

Giới thiệu Chinh Phục Băng Phu: Nghịch Thiên Sủng Thê

Truyện Chinh Phục Băng Phu: Nghịch Thiên Sủng Thê kể về một tên Ma Vương vô tình thủ đoạn vô biên không ai có thể vượt qua hắn về mặt nà. Tuy là như vậy nhưng hắn là thiên tài của học viện Thiên Kinh có vẻ bề ngoài oai phong tuấn tú.

Nữ nhi nhìn thấy hắn đều phải luyến tiếc vì để được hắn để mắt tới thì chỉ là điều mộng mị. Vì hắn rốt cuộc cũng chỉ là Ma Vương lãnh huyết vô tình, băng sơn vô cảm, tàn bạo khát máu, tu vi thâm hậu, thông minh tuyệt đỉnh, tài mao song toàn.

Còn nàng kiếp trước muốn sống cuộc sống không tranh giành nên cái kết là uất hận mà chết. Xuyên qua nàng trở thành bao cô tiểu thư, kiếp này nàng lãnh tâm vô tình với mọi tình cảm duy chỉ trừ người thân của nàng ra, nàng muốn làm chủ vận mệnh. Ma Vương sẽ thay đổi vận mệnh cho nàng!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phu: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Một ngày mùa đông, tôi lặng lẽ đứng trên tầng nhà chung cư hơn 20 tầng cao chót vót... Món nợ này rồi cũng phải trả, cái tiếc nuối lớn nhất chính là khi gặp nhau biết phải nói gì khi cả hai thuộc về những nơi quá xa xôi. Bước đi một bước lại một bước chưa bao giờ Hoàng Linh thấy mình như một kẻ nợ nần chông chất đến thế, chắc do cô quá xem trọng bạn bè chăng?

- “Như! Chuyện hôm đó không phải như vậy!”

Hoàng Linh nhìn cô bạn thân của mình sắp lao đầu xuống dưới mà nhào ra ngăn cản.

- “Đừng trách tao, chỉ tại mày là mày ép tao”

Như nói khi thấy một dáng người cao lớn, thân hình chuẩn khôi chê, vì anh ta nên Như mới bàn mưu tính kế và lập ra cái bẫy của hôm nay.

- “CHÁT”

“Hoàng Linh tôi không ngờ cô vô sỉ đến hư vậy, tôi nói tôi với cô không còn quan hệ, sao cô lại muốn hại Như trong chuyện này Như không có lỗi...”

Dương Thành tán Hoàng Linh cái, cái tán đó thật bất ngờ cô thể tin được và ngã nhào trên mặt đất.

“chẳng lẽ Thành Biết Linh lâu vậy mà không hiểu con người Linh sao? Chẳng lẽ trong mắt thành Linh tệ vậy sao?...” một loạt các câu hỏi không có câu trả lời vang lên trong đầu Hoàng Linh. 1 giọt, 2 giọt mưa đã rơi nước mắt của Hoàng Linh đã không còn ai thấy, chỉ còn lại mưa và những con người nhìn Linh bằng ánh mắt của sự khinh bỉ.

- Haha thì ra là vậy, tôi đã hiểu tôi đã hiểu “Nhân Sinh vô tình, Tự hiểu đã vô tình,”

Hoàng Linh vừa đọc xong hai câu này hàm ý là gì mọi người đều có thể nhận ra. Đó chính là do họ hiểu lầm cô, cô nào như vậy cô không thấp hèn như vậy. Nhưng ở cái hoàn cảnh này thì ai lại tin lời cô khi bằng chứng vật chứng đầy đủ là cô có ý định hại chết bạn cô... trong lòng đau khổ, trời lại như hui lòng người mưa che đi đau thương và nước mắt của cô, cũng che đi lí trí muốn sống cuộc sống không tranh giành của cô.

Từ trước giờ cô chưa từng nghĩ sẽ tranh giành nhưng có lẽ từ hôm nay sẽ khác cô sẽ để cho người ta hiểu được cái giá trị thật sự của cô. Đúng lúc khi cô đứng lên một đạo Hồng Quang đánh thẳng xuống vào cô, người ta chỉ còn thấy một cái chớp rất nhanh và cô biến mất

“Không lẽ cả ông trời cũng muốn cướp đi mạng sống của cô chăng?” câu hỏi xuất hiện trong đầu trước lúc Hoàng Linh hôn mê bất tỉnh và không còn ý thức gì.

Trong lòng Hoàng Linh thầm thì

“Nếu có cơ hội tái sinh cô sẽ thay đổi cô không muốn ả nhân nữa cô sẽ phô bày thực lực thật sự của mình, cô muốn nghịch thiên mệnh, cô sẽ mãi không để chữ tình này dày vò nữa, cô sẽ không yêu bất kì nam nhân nào nữa”

Bởi vì cô đã hiểu rõ thì ra yêu chỉ có cay đắng mà không có ngọt ngào hạnh phúc như cô nghĩ. (Sâu: Yên tâm tỷ, ta bảo đảm tỷ sẽ có được hạnh phúc nhưng còn chờ anh nam chính lên sân a)

Trong lúc mơ hồn Hoàng Linh thấy một cô nương mặc hồng y màu đỏ sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành nhưng khắp người toàn là một màu máu tươi thì ra đó là cô, cô đang đau cho chính bản thân mình.

- “Lam Nguyệt đừng trách tỷ tội ác, nhưng mọi người phải biết rằng trong cuộc sống này kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, ở cái thế giới người ăn thịt

người này chỉ có kẻ mạnh mới có thể sống. Muội muội quá chân thật, muội quá xem thường sự nhẫn tâm của ta, muội cho là ta có thể chấp nhận việc muội uy hiếp địa vị của đại tỷ sao? Nên ta đành giết muội trước vậy ở cái thâm sơn cùng cốc này sẽ chẳng ai phát hiện muội đã chết như thế nào đâu... haha”

Lam Anh vừa nói vừa đập vào cái xác chỉ còn vền vẹn một hơi thở và sắp lìa đời kia.

Khi phát hiện Lam Nguyệt đã không còn cách nào cứu chữa nên Lam Anh mới lập tức rời khỏi đó, vì Lam Anh biết mình không phải là đối thủ của Tiểu Liên người theo bên cạnh Lam Nguyệt, nhưng trước lúc rời đi cô nói với bọn hắc y nhân thủ sẵn ở đó chờ và giết luôn Tiểu Liên diệt khẩu.

Tiểu Liên quay lại phát hiện tiểu thư nhà mình chỉ còn sót lại hơi thở cuối cùng, rõ ràng kẻ ra tay là nhằm vào lúc tiểu thư nhà nàng không phòng bị rồi.

Tuy tiểu thư nhà nàng tuy không có Linh lực là một bao cò tiểu thư suốt ngày ngơ ngác nhưng lại được chân truyền của Hiên Vi Lão tổ trong núi Thiên Sơn thì làm sao có ai có thể có kẻ dám đã thương được trừ khi họ muốn chống đối với Hiên Vi lão tổ nhưng đây là tình huống gì tiểu thư của nàng sao ra nông nổi này.

Lẽ ra gặp người thường lâm tình hình này thì sẽ vô cùng lo lắng nhưng trái lại cái Tiểu Liên này không quan tâm đến thương thế của tiểu thư nhà nàng là cứ chạy lẩn xoắn khắp nơi trên mặt đất như tìm cái gì, làm cho đám hắc y nhân quan sát này giờ càng thêm tò mò

“chẳng phải nói nha đầu này rất quan tâm tiểu thư của mình sao, nhưng cái biểu hiện kia là cái gì?”.

Cách đó không xa có 3 bóng đen đang ngự trên cành cao mắt tuy quan sát sự tình nhưng lại như không quan sát chỉ thấy một thân nam tử với cẩm bào màu đen, nhưng nhan thấp phần yếu đã nhưng đẹp tựa như thiên tiên, lại mang một cái vẻ yêu nghiệt mỹ hoặc chúng sinh, với sắc mặt lạnh lẽo như băng khẽ nhếch môi tạo một đường cong hoàn hảo làm cho thuộc hạ của hắn cũng phải lạnh cả người.

- “Vương, hay chúng ta trở về ngài đang bị thương cần phải về gấp không nên ở đây quá lâu sẽ ảnh hưởng tới...”

Hoàng Trung Kỳ đang nói bỗng thấy nét mặt của nam tử cẩm bào đen tuyền nhú lại, và dần ra khi đó mới kịp phát giác là có hơn 10 mấy hắc y nhân cấp bậc Linh Sư Đỉnh phong đang giao đấu cùng Tiểu Liên cấp bậc Đại Linh Sư nhất cấp.

- “Vương hay là ta giúp nàng!”

Vũ Nhân Trác nói mà đột nhiên ngó người chẳng lẽ hắn ăn không ngồi rồi lại thích xen vào chuyện của người khác sao.

- “Không cần!”

Vương của họ mở miệng mà mắt vẫn không ngừng quan sát trận đấu. Hắn muốn biết xem nha đầu kia là ai mà có thể có thực lực đến hắn cũng không nhìn thấu hay nàng có bí pháp gì chẳng? (Sâu: không có bí pháp đâu ca do tỷ là phế vật hiện tại chưa có Linh lực đó mờ!) , tuy chỉ còn 1 hơi thở nhưng khí tức không đơn giản, còn cái tên Lam Nguyệt hình như hắn cảm thấy hơi quen nhưng không biết đã nghe ở đâu, thuộc hạ hắn thì quá quen với tính khí vị Vương của họ, nổi tiếng là vô tình và không bao giờ có khái niệm thương hoa hay tiếc ngọc gì... nhưng họ thật sự cũng không rõ nguyên nhân Vương nhà họ nán lại đây là vì cái gì?

Trở lại Tiểu Liên biết khả năng chống đỡ hàng chục cao thủ Linh sư đỉnh phong như thế không khác nào là cô lấy trứng chọi đá, nhưng có 1 chuyện quan trọng hơn đó chính là Từ Sa Dạ Minh Châu sư phụ giao cho Lam Nguyệt giờ đang ở đâu mới được sư phụ đã từng nói với nàng khi các nàng xuống núi Lam Nguyệt sẽ gặp thiên kiếp cách phá giải là viên châu đó nhưng làm thế nào để khởi động viên châu thì Tiểu Liên không biết và viên châu đó rốt cuộc là hình dáng gì cô cũng chẳng biết chỉ là cô biết nó có mà đó.

Hai bên dần co tranh đấu, Tiểu Liên bị thương khá nặng và sức càng lúc càng kiệt rồi, lại trúng thêm một chưởng bay lại nằm cạnh bên Lam Nguyệt, cô khẽ cử động một dòng máu trào ra, tay cô vô tình chạm vào Lam Nguyệt thì phát hiện rất lạnh, cái lạnh khí này là gì đây?

Đột ngột một đạo hồng quang đánh thẳng vào Lam Nguyệt và triệt hạ hơn 10 vị cao thủ thổ huyết tại chỗ và không hẹn họ đồng loạt rút lui vì cho rằng Hiên Vi Lão tổ xuất hiện cứu đồ đệ.

Nhưng thực tế thì do Viên Châu trên người Lam Nguyệt tác quái và biến vào người Lam Nguyệt để lại một Hỏa Ấn trước ngực trái và duy chỉ có Tiểu Liên là kịp trông thấy cảnh tượng hi hữu này.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phu: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Tỉnh lại tại dị giới

Đầu đau như búa bổ Hoàng Linh nặng nề ngồi dậy giữa chốn hoang vu bên cạnh là Tiểu Liên đang bất tỉnh nhân sự.

Nàng biết bây giờ nàng là ai nàng chính là Lam Nguyệt, tam tiểu thư phủ Định Quốc Hầu của Lãnh Quốc, từ lúc năm tuổi đã bị xem là phế vật không có

khả năng tu luyện may nhờ phụ thân có ân tình với Hiên Vi lão tổ, nên Hiên Vi lão tổ mới mang nàng về Thiên Sơn tiếc là suốt mười năm qua nàng cứ ngo ngoe ngáo ngu si đần độn một chút tài cán cũng không học được, sau mười năm nàng tròn mười lăm tuổi phải trở về vì phụ thân muốn định hôn ước với Thâm Lăng Phàm con trai của nhất đại thế gia ở Lãnh Quốc nghe đồn hắn là thiên tài gì đó nhưng hình như tỷ tỷ Lam Anh thích hắn nên mới tìm cách giết nàng để thay thế nàng làm lễ ước hôn sáu tháng sau, còn một số thông tin khác nữa thật làm nàng đau đầu quá mức.

Đại lục này gọi Ma Ảnh Thần, đây là đại lục không tồn tại trong lịch sử ở đây không có kinh không, võ thuật như thế giới của nàng mà nó có Linh khí cấp bậc phân chia Linh Nhân, Linh Giả, Linh sư, Đại Linh sư, Linh Vương, Linh Hoàng, Linh Đế, Linh Tôn, Linh Thần mỗi cấp bậc chia mười cấp nhỏ, cứ qua mỗi cấp việc tu luyện càng gặp khó khăn. Linh Khí chia ngũ hệ chính kim, thủy, mộc, hỏa, thổ, ngoài ra còn có hệ hiếm là âm hệ (bóng tối), Quang hệ (ánh sáng), phong hệ, lôi hệ, băng hệ

Trên đại lục này hai loại người mà không ai dám đắc tội một là Luyện Dược Sư vì có ai dám chắc chắn mình sẽ không bị thương hoặc không muốn nâng cao thực lực thì cứ việc kiếm chuyện cùng họ, hai là Luyện Kim Sư vì ai cũng cần phải có vũ khí tốt để chiến đấu thì hãy đắc tội họ thử xem, tuy luyện dược sư và Luyện Kim Sư chiếm số lượng cực ít ỏi nhưng họ lại là những nhân vật có địa vị rất cao trên đại lục.

Luyện Dược sư chia ra thành Dược sư Sơ Giai : chia ra sơ gia sơ cấp luyện chế nhất phẩm đan, Sơ giai trung cấp nhị phẩm, sơ giai cao cấp tam phẩm. Trung Giai sơ cũng chia ra sơ, trung, cao cấp thứ tự đan dược là tứ phẩm, ngũ phẩm, lục phẩm. Cao Giai Dược sư cũng chia ra sơ, trung, cao cấp thứ tự đan dược thất phẩm, bát phẩm, Cửu phẩm.

Trên nữa là Thượng Dược Sư có thể luyện chế thập phẩm đan dược, Thiên Tiên đan dược. Phẩm chất đan dược chia hạ, trung, cao, thượng, Cực, Tiên, Thánh phẩm đan dược, phẩm chất càng cao giá tiền càng mắc.

Luyện Kim Sư chia cấp bậc cũng phân giai Sơ cấp, Trung cấp, cao Cấp cấp bậc càng cao thì vũ khí luyện ra càng có uy lực cao vân vân và mây mây.

Linh thú ở đại lục này có sự trợ lực rất lớn cho con người Linh Thú chia Linh Thú trăm năm, ngàn năm, đến Thánh Thú, Thần Thú, Siêu Thần Thú, Linh Thần Thú. Từ cấp bậc thần thú trở lên Linh thú có thể hóa nhân hình đó được gọi là phân giai Linh thú.

Ngoài ra còn có yêu thú và ma thú, yêu thú và ma thú ít tiếp xúc với ngoại nhân nhưng chúng dũng mãnh thiện chiến với lại số lượng của chúng quá đông hơn hẳn Linh thú gấp nhiều lần và thường nguy hại đến con người chính vì vậy con người thường phải tiêu diệt chúng, yêu linh cùng ma tinh của chúng giá trị rất cao, nó còn hỗ trợ cho tu luyện nên việc giết chúng cũng xem là một công việc thịnh hành trên đại lục này.

Mặt khác trên đại lục này có một loài vật không thuộc ma thú, Linh thú, yêu thú đó là loài rắn, chất độc của loài rắn là không có thuốc giải cho nên rắn là loài động vật thuộc hàng khá nguy hiểm cần phải phòng bị, nhưng ai cần phòng thì cứ phòng nàng không cần phải lo lắng kiếp trước thú vui lớn nhất của nàng là nuôi rắn.

Nói chung những thông tin nàng nhận được cũng khá thú vị và vô cùng có lợi bởi căn cơ ở đây nàng đã có từ kiếp trước nhờ vào Tiểu Cổ.

Đại lục này có sáu quốc gia Lãnh quốc, Minh Quốc, Nguyệt Quốc, Hạo Quốc, Triều Vân quốc, Phụng Loan quốc, còn một thế lực đáng sợ không thuộc đại lục này là Ma Cung của Ma Vương nằm trên một hòn đảo trên biển khơi.

Các chức nghiệp bao gồm:

- Tu luyện giả: chiếm số đông
- Luyện dược sư và Luyện kim sư chiếm số lượng rất ít
- Thuần thú sư

Còn các chức nghiệp khác nữa nhưng nàng cũng không quan tâm nhiều như thế làm gì.

Nói đến thân thể này bất quá là một bao cò không hơn không kém, không có khả năng tu luyện linh khí, chứ đừng nói những thứ khác. Cho dù như vậy đã làm sao nàng không tin nàng không thay đổi được bởi nàng có một thứ rất lợi hại nằm trong miệng một loại chú pháp triệu hồi pháp bảo Nghịch Thiên Thần Chi.

Ánh sáng đỏ len lỏi rồi chiếu sáng cửu sắc thần quang hiện thế, Thần vật thượng cổ thức tỉnh, trên ngón út tay trái nàng xuất hiện thần chỉ nghịch thiên. Ý nghĩ vừa động cả nàng và Tiểu Liên cùng biến mất trả lại sự yên bình tĩnh lặng nhưng một hồi phong ba oanh động trên đại lục sắp mở ra.

“Linh Thần thức tỉnh nhân gian biến loạn, là họa là phúc tùy do ý trời”

Trong đêm tối không biết tiếng nói của ai cứ lặp đi lặp lại một chuỗi ca từ như vậy vang vọng khắp núi rừng.

Một thế giới khác bao la rộng lớn hiện ra trước mặt nàng với vô ngàn vô tận non xanh nước biếc cảnh vật như khiến người ta lạc vào tiên cảnh.

Hương thơm của kì hoa dị thảo tỏa ra khắp nơi, đây rõ ràng là một không gian chỉ dành cho thực vật chính xác mà nói đây khu vực rộng lớn chỉ toàn là dược thảo nhưng không có lấy một loại thuộc về trái đất tên của chúng cũng rất không bình thường. Nhưng dù sau suốt hai mươi năm qua ở kiếp trước nàng đã học được hết nên cũng không có gì phải lo ngại.

Nghịch Thiên Thần Chi là tối thắng thượng vật của vị nữ thần tối cao trong quá khứ, bên trong nó ngoài có Dược Thần Phúc Địa, còn có Chấn Thần Chi Địa và Thánh Sơn Chi Lâm cùng 18 tầng tháp. Nói đến Chấn Thần Chi địa là nơi cất giữ Hỗn Nguyên Chi thể của trời đất vạn vật nó có đầy đủ các

nguyên tố và năng lực kinh thiên ai làm chủ được nó là có thể thành cường giả thống lĩnh thiên hạ chúng sinh.

“Lam Anh ta nhớ kĩ khi trở lại ta hứa sẽ tặng ngươi một phần đại lễ trọng hậu tỷ tỷ của ta” Lam Nguyệt cười lạnh ôm theo tiểu Liên hướng sơn mạch có được tuyền đi đến.

>

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phu: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Truyền Thừa Huyền Thiên

“Chủ nhân, ngươi đã trở lại” Tiểu Cổ trong dạng thể tinh hồn bay lại trước mặt Lam Nguyệt vui vẻ nói.

“A chủ nhân, chủ nhân tiểu Ly nhớ ngươi” tiếng nói trẻ thơ vang lên nhưng phương hướng không xác định, làm Lam Nguyệt thấy âm lòng có lẽ đây là niềm an ủi duy nhất của nàng mọi người trong Nghịch Thiên Thần Chi luôn ủng hộ và dõi theo bước đi của nàng, à nay lại có thêm Tiểu Liên nữa.

“Tiểu Cổ mang nàng đến được tuyền của ta” Lam Nguyệt phân phó cho tiểu Cổ rồi tự mình tiến vào Chấn Thần Chi Địa nơi cất giữ Thiên Âm thần Đỉnh.

Tòa kiến trúc rộng lớn với cách thiết kế kết hợp Á và Âu đây là tòa biệt thự rộng khoảng hơn mười ngàn km vuông mà nàng đã cất công xây dựng lúc ở trái đất. Bước đến cánh cổng có bảng cảm ứng điện từ nàng nhấn mặt mà và bước vào nhà bình thường nàng sẽ lên chiếc sofa trong phòng khách để chơi nhưng hôm nay nàng thẳng tiến đến đan phòng vừa bước vào căn phòng rộng hơn 100 m với những giá sách và những chiếc kệ chất đầy đan dược mà lúc còn ở Trái Đất nàng đã luyện chế lúc đó vì nàng không tin những đan dược này lại lợi hại như thế nhưng khi luyện chế nàng mới phát hiện những đan dược này một chút cũng không tầm thường nên nàng đã dành thời gian ra luyện chế rất nhiều mục đích của nàng sẽ đem những đan dược này giúp ích cho nhân loại nhưng mong muốn của nàng còn chưa kịp thực hiện thì nàng đã đến đây rồi, âu đây cũng là duyên số chắc hẳn nàng thuộc về nơi này mà không phải là Trái Đất thân thương.

“Chủ Nhân, chủ nhân” Từ Thiên Âm Thần Đỉnh nắp được đỉnh mở ra một ngọn lửa màu xanh tím bay lên quay quanh Lam Nguyệt ba vòng rồi chui vào cơ thể nàng.

“tiểu Ly nhi lại muốn chung đụng tỷ nữa à? ” Lam Nguyệt buồn cười ngọn lửa này lúc nào cũng thích chui vào cơ thể nàng kí sinh hết.

“Không a, tiểu Ly muốn ăn cơ!” Tiếng nói của Tiểu Ly vang vọng trong đầu Lam Nguyệt.

“Bây giờ chưa phải lúc, tỷ còn phải lấy lại tu vi tiền kiếp” Lam Nguyệt nói rồi nhanh chóng rời khỏi toà nhà mà hướng thẳng đến nơi cất giữ Hồn Nguyên Chi thể.

Trước mặt nàng là mười hai trụ đá trọc trời, lần lượt là Kim hệ, Thủy Hệ Mộc hệ, Hỏa hệ, Thổ hệ, Âm hệ, Băng hệ, Quang hệ, Phong hệ cùng Lôi hệ nằm trên một trụ, Sinh Hệ, Tử Hệ, Linh Hệ là ba hệ không tồn tại trên đại lục này cũng có lẽ là vì nó đã thất truyền từ rất lâu.

“Ta lấy tư cách chủ nhân Nghịch Thiên Thần Chi đến tiếp nhận truyền thừa Huyền Thiên”

Tiếng nói kết thúc cũng là lúc các đạo ánh sáng lần lượt đen, trắng xanh, xanh da trời, trắng, vàng, nâu, đỏ, xanh, lần lượt dung nhập vào cơ thể Lam Nguyệt. Khiến Lam Nguyệt bay giữa không trung, tiểu Ly bị các ánh sáng bức bay ra khỏi cơ thể Lam Nguyệt. Những Luồng sáng như có sinh mệnh chạy khắp kinh mạch Lam Nguyệt chứng từng chút một cái tạo cơ thể nàng, xung quanh nàng hình thành một quả cầu nhiều màu sắc đúng lúc này Tiểu Cổ xuất hiện và bay tới bay lui lo lắng. Lúc này nó cảm nhận dao động mãnh liệt phía bên này có đánh chết nó cũng không nghĩ chủ nhân liều mạng đến mức một lần mà đi tiếp nhận toàn bộ truyền thừa như thế.

Mặt khác Lam Nguyệt chỉ thấy cơ thể như không còn thuộc về mình nữa, nỗi đau vô cùng tận cứ liên tục kéo đến tàn phá cơ thể nàng, kinh mạch như vỡ tung ra khí huyết dâng trào mãnh liệt nàng muôn lần sống vạn lần chết nếu so với chết chắc sẽ dễ chịu và sáng khoái hơn.

Thời gian trôi qua đã bao lâu nàng không rõ, bên trong này cái nàng chịu đựng quá lớn khiến nàng bất tri bất giác lâm vào hôn mê nhưng nỗi đau vẫn cứ kéo dài không có ý định dừng lại.

Thời gian cứ trôi qua 18 tầng đỉnh tháp đã không ngừng chuyển biến rung động cánh cửa tầng thứ nhất và thứ hai lần lượt mở ra. Đến khi chấn động đi qua quả cầu bao lấy Lam Nguyệt cũng vỡ tung cơ thể nàng đã hoàn toàn được cái tạo này nở hơn, da thịt càng thêm nhẵn nhụi không khác gì da em bé vừa nhìn đã muốn cắn một phát kết hợp nhưng nhan yêu nghiệt mà chỉ có hai từ diễn tả hết hàm ý của nó là “Họa Quốc”.

“Chủ nhân chúc mừng người cấp bậc đã tăng thêm một bậc cuối cùng người cũng đột phá Linh Vương bước sang Linh Hoàng” Tiểu Cổ vui mừng vì lúc chủ nhân của nó ở cái nơi gọi là Trái Đất cấp bậc cứ dừng lại tại Linh Vương đỉnh phong mà không thăng được nữa. Nó thật tức lúc chủ nhân bị cái tên Dương Thành kia đánh chỉ vì chủ nhân không phòng bị chứ một nhân loại yếu ớt đó sẽ làm tổn hại được chủ nhân của nó sao, càng nghĩ càng tức cũng may chủ nhân đã trở về nếu không hẳn ta sẽ bị tiểu Cổ nó đây giết không tha.

“Ta đã ở đó bao lâu?”

“không lâu a chủ nhân chỉ mới có ba tháng” tiểu Ly vui vẻ bay vào cơ thể Lam Nguyệt.

“Nga vậy tiểu Liên thì sao?”

“Chủ nhân yên tâm thương thể của nàng đã lành ta đã đưa nàng ra ngoài rồi.” Tiểu Cổ vui vẻ kể công

“Vậy nàng hiện tại ở đâu?”

“Lâm gia ở Tiếp Thành a” Tiểu Ly tiếp lời.

“Tiểu Ly chủ nhân hỏi ta mà” tiểu Cổ bức tức cực kì vì cái ngôn ngữ kia dám cướp lời của nó.

“Thôi ai nói cũng thế” Lam Nguyệt đầu đầu vạch đen bỏ mặc hai kẻ kia mà đến bảo tháp.

Lam Nguyệt vào cánh cửa thứ nhất ở tầng 1 bên trong có 3 quyển sách một nói về công pháp tu luyện và vũ kĩ, một là về dược thảo và cách chế dược, một là sách nói về các yêu thú và khẩu quyết đề lập khế ước với chúng. Nàng không cần đọc mà chữ cứ ào ào chạy vào trong đầu làm cho nàng phải cố gắng lắm mới hiểu hết được thông tin thì ra những thông tin này cũng như trước chỉ khác là có thêm một số loại dược thảo kì lạ khác cùng vũ kĩ. Cửa thứ hai chứa dược đỉnh, vô số lọ và phối phương đan dược từ cổ chí kim mà lúc trước nàng đã biết, cửa thứ ba càng đặc sắc vì ở đó có một bộ y phục sạch sẽ màu trắng có tên gọi Thiên tàn y (có công dụng biến ảo đổi trắng thay đen, thay đổi hình dạng), kế bên là một chiếc nhẫn gọi giới chỉ là một không gian dùng chứa đồ vật là những thứ mà lúc trước nàng không hề biết nhưng nàng cũng có xem tiểu thuyết nên ít nhiều cũng hiểu chút chút thật sự là cũng quá thú vị không ngờ cũng có một ngày nàng lại xuyên không nhỉ.

Lam Nguyệt mặc Thiên tàn y vào thì Thiên tàn y biến mất như chưa từng có nàng ý nghĩ vừa động liền biến thành một mỹ nam tuấn tú làm nàng cười thầm vì nhưng thế sẽ không ai nhận ra được nàng thế là nàng biến lại. Giới chỉ thì lấy máu nhận chủ nàng dùng tâm thức kiểm tra bên trong giới chỉ chẳng có gì chỉ toàn là một không gian rộng lớn vô hạn vật này sẽ rất có ích cho nàng đây.

Bước lên tầng thứ hai của bảo tháp làm Lam Nguyệt giật mình tầng thứ hai này gồm có không gian luyện tập nâng cao thân thủ kĩ năng chiến đấu, còn có sẵn một con mèo ba tư toàn thân trắng muốt đôi mắt màu xanh biển mê ly nhìn nàng loại mèo này là loại mà nàng thích nhất, kì lạ là nó thể nhưng lại canh giữ một quả trứng màu trắng bạc.

“Mở ra rồi cuối cùng cũng chờ được chủ nhân” tiểu mèo trắng nhào vào lòng Lam Nguyệt cọ cọ trong khi đó nàng hoàn toàn không biết con mèo này có thể nói chuyện nha, hay nó là Linh thú?

“Ngươi là Linh thú sao?” Lam Nguyệt xách cổ con mèo lên để mắt đối mắt với nó.

“Chủ nhân người ta là hổ vương” chú mèo mắt long lanh úy khuất nhìn Lam Nguyệt khiến nàng cau mày, bởi vì lần đầu tiên nàng nghe nói mèo là hổ vương, nàng chỉ nghe mèo là tiểu hổ thôi.

Phát hiện ánh mắt nghi hoặc của nàng chú mèo nhỏ dường như không vui nó dấy dựa thoát khỏi tay nàng còn sẵn tiện làm tay nàng chảy máu, tiếp đó một quả cầu màu đỏ bao lấy cả nàng và con mèo.

“Lấy máu là dẫn huyết chú tương liên khế ước Thần thú thủ hộ thần uy”

Ánh sáng nhạt dần hai đạo hồng quang hướng thẳng mi tâm của nàng và chú mèo trắng.

Đây được gọi là cường chế kí khế ước phải không? Lam Nguyệt đầu đầy hắc tuyến nhưng trong lòng cũng cảm thấy kì quái tại sao khế ước nàng và con mèo kí lại khác với khế ước ghi trong sách ở tầng một.

Tiếp đến là ánh sáng màu chàm biểu hiện của Linh Hoàng bao lấy nàng xung quanh nàng xuất hiện hai ngôi sao màu chàm chứng thị nàng đang ở cảnh giới Linh Hoàng nhị cảnh. Đồng dạng chú mèo nhỏ cũng bị ánh sáng màu trắng bao lấy Lam Nguyệt thấy rõ nó từ một con mèo hóa hình thành một con hổ lớn chỉ là lông của nó dài và mịn hơn hổ bình thường.

“Ha ha chủ nhân ta đã thăng lại thần cấp” Hổ trắng nói

“chẳng lẽ ngươi từng là thần cấp?” Lam Nguyệt nghi hoặc nhìn con vật to xác trước mặt mà đánh giá từ trên xuống dưới.

“không chỉ thần cấp người ta từng là Linh thần thú người người tôn sùng đó” Hổ Trắng tự tin nói và trở lại hình dáng chú mèo nhỏ nhảy vào lòng Lam Nguyệt cọ cọ, nói chính xác là ăn đậu hũ.

“Vi sao ngươi lại canh chừng quả trứng đó?” Lam Nguyệt chỉ vào quả trứng tâm điểm của sự chú ý nàng dành này giờ.

“Nó là Thần Long Giao Mang hiệu triệu vạn Linh Thú ta là thủ hộ canh chừng nó” Mèo nhỏ lại cọ cọ

“Nhưng sau khi chủ nhân mất nó trở về quả trứng còn ta trực tiếp rót xuống làm thánh thú, ta nghe chủ nhân đòi trước nói phải dùng máu tươi chín giọt, kiên tâm chín lần vô hồi vô minh mới làm nó thức tỉnh”

“Kì lạ vậy sao? Ta muốn thử xem”

Nói là làm Lam Nguyệt để mèo nhỏ qua một bên tiến về phía quả trứng, quả trứng như có sinh mệnh nó run nhẹ lên. Nhưng bên ngoài bảo tháp lại chấn động một hồi quỷ dị.

“Tiểu Cổ chủ nhân vào đó cũng lâu rồi sao người còn chưa ra?” Tiểu Ly trong hình thù đóm lửa xanh tím bay tới bay lui mà lẩm nhẩm.

“Không ổn chủ nhân hình như muốn thức tỉnh nó” Tiểu Cổ từ tinh hồn hiện thành một bé trai khoảng ba tuổi xoắn xích muốn xông vào bảo tháp.

“Di chủ nhân thức tỉnh ai?” Tiểu Ly thắc mắc không thôi nên chặn đường của tiểu Cổ.

“một kẻ rất nguy hiểm a” Tiểu Cổ cố vào bảo tháp nhưng mặc kệ thế nào cũng bị đánh văng ra nhưng nó không muốn kẻ đó tỉnh lại bởi vì sẽ không ai có thể áp chế được kẻ đó trừ khi là...

(Ta giả thích chút nha tu luyện giả tu luyện Linh khí chia Linh Nhân, Linh Giả, Linh sư, Đại Linh sư, Linh Vương, Linh Hoàng, Linh Đế, Linh Tôn, Linh Thần lần lượt màu sắc của cấp bậc hiển thị là đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím, trắng, nâu, cửu sắc thần quang. Tương truyền trên đại lục này xưa này chưa ai đột phá Linh thần nhưng đó chỉ là tương truyền bởi vì nếu đột phá linh thần sẽ thành thần)

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phu: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Thu Phục Thần Long

Lam Nguyệt đi quanh cái trứng khoảng chín vòng, gương mặt đầm chiêu suy nghĩ lấy máu chín giọt nàng làm được nhưng cái kiên tâm chín lần vô hồi vô minh là ý gì?

Mặc kệ ý gì trước Lam Nguyệt nhả chín giọt máu vào quả trứng nó chỉ chiếu lên ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt.

Đến khi cả chín giọt máu bị quả trứng hút vào thì chuyện động trời đã xảy ra tòa tháp run kịch liệt cứ như địa chấn không bằng, ánh sáng đỏ quỷ dị bao trùm cả căn phòng uy áp tối cao buộc người khuất phục con mèo nhỏ vì thế mà ngã nhào ra đất bốn chân chống vó lên trời thân thể run kịch liệt khóe miệng trào bọt mép.

Bên ngoài Tiểu Cổ và Tiểu Ly cũng không khá hơn là mấy, tiểu Ly đang bay thì rớt xuống đất cái phịch ánh lửa cũng nhạt bớt, tiểu Cổ trực tiếp bị đánh bay xa một trượng thổ huyết và bất tỉnh.

Lam Nguyệt thì trực tiếp đối mặt uy áp có thể nói là thâm không cần tả gương mặt trắng bệch, khí huyết dâng trào cuồng cuộn nàng cảm nhận thấy mùi vị mặn mặn quen thuộc của máu tươi trong miệng, uy áp cường đại muốn người phải khuất phục khiến nàng muốn quỳ xuống nhưng đáy mắt nàng ánh lên vẻ quyết cường không cam tâm, nàng cò chống đỡ thân thể lung lay sắp đổ mà đứng vững máu từ khóe miệng chảy dài xuống ướt một khoảng trước ngực.

Nhưng trong mắt nàng chỉ có sự kiêu ngạo và không khuất phục, thời gian xoay chuyển uy áp gia tăng Lam Nguyệt như hóa đá đứng thẳng chờ đợi thời khắc tiếp theo. Mặc kệ uy áp khiến cơ thể nàng như muốn nổ tung ra, cảm giác so với chết còn thống khổ vạn lần có điều vậy thì sao lúc tiếp nhận truyền thừa nàng cũng đã ném qua tư vị đó rồi.

“Răng Rắc...răng Rắc...răng rắc”

Âm thanh vụn văng lên theo đó quả trứng màu trắng bạc xuất hiện một vết nứt lớn, càng ngày càng lớn. Tiếp đó là cảnh tượng hi hữu một cái đầu tam giác màu vàng kim chui ra, đôi mắt màu lục lấp lánh như bảo thạch nhìn xung quanh rồi dừng lại trên người Lam Nguyệt, cái lưỡi hồng hồng không ngừng lè ra rút vào.

Thân hình thon dài dần trườn khỏi vỏ trứng hướng đến phía Lam Nguyệt, ánh sáng theo khe cửa len lõi vào bảo tháp chiếu lên thân hình nhỏ, từng chiếc vảy màu vàng kim làm nổi lên những hoa văn xinh đẹp thanh nhã, toàn thân Kim xà tỏa ra ánh sáng vàng kim nhàn nhạt càng tăng thêm mấy phần mê hoặc khiến Lam Nguyệt không thể rời mắt.

Mỹ xà dường như ý thức được Lam Nguyệt đang nhìn nó, nó càng bò nhanh hơn đến bên thân nàng rồi bò lên người nàng. Đầu tiên Lam Nguyệt đỡ cứng người kẻ tiếp lại càng làm nàng ngạc nhiên Kim xà bò lên vắn lấy cổ nàng nó vươn đầu nhỏ ra đôi mắt long lanh như bảo thạch như đang cố nhìn kĩ Lam Nguyệt, tiếp theo cái đầu nhỏ cọ cọ mặt Lam Nguyệt thậm chí Kim xà còn le lưỡi liếm mặt Lam Nguyệt.

“chủ nhân” Kim xà tiếp tục làm nũng gọi Lam Nguyệt, nó dùng tâm âm truyền cho Lam Nguyệt mà nói chuyện. Trong khi đó Lam Nguyệt không thương tiếc tóm lấy Kim xà xách lên, nàng đang nghiêm cứu con rắn này là Thân Long à sao nhìn thế nào cũng giống rắn vậy? Rõ ràng có thể bay nhưng con vật này là bò nha?

Tiểu mèo trắng từ trạng thái giả chết hồi tỉnh khi gặp Lam Nguyệt xách cổ Kim xà đã thành công một lần nữa té xỉu sùi bọt mép.

“Răng rắc...” tiếng nứt vỡ lớn hơn từ trong trứng một cái đầu màu trắng bạc với hai cái sừng cũng trắng bạc vươn đầu ra đôi mắt màu đỏ như hai viên rubi xinh đẹp vừa ló ra lại chui vào vào.

“Nhân loại ngu ngốc” để lại một câu thì vỏ trứng liền lại như cũ như chưa từng nứt ra làm Lam Nguyệt kinh ngạc không thôi trong quả trứng thế nhưng chứa hai con rắn ý không là một con rắn và một con gì đó nàng chưa kịp xem rõ.

Kim xà hết nhìn Lam Nguyệt lại nhìn quả trứng, thế là nó tránh thoát ma trảo đang giữ thân hình nó, nó lao về phía quả trứng dùng cái đầu tam giác nhỏ nhỏ xinh xinh đập liên tục vào quả trứng. Hành động này trong mắt Lam Nguyệt là lấy trứng trời đá, tự đi tìm chết a.

Lam Nguyệt trở mắt nhìn hành động kì lạ của Kim xà đến khi quả trứng một lần nữa nứt ra con vật không rõ hình thù phá vỏ chui ra nó ăn hết cả vỏ trứng vào bụng ngân quang lé lên cuồng phong ba đảo chuyển động ngân quang theo đường cửa sổ lao thẳng ra ngoài.

“Muộn rồi ác long nó đã tỉnh giấc” tiểu Cổ cổ ngồi dậy nhưng hiện tại nó quá yếu không thể cử động Ác Long thức giấc đã hấp thụ một lượng lớn sức mạnh của nó nếu ác long tiếp tục hấp thụ tin chắc rằng nó sẽ bị phá hủy.

Trên bầu trời trong Nghịch Thiên Thần Chi ở Bảo Tháp nhiều hơn một cái ngân long đang bay lượn muốn phá hư không lúc này Lam Nguyệt mới kịp nhìn rõ hóa ra con vật nàng thấy không rõ lúc này là một con rồng nha.

“Hảo dũng mãnh” Lam Nguyệt văng một câu cảm thán, trong khi đó tiểu mèo trắng vừa tỉnh lại tiếp tục ngã nhào ra đất bốn chân chống vó lên nóc nó thật muốn đập vào cái đầu chủ nhân nó, Thần Long không dừng mãnh thì cái gì dừng mãnh?

Kim Xà cũng nhìn Lam Nguyệt bằng ánh mắt xem thường, nó thật muốn đập đầu vô tường tự tử cho xong chủ nhân không biết nếu còn không chế phục Thần Long thì cả không gian này sẽ bị hủy à?

“Nhân loại vô dụng muốn làm chủ nhân của ta người không có tư cách” Thần Long bay trên trời khinh bỉ nhìn vào tòa tháp nơi Lam Nguyệt đang đứng. Lam Nguyệt đang thương thức nó thì sắc mặt bỗng cứng lại.

“Đu cuồng vọng” ba chữ xuất hiện trong đầu Lam Nguyệt làm nàng cười lạnh muốn đầu nàng sẽ cho nó biết thế nào là Vương giả thật sự, thế nào là Kiêu ngạo và cuồng vọng.

“Vây để xem bốn tiểu thư như thế nào thu phục người” Lam Nguyệt hiện ngang phi thân bay giữa không trung, một khi tiến nhập Linh Hoàng có thể tự do ngự trên không trung, nhưng điểm mạnh nhất của nàng là năng lượng thứ mười hai Linh Hệ.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phu: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Thu Phục Thần Long (phần 2)

Thần Long như giận dữ bởi nhân loại bé nhỏ dám khi thường uy nghi của bậc đế vương như nó. Thần Long huyền hóa trời đất u tối mây đen giăng trời, từng tia sét kết lại quanh thân Ngân Long dung hợp một cách quý dị như một tấm lưới lớn.

“Thiên Sét đi” Thần Long dứt lời tấm lưới như có thiên tính bao lấy Lam Nguyệt, từng té bào trên cơ thể nàng như tê liệt. “Cái này là trực tiếp trúng sét đánh nha, nàng nghe nói một đạo sét đánh nếu có thể thu lấy điện của nó thì sai cả năm trời, nhìn xem nàng bị một đám sét đánh lần này điện áp là bao nhiêu nhì, để tính thử xem, phi đang đánh nhau mà tính với chả toán” Lam Nguyệt ném phăng suy nghĩ qua một bên.

“Ôi không Vương tức giận, chủ nhân lần này người thăm rồi tự dung người lại khiêu khích ngạo khí của vương” Tiểu mèo trắng lồm cồm bò dậy nhìn thấy cảnh tượng này quá khốc nó thật muốn bắt tĩnh nhưng sao nó vẫn tĩnh thế này?

“Nhân loại chỉ là nhân loại” Đội đạo ánh sáng tan biến, cả Lam Nguyệt cũng biến mất Thần Long khinh bỉ nói, trong lòng nó đắc ý dám khiêu khích nó nhân loại nhỏ bé này chê mình sống quá dài mà.

Chưa đợi Thần Long thỏa mãn tiếng nói như tu la địa ngục đòi mạng vang lên làm vè mặt nó cứng đờ.

“Chỉ có vậy sao?”

Lam Nguyệt không biết từ lúc nào chế trụ đứng trên thân thể to lớn của Thần Long khiêu khích nói. Đó là sát ý cùng ý chí mãnh liệt làm Thần Long có chút thất thần, cũng như e ngại.

“Xem như người gặp may, lần này người không có may mắn đó nữa”

Thần Long lấy lại tin thần, tức giận vẩy đuôi cuồng phong dữ dội đánh văng Lam Nguyệt ra, cái đuôi khổng lồ không chút nương tình mà đánh lên người Lam Nguyệt khiến xương cốt nàng vỡ vụn, kéo theo đó Lam Nguyệt rơi từ không trung xuống mặt đất.

“Phốc” Lam Nguyệt thổ huyết ngay tại chỗ vị máu mặn mặn trong miệng nàng khẽ cười lạnh nàng thích tính cách báo đạo ngang tàn của Ngân Long này rồi, hẳn đủ dũng, đủ độc, đủ vô tình.

Từng ánh sáng bạc lóe lên chỉ thấy Ngân Long to lớn trên bầu trời biến mất, giữa không trung xuất hiện một nam tử một thân bạch y tiêu chỉ bạc. Nam tử đứng trước mặt Lam Nguyệt toàn thân hân tỏa ra khí chất vương giả đứng giữa đất trời, khí chất của hắn như băng sơn Tuyết Liên ngàn năm thanh cao mà băng lãnh. Dung mạo tự nhiên cánh mũi thanh tú, mắt phượng câu hồn đoạt phách ánh mắt màu đỏ phản phát như kiếm hăm bất kì ai tự tiện nhìn vào đó, hẳn mang một vẻ đẹp mỹ hoặc chứng sinh bạc môi mỏng khiêu gợi khẽ cong một nụ cười đầy khiêu khích, cười như không cười làm người ta trầm luân vào từ cử chỉ của hắn, tên này quả là một đại soái ca yêu nghiệt trong yêu nghiệt mà.

“Nhân loại ngươi chỉ là một hạt cát sao có thể thắng nổi ta, một giọt nước không thể khuấy động cả đại dương, ngươi đừng vọng tưởng sẽ khuất phục được ta. Nhân loại các ngươi là kẻ vong ân phụ nghĩa là hạn đạo đức giả, là đồ giả nhân giả nghĩa” Nam tử lạnh lùng nhìn người ngã trên đất mà khinh thường mà nói, bởi vì đối với hắn nhân loại chẳng ai tốt đẹp năm xưa chủ nhân của hắn chính là bị nhân loại bức chết từ đó hắn đã thề sẽ hóa ác long sẽ diệt nhân loại nhưng lại bị chủ nhân phong bế vào quả trứng đến hôm nay. Nay lại có một nhân loại vọng tưởng làm chủ nhân hắn kết cục chỉ có một đó là chết. Cho dù khí tức của nàng giống chủ nhân bao nhiêu nàng vẫn phải chết, chỉ có chủ nhân mới xứng đáng làm hắn khuất phục.

“Ngươi nên biết một hạt cát không thắng nổi ngươi nhưng một sa mạc rộng lớn có thể vùi lấp ngươi, ngươi cho rằng một giọt nước không thể khuấy động đại dương sai ngươi đã sai nếu không có hàng ngàn, hàng vạn, thậm chí hàng tỷ tỷ giọt nước đó thì lấy đâu ra đại dương rộng lớn mà khuấy động?. Ta không vọng tưởng khuất phục ngươi làm nô lệ, ta chỉ muốn chinh phục ngươi, ta muốn đẹp đi thành kiến của ngươi, ta chỉ muốn làm đồng bạn với ngươi. Nhân loại không phải ai cũng giả nhân giả nghĩa, không phải ai cũng vong ân phụ nghĩa ngươi không thể vì dũa cả nắm được, những người xấu đó tuy nhiều, nhưng người tốt vẫn nhiều hơn, ta không biết ngươi vì sao oán hận nhân loại như vậy nhưng ngươi từng nghĩ qua chỉ vì một vài kẻ xấu mà ngươi lại cho tất cả nhân loại là người xấu, ngươi có thấy ngươi quá độc đoán không?” Lam Nguyệt cứng rắn, ngang ngạnh chịu đau đớn đến sắp chết mà đứng lên đối mặt với kẻ cuồng ngạo trước mặt.

“Ngươi im đi, nhân loại các ngươi chỉ toàn giới nguy hiểm” Nam tử vung tay Lam Nguyệt bị đánh bay vào vách đá toàn thân thương tổn dẫn đến bất tỉnh nhân sự.

Chuyện còn chưa dừng lại ở đó nam tử từ bước tiến lại, hẳn muốn một chương giết chết nhân loại này. Chỉ là có kẻ chán sống muốn ngăn cản hành động của hắn.

“Vương không thể giết, nàng đã kí huyết khế ước với người” tiểu nòng trắng biến thành bạch hổ bay ra che trở cho Lam Nguyệt.

“Ta có chấp nhận khế ước đó sau? Hồ Vương ngươi dám ngăn cản ta, ngươi biết hậu quả của mình chứ?” Nam tử lạnh lùng giáng xuống chương phong Hồ Vương bay xa mười trượng thổ huyết tức khắc cả người vô lực nhìn nam tử kia giáng xuống đầu Lam Nguyệt một chương nhắm kết thúc mạng của nàng.

Thời gian như ngừng lại tiểu Cổ như chết lặn, vì chủ nhân của nó sắp phải la đời tiểu Ly lo lắng bay đến lại bị uy áp của nam tử đánh văng ra hỏa diễm trên người tắt ngấm hiện tại chỉ còn là một quả cầu trong suốt không màu.

Nam tử vẫn không có ý định dừng lại hẳn muốn giết nhân loại này, sự tồn tại của nàng sẽ ảnh hưởng đến hắn nhưng...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phụ: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chủ nhân

Nam tử vẫn không có ý định dừng lại hẳn muốn giết nhân loại này, sự tồn tại của nàng sẽ ảnh hưởng đến hắn nhưng... Ngay lúc hắn sắp hạ thủ một tia sáng màu vàng kim lao đến, chỉ thấy một con rắn nhỏ màu vàng kim chắn trước nàng.

Tuy thân thể Kim xà không lớn không đủ che chắn cho Lam Nguyệt được phần nào nhưng nó vẫn muốn che chở cho nàng nó không muốn nàng chết đã rất lâu rồi từ khi bị trở về trong trứng nàng là người đầu tiên nó gặp lúc sinh ra lần nữa nó không muốn nàng chết.

Đôi mắt màu lục long lanh như bảo thạch nhìn chăm chăm nam tử bạch y khát máu trước mặt nó không muốn Thần Long phạm sai lầm đáng tiếc nó không muốn mất chủ nhân này.

“Giao Mạng nhân loại đó đã cho ngươi cái gì mà ngươi muốn chống đối ta?” Thần Long ánh mắt tràn ngập sát ý nhìn con rắn nhỏ cổ dùng thân thể bé tẹo che chắn cho nhân loại trước mặt làm cho hắn vô cùng không cam lòng.

“Đừng phạm sai lầm, nàng là chủ nhân, là chủ nhân” Kim Xà cực lực giải thích nó muốn truyền đạt cho Thần Long hiểu, năm đó Thần Long hóa điên nên không rõ sự tình còn nó thì rõ chủ nhân nói nàng sẽ không biến mất nàng sẽ trở lại. Nó tin Lam Nguyệt chính là chủ nhân của nó, tiếc là Thần Long dường như không ý thức được hắn là muốn hại chủ nhân đó.

“Linh Thần hiển thế, Là họa là phúc là do ý trời, Linh Thần thức tỉnh uy áp tứ phương Thần Thể quy dị”

Ánh sáng cửu sắc bao bọc lấy Thần Long, Giao Mang, Lam Nguyệt và chiếu rọi khắp nơi trong Nghịch Thiên Thần Chi. Thì ra kiên tâm chín lần là cho dù đến chết vẫn không từ bỏ vô hồi vô minh là không bao giờ hối hận những gì đã làm.

Ánh sáng cửu sắc giúp tiểu Cổ nhanh chóng khôi phục nó cảm thấy mình so với trước kia càng tốt hơn, tiểu Ly cũng trở lại bình thường bay nhảy giữa không trung, thương tích trên người Hồ vương cũng chữa khỏi.

Bên trong quả cầu cửu sắc lại có sự chuyển biến kinh hồn đoạt vía làm Thần Long, Giao Mang kinh ngạc không thôi chỉ thấy trên làn da trắng mịn nhẵn bóng của Lam Nguyệt ẩn hiện vô số pháp chú màu đỏ như máu phản phát họ trong thấy được chủ nhân đời trước đang ở trong nàng.

“Thần Long Giao Mang còn chưa chịu khuất phục” trong thấy hình ảnh càng lúc càng mờ nhạt tâm Thần Long như ai cào xé, chủ nhân! lúc này trên người nàng phản phát khí chất giống chủ nhân thì ra nàng là chủ nhân.

“Nàng là ta, ta là nàng” tiếng nói biến mất để lại một hóa kí như lửa trên ngực trái của Lam Nguyệt.

“Ta Thần Long thủ hộ Linh Thần chi thể, lập nên khế ước sinh tử bổn mạng đồng công tử quyết không hai lòng” Thần Long chấp tay lên ngực đọc xong khế ước của hắc đạo ánh sáng đỏ xoáy giữa không trung chín vòng quý dị rồi tách ra hướng thẳng mi tâm Lam Nguyệt, Thần Long, cùng Giao Mang.

Cửu sắc thần quang tan biến chỉ thấy nam tử như thiên tiên trên tay bế nữ tử huyết y xinh đẹp động lòng người như đang ngủ say đáp xuống đất, trên vai nam tử có thêm một kim xà đôi mắt long lanh nhìn nữ tử đang lâm vào hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Cổ đã phục hồi hoàn toàn thấy Lam Nguyệt đang bất tỉnh trong lòng Thần Long máu nóng nổi lên bất chấp cơ thể chỉ như đứa trẻ ba tuổi mà nhào lên đâm vào mặt hắc đạo chưa thỏa mãn khi đáp xuống đất còn lấy tay chỉ hắc đạo.

“Người cái đồ chết tiệt, chủ nhân có mệnh hệ gì ta liều với người. Người không có đầu óc hay đầu óc bị lũ lẩn người có thể tiếp nhận thần chi người nghĩ xem sẽ là ai? Người vậy mà dám dẫm đạp thương nàng ta thấy người tốt nên cầu nguyện đi” Tiểu Cổ dùng thần lực đem Lam Nguyệt đến được tuyến giúp nàng hồi phục thật ra lúc

Đã ba ngày kể từ ngày Lam Nguyệt hôn mê Thần Long bị mọi người trong Giới chỉ xem như là không khí mà bỏ hắc đạo đi. Hắc đạo thật sự biết sai rồi mà nếu biết người đó là chủ nhân có cho hắc đạo trăm cái mạng cũng không dám dẫm đạp thương nàng đâu.

“Ô ô ô hắc đạo thật biết sai rồi” Thần Long khóc không ra nước mắt, hắc đạo chỉ mong chủ nhân mau tỉnh lại bằng không những người này ý lộn hai thú một tinh hồn, một lửa sẽ đóng băng hắc đạo mất. Hắc đạo không muốn nha như vậy sẽ rất buồn đó.

Sau ba ngày cuối cùng Lam Nguyệt cũng tỉnh dậy đầu tiên nàng có thích ứng với ánh sáng tiếp theo đó là trước mặt nàng có để xem hai mỹ nam nhìn rất soái nha, một tiểu mỹ nam, một đóm lửa. Mà khoan sao nàng thấy lạnh lạnh vậy?

“Ồi Không” Lam Nguyệt trong lòng kêu gào nàng hiện tại a a a không có gì che thân đang ngấm mình trong ôn tuyến và trước mặt là...

“Áaaaaa Đi ra ngoài hết cho ta” Lam Nguyệt mặt đỏ như mông khi che mặt sụp xuống trốn dưới ôn tuyến để lại một đống dấu chấm hỏi trong đầu những người kia.

“chủ nhân làm sao vậy?” Hồ Vương trong trang phục lam y thối nát nhìn đám người còn lại chỉ tiếc là cái hắc đạo nhận được là sự lác đầu đầy mờ mịt của bọn kia.

“Hay là chủ nhân phát sốt rồi?” Tiểu Cổ ngây thơ nói.

“Đám người vô tích sự này đi ra hết cho ta” Giao Mang thân là mỹ xà, lại là giống cái vừa tới phát hiện phản ứng của chủ nhân như vậy là hiểu rồi nhưng cái đám ngu này chừng nào mới chịu khôn rả hả?

“Vì sao?” Thần Long sắc mặt trẻ ngoan cần học hỏi quay lại nhìn con rắn bé tẹo dưới chân.

“Nào các người bị hồng rồi à? Chủ nhân là nữ nhân đó?” Giao Mang vói thân thể nhí bé có ngốc đầu dậy dậy vỗ đám người này.

“À chủ nhân là nữ nhân,.....vậy thì liên quan gì?” Hồ Vương ngây thơ nói làm rắn nhỏ có ý tán thưởng nhưng khi nghe một câu sau trực tiếp làm rắn nhỏ xỉu ngay tại chỗ bởi nó quá sốc.

Ý thức được tình hình trên bờ Lam Nguyệt cố gắng trồi lên tổng khứ hẹn họ chứ nếu không để họ người một câu ta một câu nàng thật sự sẽ điên mất.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phụ: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Phát tài đại phát tài!

Lam Nguyệt mất một lúc mới giải quyết xong cái đám phiền phức đó và để chúng ở trong giới chỉ, nàng phải ra bên ngoài giải quyết công chuyện thôi.

Tiếp Thành là thành trì cỡ trung nhưng vẫn tấp nập và náo nhiệt, lâu rồi Lam Nguyệt mới thấy nhiều người như thế nhưng nàng bây giờ có việc quan trọng phải làm nàng không có tiền, nàng chỉ có đan dược nên nàng đến tiệm bán đan dược.

Y Nhân Đường

Đây là một chỗ bán đan dược lớn nhất Tiếp Thành. Y Nhân Đường có ba tầng, tầng một bán các loại đan dược cấp Sơ Giai, Tầng hai Trung Giai, Tầng ba là những đan dược khác. Càng lên cao giá tiền càng cao, trong lòng nàng cũng cảm thán vô cùng.

“Vị tiểu huynh đệ này cần gì?” Lâm trưởng quỹ ôn tồn hỏi han, ông làm người mấy chục năm vừa liếc mắt đã thấy được vị thiếu niên này không tầm thường.

Nàng cười yếu ớt nhìn Lâm Trưởng quỹ “ta đến bán đan dược!”

“Được chúng ta lên lầu ba bàn việc buôn bán. Xin mời!” Lâm Trưởng quỹ cung kính nói giữ lễ nói vì dù sao luyện dược sư cũng có rất nhiều người cổ quái không thích bày vẽ ... nên ông tin vị huynh đệ này nhưng ông nghĩ chắc là vị huynh đệ này đến bán dược cho sư phụ của hắn

Tầng ba so với hai tầng kia thì có vẻ nhỏ hơn nhiều nhưng đan dược trên đây toàn là thứ tốt Lam Nguyệt trong lòng cảm kháng sự sa sỉ của đan dược nơi này không viên nào dưới 4000 tinh tệ. Nhưng mà như vậy có quá ư là mắc không nhỉ? Hèn gì Hiên Vi lão tổ lại đức cao vọng trọng như vậy khắp đại lục này cũng chỉ duy có ông là đạt đến cấp bậc Cao giai cao cấp luyện dược sư, ông lại là một Linh Tôn nữa không tôn quý mới là lạ.

“công tử mời để đan dược cần bán lên bàn!” Lâm Trưởng quỹ tươi cười nói với Lam Nguyệt

“uh” Lam Nguyệt gật đầu rồi phát tay trên bàn có vô số lọ dược làm Lâm Trưởng quỹ kinh tâm lúc này ông đã thấy không ổn bây giờ thì phán đoán của ông là chính xác tuy thiếu niên này không có túi cang khôn nhưng trên tay lại đeo giới chỉ không gian còn trân quý hơn cả cang khôn túi trên đại lục này người có giới chỉ không gian rất hiếm vì nó là bảo vật vô giá số lượng có hạn mà các luyện Kim sư tài giỏi mới luyện ra được, Lâm Trưởng quỹ nhìn Lam Nguyệt với cặp mắt khác hẳn ông không ngờ lai lịch của người trước mặt lại kinh tâm đến thế.

“công tử phiền ngài chờ một lát!” Lâm Trưởng quỹ nói rồi cho người mời trà Lam Nguyệt và điều động 4 lão giả đến nghiệm chứng.

Tầm 2 khắc (30 phút) sau trưởng quỹ trở lại với 4 lão giả với sắc mặt không thể tin nhìn Lam Nguyệt.

“Công tử đan dược của ngài thượng phẩm nhất phẩm đan 1600 viên, mỗi viên 350 tinh tệ, Cực Phẩm nhị phẩm đan 2340 viên, mỗi viên 1000 tinh tệ, Tiên Phẩm Tam phẩm đan 1488 viên, mỗi viên 3500 tinh tệ, Thánh Phẩm Tứ Phẩm đan 882 viên, mỗi viên 5000 tinh tệ, Thánh Phẩm Ngũ phẩm đan 672 viên, mỗi viên 10000 tinh tệ, Thánh Phẩm Lục Phẩm đan 630 viên, mỗi viên 18000 tinh tệ, Thánh Phẩm Thất Phẩm Đan 500 viên, mỗi viên 30000 tinh tệ. Tổng cộng là 45578 từ tệ. Đây là từ Tinh thể cất giữ tiền nếu không có việc gì thì công tử có thể nhỏ máu nhận thẻ ngoài công tử ra không ai có thể sử dụng được nó.” Lâm Trưởng Quỹ lau mồ hôi nói thật là làm ông phải cảm thán vị nào lại lợi hại như thế luyện chế đan dược cũng cần rất nhiều thời gian thể mà xuất ra một lần nhiều đan dược như thế có phải hay không quá khủng bố rồi. Nếu ông mà biết những đan dược này lúc ở Trái Đất Lam Nguyệt đã luyện không biết sẽ phản ứng sao nhỉ, còn có nàng chỉ mới xuất ra tới cấp thất phẩm thôi bên trong còn có trên thất phẩm nữa mà nàng ngại nhiều quá nên không xuất ra thôi.

Nếu Lam Nguyệt mà biết ở cái thành trì cỡ trung này việc xuất hiện đan dược thất phẩm là cỡ nào kinh thiên động địa thì nàng sẽ không đem ra đâu. Bởi vậy mới nói không biết cũng thâm từ đây trên đại lục sẽ lan truyền một tin tức cực kì nóng hổi truyền nhân của Thánh Dược Vương thân tái xuất bởi từ ngàn năm trước họ đã biến mất không rõ tung tích từ đó đan dược phẩm chất cao cũng mất đi và các thế lực ngầm ngầm điều tra và tìm kiếm vị truyền nhân của vị Thánh Dược Vương.

Bây giờ hai mắt của Lam Nguyệt đều là tiền không phải nàng mê tiền nhưng là vì nàng không ngờ số đan dược tùy tiện luyện lúc trước giá lại đắt đến thế. Trong lòng nàng gào thét “phát tài đại phát tài! Không ngờ cũng có ngày ta thành người giàu có” điều chỉnh cảm xúc Lam Nguyệt ngược lên nhìn Lâm Trưởng quỹ.

“Được!” Lam Nguyệt sắc mặt không đổi trả lời, Lâm Trưởng quỹ liền ra hiệu một lúc sau bọn họ xuất hiện với một tấm thẻ màu tím Lam Nguyệt lấy máu nhận thẻ và thu kim tệ vào giới chỉ rồi quay bước.

“Công tử xin dừng bước có thể cho lão phu đường đột hỏi Tiên phẩm và Thánh Phẩm đan đã tuyệt tích ngàn năm không biết vị nào đã luyện chế ra!” Lão giả lên tiếng hỏi

“Xin lỗi ta đã hứa không nói ra!” Lam Nguyệt để lại lời nói và đi mất. Có ngu nàng mới nói ra bằng không nàng sẽ đủ thâm đó.

(Ở Đây 1 từ tệ= 100 tinh tệ = 10000 kim tệ = 1000000 ngân tệ. Mặc khác thì 1 kim tệ = 100 ngân tệ, 1 ngân tệ = 100 tệ. Mỗi một kim tệ đối với người thường là sống được cả tháng trời rồi.)

Bước vào một tiệm may quần áo có tiếng.

“Ngài cần mua gì?” một phụ nữ trung niên niềm nở hỏi Lam Nguyệt bởi bà thấy nam tử này dung mạo bất phàm, y phục trên người cũng không phải hạng thường chất liệu thật tốt. Bà chủ này quả là Tinh mắt y phục trên người Lam Nguyệt là Thiên Tàn y biến hóa không tầm thường là phải rồi.

“Lấy cho ta vài bộ y phục theo kích cỡ của ta!”

Sau đó Lam Nguyệt thay đổi y phục bước ra bà chủ cùng khách nhân mua đồ đều kinh ngạc vì một thân hồng tinh xảo thêu chỉ bạc khoát trên một dáng người cao ngất 1m75, tóc dài đen sẫm tùy ý tung bay phía sau lưng, tóc dài quá hông giống như thác nước trút xuống. Một phần tóc được cố định bởi ngọc trầm càng thêm mê người. Mây kiếm khẽ nhú, mâu quang trong suốt nhưng lại làm người ta trầm mê, mũi cao, môi hồng khẽ nhếch tạo một đường cong hoàn mỹ. Cả người Lam Nguyệt tựa như tiên nhân ngao nghể khí phách đứng nhìn tất cả. Làm cho vô số tiểu thư đỏ mặt mà cuối đầu, Lam Nguyệt cũng cảm nhận được sức quyến rũ vĩ đại của mình, cũng may nàng đang giả nam trang nếu là nữ nhân sợ làm Khuynh quốc khuynh thành.

Lam Nguyệt nói nói nhỏ với bà chủ lấy khoảng chục bộ y phục nam với màu đỏ huyết và vài bộ y phục nữ tổng cộng nặng tiêu hoàng 50 kim tệ. Bây giờ cũng quá trưa Lam Tuyết tìm một Khách đêm ở trọ vì Tiểu Cổ bảo tối nay sẽ có bảo vật nên bảo nàng tối nay đi xem hội đấu giá.

Thiên Hạ Đệ nhất lâu có 4 tầng, tầng 1,2 để khách dùng bữa tầng 3, 4 để ở trọ, vừa bước vào vô số ánh mắt phóng tới người nàng, nàng cũng lười quản. Tiểu nhị nhanh nhẹn chạy đến.

“Khách quan ngài ở trọ hay dùng bữa?”

“Ở Trọ!”

“ở đây có phòng thường 10 ngân tệ một đêm, phòng trung 50 ngân tệ, phòng cao cấp 5 kim tệ, phòng thượng cấp 10 kim tệ không biết khách quan ở phòng nào?” Tiểu nhị nhiệt tình giới thiệu

“Phòng thượng cấp, đem thêm một ít nước nóng lên ta cần tắm!” Lam Tuyết lấy thẻ bài và về phòng.

Nàng cần nghỉ ngơi một chút tối còn đi xem hội đấu giá, mai còn tìm Tiểu Liên để trở và Hầu phủ nữa.

Nhưng đang lúc nàng định ngã lưng thì không biết từ đâu chui ra một tên nam nhân bay ngậy vào phòng nàng. Nàng cũng không phải người tốt gì mà thích lo chuyện bao đồng nhưng thử hấn ta trúng là Xuân Hồn loại thuốc mà nàng vô tình đọc được trong bảo điển. Vì tò mò cũng như muốn thử thực lực bản thân đã tiến triển tới mức độ nào nàng quyết định cứu hấn. Nhưng cũng từ đây mà ngày tháng bình yên của nàng sẽ hoàn toàn bị mất đi.

(Sâu: tên nam chính đó các nàng, chương sau ảnh sẽ lên sàn. Ta nghĩ đi nghĩ lại quyết định cho hai người họ gặp trước vậy như thế sẽ có kịch vui mà xem rồi!)

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phu: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Lần đầu gặp nhau nàng cứu hấn

Chuẩn bị mọi thứ tắm một khế nàng văng hấn ta vào nước nóng dụng châm bức Xuân Hồn ra, cái này nói dễ cũng không dễ nha thật làm nàng phát mệt nhưng mà nhiệt huyết dâng trào nàng cũng không tin nàng bức ra được.

Thời gian tích tắc trôi qua gần nửa canh giờ cuối cùng nàng cũng thành công nhưng tiêu hao thể lực của nàng khá là nhiều. Nàng tiện thể đưa hấn lên giường phủ chăn lại còn mình thì tiến vào giới chỉ phục hồi thể trạng cùng nghỉ ngơi. Trong lúc nàng rời khỏi không lâu người trên giường đã tỉnh lại hấn nhìn khắp phòng nhưng không thấy bóng dáng bất kì ai?

Trong lòng hấn cảm thấy kì quái lúc này rõ ràng hấn nghe thấy một mùi hương hoa cỏ nhẹ nhàng nhưng làm tâm hồn hấn an tĩnh lạ lùng, sau đó cảm giác khó chịu trong người từ từ được đẩy lùi. Kể đến hấn cố mở mắt nhưng không cách nào mở được, hấn muốn biết ai đã cứu hấn, hấn muốn giữ người này ở lại cạnh hấn chỉ là khi hấn phát hiện bản thân mình trần như nhộng thật sự làm sất ý nổi lên.

Lam Nguyệt tiến ra khỏi giới chỉ đi kiểm tra xem người lúc này thế nào? Chỉ là thật kì quái hấn sao nhìn nàng bằng ánh mắt ngập tràn sát ý như thế?

Nhưng sau đó ánh mắt kia lại thay đổi làm nàng cứ tưởng sát ý vừa rồi do nàng hiểu lầm. Mặc kệ nàng không muốn biết nhiều tùy tiện ngồi xuống ghế lấy trà rót uống cho thông cổ là tốt nhất.

"Người cứu ta?" Mỗ nam nhân nhíu mày nhìn hồng y nam tử trước mặt.

"Ừ" Lam Nguyệt cũng lười dài dòng quay mặt nhìn hấn khẽ gật đầu.

"Người thấy hết rồi sao?" Mỗ Nam nhân dùng chăn trùm kín cả người chỉ lộ đôi mắt long lanh ngập nước nhìn mỗ hồng y.

"Cứ cho là vậy" Mỗ hồng y lạnh nhạt trả lời, tay cầm chén trà nhấp nhí.

"Người phải gả cho ta " mỗ nam nhân trừng mắt nhìn mỗ hồng y nói.

"Phụ" Mỗ hồng y không cần thận phun trà ra va sặc

"Khụ khụ,... ta không đồng ý" mỗ hồng y quạ bay đầy đầu.

"Vây, vây ta gả cho chàng" mỗ nam nhân hí hửng nói.

"..." mỗ hồng y trực tiếp ngã nhào ra xuống đất.

"Tướng công không sao chứ?" Mỗ nam nhân không biết từ lúc nào y phục chỉnh tề vui vẻ khi người gặp hoạ lại đỡ Lam Nguyệt, Nhưng Lam Nguyệt nhanh hơn một bước nhảy cách xa hẳn ba bước.

Lam Nguyệt y đầu giăng đầy hắc tuyến, đây là tình hình gì ở đầu chui ra một kẻ không có đầu óc như vậy? Khẩu vị của nàng cũng không nặng vậy nha.

"Ta không đùa với ngươi" Lam nguyệt ổn định lại tinh thần lạnh lùng nói sắc mặt đầy phòng bị nhìn mỗ nào đó. Thật sự sau sự việc kiếp trước nàng đối với chuyện tình nam nữ đã lãnh tâm rồi nên nàng cũng không bao giờ muốn dây dưa với loại tình cảm làm con người ta đau đến thế cang tâm phế liệt như vậy.

"Ngươi ta cũng không đùa với chàng, ngươi ta nguyện ý gả cho chàng mà" Mỗ nam nhân ném một cái mị nhãn đầy tình tứ làm cho mỗ hồng y choáng váng

"Nôn...ta...Nôn...ngươi đừng nhìn ta như vậy" mỗ hồng y đầy cảnh giác lui về phía sau

"Tướng công chàng định đi đâu?" mỗ nam nhân thấy mỗ hồng y có ý bỏ chạy. Trong lòng mỗ nam nhân thâm thê "tướng công ta nhận định chàng rồi ta không cho phép chàng chạy mất."

Nhưng người tính không bằng trời tính mỗ hồng y đã thoát thân và biến mất chỉ để lại một câu.

"Không liên quan đến ngươi" mỗ hồng y da gà da vịt đề nổi lên hết, nếu nàng còn ở lại đây chắc trực tiếp bị hấn đã kích mà mất mạng quá.

Mỗ hồng y đi không bao lâu sắc mặt mỗ nam thay đổi lạnh như băng tuyết vạn năm không còn tí vẻ hờ hợt hí hửng như lúc nãy cứ y như người vừa nãy không phải hấn.

"Ảnh hồn"

"có thuộc hạ"

"Bằng mọi giá phải truy tìm bằng được phu quân của bốn vương"

Mỗ nam nhân nói xong mỗ thuộc hạ trực tiếp đứng không vững té xỉu, hơn hai mươi ám vệ lần lượt rớt xuống như chim sa cá lặn.

"..." mỗ nam nhân khó hiểu rồi đi.

Lúc nãy ám vệ thấy chủ tử lao vào phòng nên không có vào theo họ nghĩ với thực lực của chủ tử nhà mình chuyện bức độc ra là một việc không khó khăn gì nên họ chỉ thủ hộ bên ngoài.

Giờ thì hay rồi chủ tử vào đó được nửa ngày mà đã có phu nhân, nếu họ tìm phu nhân thì họ còn chấp nhận được nhưng phu quân họ không thể chịu được đã kích lớn như thế trái tim mỏng manh của họ trực tiếp bị đình trệ thần kinh não như ngừng hoạt động nên vô thức mà họ như chim sa cá lặn rớt lộp độp, người từ nóc nhà rơi xuống, người từ cành cây, người từ xà ngang...

Lam Nguyệt chưa biết nàng đã bị liệt vào hàng bị truy đuổi nên vẫn ung dung đi vào xem hội đấu giá.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phu: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Hội đấu giá (phần 1)

Những lời bàn tán không thiện cảm rơi vào tai làm Lam Nguyệt choáng không thể tả. Thử hỏi hội đấu nhộn nhịp tung cánh sắc mông lung điểm hoặc lòng người. Xa xa ta có thể nghe thấy những lời bàn tán về hội đấu giá những người có tiền thì lũ lượt leo nhau đi đến nơi đấu giá chỉ là giờ phút này họ đình chỉ công việc của mình mà phóng ánh mắt giết người về phía nàng. Nếu ánh mắt có thể giết người thì Lam Nguyệt chắc hẳn đã nhận thiên đao, vạn trảm rồi.

"Ngươi xem xấu nữ đó thật độc ác?" kẻ ắt nhìn Lam Nguyệt bằng ánh mắt ăn tươi nuốt sống, nhưng khi nhìn hai tiểu mỹ nhân đang cúi đầu buồn bã cạnh Lam Nguyệt thì trong lòng ngập đầy thương tiếc.

"!\$#@!\$#@%\$#^" lượt một số lời bàn tán không thiện cảm dành cho Lam Nguyệt, nói chung Lam Nguyệt đang phải chịu nỗi oan không sao giải thích

được mà tác giả lại chính là Thần Long và Hồ Vương gây nên.

“Đúng là cái tỷ tỷ độc ác ghen ghét sắc đẹp của hai vị muội muội mà khi dễ hai nàng ta thật sự không nhịn được mà” người giáp nổi máu anh hùng lên muốn dạy dỗ xấu nữ cứu mỹ nhân, hấn liên tưởng đến vẻ cảm kích của mỹ nhân thôi mà đã mặt tươi như hoa rồi.

“Thui đi cha nội, người không thấy hai tiểu mỹ nhân đang ra sức lấy lòng xấu nữ kia sao? Ta nghĩ có mà người xen vào chỉ làm người đẹp ghen ghét, nhanh lên hồi đấu giá sắp bắt đầu rồi” người ắt lời kéo người giáp đi, những người xem cuộc vui từ này giờ cũng lũ lượt kéo nhau đi về phía trước, trước khi đi họ còn ném ánh mắt cảnh cáo làm Lam Nguyệt nổi đóa.

Nếu biết trước hai kẻ này là mầm mống của tai họa thì nàng sẽ không dại mà dẫn theo họ đâu. Ông trời nàng đã làm nên lỗi gì mà ông lại cho nàng chịu nhiều kích thích thế? Hết cái tên mắc dịch kia hại nàng phải giải trang lại nữ nhân thuận tiện còn cố ý làm một vết thương để gương mặt trở nên xấu xí thì thôi giờ thì hay rồi xấu xí mà cũng bị phê phán là sao? Cái gì mà tỷ tỷ ác độc ghen ghét sắc đẹp của hai vị muội muội.

Trở lại một khắc trước xem chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi thoát khỏi mỡ nam, Lam Nguyệt định đi xem hội đấu giá nhưng thiết nghĩ sẽ đụng mặt mỡ nào đó nên nàng đành trở vào giới chỉ thay đổi trang phục nữ nhân, nhưng..

“Nguyệt Nguyệt người ta thật muốn ra ngoài mà cho người ta ra nha” Thần Long vừa thấy Lam Nguyệt đã giờ trò nhõng nhẽo, Kim xà nhìn mà mắt nổi đóa vì mặt mặt quá nên nó nhảy lên vai Lam Nguyệt mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm xem như ta không có quen biết với tên bệnh hoạn kia.

Còn Lam Nguyệt thì dở khóc dở cười nàng bảo với bọn họ không cần gọi nàng là chủ nhân kêu nàng là tỷ tỷ hay Nguyệt mà cái tên chết bầm này lại mở miệng “Nguyệt Nguyệt”, ngậm miệng “Nguyệt Nguyệt” thật làm nàng nổi hết da gà, trái tim bé nhỏ không ngừng chịu đã kích, tâm hồn mỏng manh rất có thể bị chọc cho tức điên dẫn đến hộc máu.

“Tỷ, tiểu Bạch cũng muốn đi ra ngoài” mèo nhỏ nhảy vào lòng Lam Nguyệt cọ cọ, không phải nó không thích hóa nhân hình, nhưng vì thiên tính phụ nữ thích động vật nhỏ nhắn dễ thương nên nó mới giữ hình thú nhỏ đáng yêu để tranh thủ tình cảm cũng như ăn đậu hũ của chủ nhân.

“Cho ta suy nghĩ một chút” Lam Nguyệt đang phân vân nếu đem họ ra có chắc là ổn không?

Nhưng dường như biết suy nghĩ của nàng hay sao mà hai tên này một cọ cọ làm nũng một bày ra vẻ mặt cún con ngây thơ vô số tội làm cho Lam Nguyệt thấy mình như kẻ tội đồ chồng chất, khi dễ tiểu hài tử.

“Nguyệt Nguyệt” giọng nói ngọt ngào, mềm mại nhưng không kém ngây thơ, kết hợp với gương mặt mỹ hoặc chúng sinh, đôi mắt long lanh trong sáng thuật khiết đã thành công đã kích tâm hồn mỏng manh của Lam Nguyệt làm nàng cảm thấy bản thân thật quá là ác độc ác nên cúi thấp đầu xuống mà không kịp thấy ánh mắt đảo hoạt hồ ly của kẻ mà nàng cho là ngây thơ trong sáng. (Sâu: ta lại nói Thần Long này giả trừ ăn thịt hổ đây mà, giả dạng ngây thơ, chứ thiệt ra lại là một hồ ly đội lốt thỏ trắng ngây thơ hiền lành, ôi tội nghiệp Nguyệt tỷ còn đám linh thú thành tinh này lừa dài dài)

“Tỷ tỷ” tiểu mèo nhỏ mắt long lanh màu hổ phách phúng phính như lên án kẻ nào khi dễ bản thân, nhìn ánh mắt như chịu bao ủy khuất khiến Lam Nguyệt càng lúng túng. Nếu Lam Nguyệt đủ bình tĩnh sẽ thấy được vẻ mặt hả hê đắc ý của tiểu bạch khi gặp nàng có phản ứng như thế, Kim Xà vì không chịu nổi đã kích chủ nhân cứ thế bị hai tên ác ôn này lừa nên muốn mở miệng nói chỉ là ánh mắt giết người của Thần Long đang cảnh cáo: “Người dám nói ta lừa cho người lãnh đủ” cho nên nó đành ngăn vạ lần xin lỗi chủ nhân nó rất sợ con rồng kia.

Lam Nguyệt đúng là không thể chịu nổi cái cảm giác tội đồ nên đã gạt đầu đồng ý cho hai kẻ kia ra ngoài, nhưng nàng tuyệt không thể để họ theo nàng trong hình dạng nam nhân được nàng không muốn lên đầu ngọn sóng, không muốn ném trái cái tư vị bị một đám nữ nhân hám trai nhìn nàng bằng ánh mắt ngạt đầy ‘tình cảm’ đâu.

Trên đường phố lớn của Tiệp thành xuất hiện ba người gây tâm điểm của sự chú ý, hai mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành thật là đẹp đến mức lóa mắt người mà. Một người lại một người dung nhan không khác chi tiên nữ hạ phàm chỉ là nhìn thấy người đứng ở giữa hai tiên nữ họ thật muốn ỏi nữ nhân này thật là quá xấu đi một bên trái mặt chần chịt những vết sẹo xấu xí thật làm bản mặt người mà.

“Nguyệt Nguyệt bánh bao này vì sao phải để trước ngực a, người ta muốn ăn nó được không?” Thần Long bày ra bộ mặt ngây thơ học hỏi nhưng trong lòng lại “Chủ nhân người cũng không có đạo đức nha, nghĩ người ta ngây thơ mà dụ người ta giả làm nữ nhân người ta không muốn như thế rất mất mặt”.

“Đừng a tỷ, ta cũng nghĩ vậy, bánh bao là phải ăn chứ không phải để...” Tiểu Bạch trắng trợn hơn định thò tay vào ngực lõi bánh bao ra chỉ là chưa kịp làm đã bị..

“Bốp” Lam Nguyệt không khách khí giờ hai tay trái phải cốc đầu hai có tên chết tiệt này, có ai giữa đường giữa xá mà hành động như họ không? Thậm chí là những ánh mắt đang nhìn họ nhiều thế kia chứ, nàng thật hối hận khi đem họ ra ngoài mà.

“Nguyệt Nguyệt/ tỷ tỷ sao đánh người ta” Đó thấy không gương mặt hoa lệ đầy vũ đầy uy khuất này nhìn này như lên án đã thành công dẫn dắt sự chú ý cuồng nhiệt của một đám ăn không ngồi rồi rành rẽ mà xen vào chuyện thiên hạ kia.

Trở lại hiện tại.

Kim xà ở trốn trong ngực Lam Nguyệt thật sự là không nhịn được cười nữa cả người nó vì nín cười mà run run hết, Lam Nguyệt dĩ nhiên là biết hết mà thế nào cũng có chuyện. Mặt nàng bây giờ so với đất nòi còn muốn đen hơn, tức giận bỏ mặt hai kẻ đó mà đi trong khi hai kẻ nào đó mặt dày mày dạn

lon ton chạy theo làm nũng lấy lòng họ trong lòng nhất chí “Làm nữ nhân thì làm, chộc giận chủ nhân có ngày thất sủng thì khổ. Nếu để thất sủng sẽ có lợi cho lũ kia rồi” thế nên mới có một mảng đặc sắc hai tuyệt thế mỹ nhân một trái một phải hí ha hí hửng mặt tươi như hoa muốn bao nhiêu đáng yêu có bấy nhiêu đáng yêu, muốn bao nhiêu mỉa hoặc có bấy nhiêu mỉa hoặc, ... dẫn đến vô số ánh mắt ghen tỵ rớt trên người Lam Nguyệt, hại Lam Nguyệt thật muốn tìm một miếng đậu hũ mà đập đầu tự tử.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phu: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Hội đấu giá (phần 2)

“Nguyệt Nguyệt đừng nóng người ta sai rồi, người ta không nên không có đầu óc mà chộc giận Nguyệt Nguyệt, từ nay về sau người ta không dám nói năng lung tung nữa. Nguyệt Nguyệt nói sao thì là sao, cho dù Nguyệt Nguyệt có nói chớ thành mèo người ta cũng coi chớ là mèo tuyệt không phản cái, cho dù Nguyệt Nguyệt bảo mặt trời mọc ở hướng tây người ta tuyệt không dám hai lời nói nó mọc hướng đông. Nguyệt Nguyệt có bảo người ta nhảy vào đầu sồi lửa bóng người ta cũng không cần suy nghĩ mà nhảy ngay cho Nguyệt Nguyệt vui lòng vân vân mây mây, cho nên Nguyệt Nguyệt đừng giận người ta mà!”

Bạch y nữ tử đẹp như tiên dáng trần bày ra bộ dáng mỉa hoặc chúng sinh khiến nhân tâm điên đảo, bây giờ có thể nói hay rồi Lam Nguyệt không muốn làm tâm điểm cũng không được. Lam Nguyệt thật muốn một phát đá bay kẻ này từ lời hằn nói không khác nào nài là người không phân phải trái suy nghĩ độc đoán là một kẻ không có đầu óc thích hành hạ người khác.

Bên phải tình hình cũng đủ khiến người ta nghe thấy mà mũi lòng bên trái càng khoa trương hơn.

“ô ô ô tỷ tỷ, tiểu Bạch sai rồi, tha lỗi cho tiểu Bạch nha, lần sau tiểu Bạch hứa không ăn bánh bao khi không có sự cho phép của tỷ”

Cái này mới thật thụ là hoa lê đài vũ nè không biết lam y ‘thiếu nữ’ này lấy đâu ra nước mắt mà khóc như mưa thế?

Lam Nguyệt thật sự bị đã kích không nhẹ, nàng quá sai khi cho hai cái đại phiền toái này ra ngoài nhìn xem họ đã thành công gây dựng làng sóng thương hoa tiếc ngọc của hầu hết nam tử, già trẻ lớn bé, thậm chí cũng không ít nữ tử phóng ánh mắt giết người về phía nàng ý chỉ: “Người thử không tha thứ xem ta sẽ trừng trị người”

Đây là nỗi oan thị Kính không lời giải thích mà, sắc mặt Lam Nguyệt u ám hẳn nàng hết liếc trái rồi nhìn phải ý chỉ: “Xem việc tốt các người làm kia”

Nhận thấy ánh mắt của Lam Nguyệt đã mang hàng băng vạn năm thân thể Thần Long và Hồ Vương không tự chủ được mà run rẩy. Trong đầu họ “oanh” một tiếng nổ lớn xem ra họ đã làm chủ nhân tức không nhẹ rồi lần này họ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội danh này, họ thậm chí cái đám người nhiều chuyện kia hại họ giờ này một bụng oan ức không chỗ phát tát.

“tiểu Thần, tiểu Bạch ta có nói sẽ truy cứu hai muội sao?” Lam Nguyệt cười tươi như hoa nhưng đúng thật có phải vậy không thì chỉ cần xem phản ứng của hai mỹ nhân sẽ rõ.

Khóe mắt Thần Long run lợi hại, tâm trạng như ngồi trên đồng lửa chủ nhân cười càng tươi chứng tỏ là người càng nguy hiểm hẳn phải phòng bị mới được. Thay đổi về mặt mỉa hoặc thay vào về mặt cùn con muôn phần đáng yêu nhào vào lòng Lam Nguyệt cọ cọ “Nguyệt Nguyệt là người tốt nhất người ta biết mà”

Khóe miệng Hồ Vương co rút cái chiều cọ cọ làm nũng của hắn từ khi nào bị mất bản quyền rồi hẳn phải làm sao trong lòng hắn gào thét “Vương a, người thật vô sỉ”

Thần Long ném ánh mắt khinh thường: Người làm gì được ta, ai nhanh thì được cái này không phải gọi vô sỉ mà là biết co biết dãn biết nắm bắt thời thế.

Hồ Vương cũng nhìn lại lệ rung rung: Vương nhưng nó là bản quyền của ta mà?

Thần Long nhường mày: Chứng cứ đâu?

Hồ Vương khóc không ra nước mắt gương mặt vạn vẹo đến khó coi, nước mắt tèm lem nhìn thật thê thảm.

“tiểu thư cuối cùng cũng tìm được người” tiểu Liên từ đám người chen chúc chạy đến bên kéo Thần Long ra mà xoay Lam Nguyệt quay mấy vòng rồi nhìn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên đến khuôn mặt bị hủy dung thì lại òa khóc.

“ô ô ô tiểu thư, là tiểu Liên không tốt không bảo vệ được người, hại người, ...” tiểu Liên nức nở nghẹn ngào không thể nói thành lời. Gương mặt đối với nữ nhân là trọng yếu bao nhiêu nàng hiểu rõ, cho dù có đần được thượng hạng trị thương tích nhưng không dùng đúng lúc cũng vô tác dụng nhìn xem gương mặt tiểu thư đã để lại những cái sẹo xấu xí này cho dù có đáng được thượng hạng cũng không chữa được.

“Khụ khụ” chỉ hai tiếng ho mà những người xem cuộc này giờ rất tự chủ mà giải tán đủ thấy người này có danh vọng và uy lực tới cỡ nào rồi.

“tiểu Liên đây là tiểu thư mà tỷ nói?” Lâm Y Y vui vẻ chạy qua chỗ bọn người Lam Nguyệt, theo sao nàng là ba nam nhân tuần tú văn nhã có thừa, nhưng điểm kì lạ là không ai dám nhìn về phía này mà tự chủ tán ra ai làm việc nấy người thì bán hàng người thì mua hàng, người đi đường tiếp tục đi đường, người cần đến hội đấu giá cũng đến đó không một lời bàn tán khiến Lam Nguyệt cảm thấy kì quái về thân phận những người này.

“uh” “tiểu thư đây là Lâm Y Y, Lâm tiểu thư người đã cứu muội, còn vị cảm y mà tím kia là Lâm Thiên Lăng ca ca của nàng, vị lục y công tử là Nạp Lan Thành thiếu chủ công hội Linh đánh thù Dong Bình Hắc Dật Đoàn, còn huyền y công tử là Cung Vãn Thiên công tử là một trong ba thiên tài của học Viện Thiên Kinh vang danh lục quốc” tiểu Liên gật đầu với Lâm Y Y rồi quay sang Lam Nguyệt giới thiệu sơ lược cho Lam Nguyệt nghe.

“Lâm tiểu thư, Lâm công tử, Nạp Lan công tử, Cung công tử hữu lễ tiểu nữ xin đa tạ các vị thời gian qua chiếu cố tiểu Liên dùm tiểu nữ” Lam Nguyệt kính ngữ chào hỏi bốn người kia quay sau đó ra hiệu cho hai kẻ phá hoại phía sau nàng.

“Thần Long/Tiểu Bạch xin chào các vị” giọng nói lạnh băng, trở mặt thật lạ lúc này đáng yêu bao nhiêu động lòng người bao nhiêu giờ thì thành băng sơn mỹ nhân rồi Nạp Lan Thành nhìn không chớp mắt y tưởng y nhìn lầm đó nhìn sang đám bạn họ cũng đồng dạng ngơ ngác như y thì cũng biết là y không có nhìn lầm.

Cung Vãn Thiên thì chỉ lạnh nhạt không có ý tứ gì biểu hiện nhưng trong lòng cũng thầm đánh giá ba nữ tử này thực lực họ y không nhìn thấu. Lâm Thiên Lăng xem như ôn hòa nhất phá giải không khí ngưng ngập này.

“Lâm tiểu thư, Thần tiểu thư, tiểu Bạch hảo, xin lỗi bằng hữu tại hạ là vậy họ không thích giao du với người ngoài xin các vị đừng chấp nhất” Lâm Thiên Lăng ôn hòa nói.

“Lâm tỷ tỷ mặt của tỷ làm sai thế? Tỷ không cần lo hôm nay hội đấu giá muội nghe nói có cái gì Nhan Nhung đan có thể giúp sắc đẹp gì gì đó, lát nữa muội mua tặng tỷ bảo đảm tỷ sẽ xinh đẹp lại cho xem”

Lâm Y Y ngây thơ kéo tay Lam Nguyệt nhưng gặp phải ánh mắt giết người của hai băng sơn mỹ nhân tự nhiên cơ thể không tự chủ mà run rẩy khiến nàng phải rụt tay lại.

Lam Nguyệt cảm thấy không khí có cái gì quái quái liếc qua chỗ hai kẻ phá hoại thì thấy ánh mắt ngây thơ vô số tội hại nàng tưởng nàng lầm, không chỉ nàng Nạp Lan Thành/Lâm Thiên Lăng cũng không khá hơn nhìn mặt hai người bọn hắn đơ hơn cây cơ là biết rồi. Cung Vãn Thiên xem như còn kha khá nhưng nếu ai khéo để ý sẽ thấy tay hắn đang xiết chặt thành quyền nhằm áp chế cảm xúc.

“đạ ta hảo ý của Lâm tiểu thư, thứ cho tiểu nữ không thể nhận bởi tiểu nữ thấy mặt mình như thế này cũng không phải là chuyện xấu gì”

Lời nói này thốt lên thật sự đã làm cho năm người kia cảm thấy khó hiểu, bởi không một nữ nhân nào không muốn mình xinh đẹp như lời nói này là ý gì họ cần phải tốn thời gian tiêu hóa cái thông tin bất khả tư nghị này.

Bỏ qua những thủ tục trao đổi, giao tiếp rườm rà cuối cùng đối hình tám người ba nam năm nữ (Sâu: thật ra chỉ có ba nữ là hàng thật hai nữ là hàng giả) đã đứng trước cửa một trang viên thật lớn, trước cửa là hai cái Đại Linh sư canh gác cho dù chỉ nhất cảnh thôi cũng đã đủ thấy sự không tầm thường của hội đấu giá hôm nay.

Bởi vì muốn đạt đến cấp độ đó thật sự không dễ dàng một chút nào có người cả đời cũng không với tới nổi cấp Linh sư huống chi cấp Đại Linh sư thậm chí có người còn không vượt qua Linh Nhân để tiến vào cảnh giới Linh giả nữa là, Lam Nguyệt phải cảm thán cho sự sa hoa nơi này vừa bước vào nàng đã thấy bạc ngàn các loài hoa đủ sắc hương lung lung trong ánh nắng dịu dàng nhưng không kém nổi bạc.

Cảnh sắc này thật làm người ta liên tưởng đến một vườn hoa nhà, không ngờ sao cái cánh cửa này lại như một thế giới khác.

“Xin trình giấy mời” Đại Linh sư nói, Lam Nguyệt âm thầm cảm thấy may mắn nếu nàng ngang nhiên vào chắc sẽ không được bởi người ta cần có thiệp mời hẳn hoi kia. Chỉ thấy Lâm Thiên Lăng giao một thẻ bài sắc mặt Đại Linh sư khẽ biến thành nịnh nọt.

“thì ra là Lâm công tử xin mời” Đại Linh sư cung kính cúi người ra dấu mời vào thế là Lam Nguyệt danh chính ngôn thuận theo bọn người kia vào cái hội đấu giá này.

Dọc đường đi cảnh sắc cứ thay đổi liên tục hết muôn ngàn hoa cỏ, đến núi giả, suối giả rồi rừng trúc, rừng đào, đình viện vân vân mây mây làm Lam Nguyệt phải lóa mắt mà cảm thán nàng thật không biết chủ nhân đứng sau ở đây làm gì mà giàu thế không chứa ai hết. Nếu nàng mà biết là có hơn trăm cái chỗ như thế tất cả mỗi chỗ lại càng thêm sa hoa không biết nàng sẽ có cảm giác gì?

Qua các khung cảnh thật thật giả giả sau cùng là đến một cái cửa đá trước cửa có hai cái Linh Vương canh giữ khi thấy bọn người Lam Nguyệt họ lập tức mở cửa đá. Lam Nguyệt thật cảm khái thì ra là đấu giá dưới lòng đất nha, có cần phô trương thế không, thật làm người ta đi mà phát rầu rồi.

Dọc theo lối đi xuống mật đạo nhưng bốn bề không hề nhỏ có thể xem ra chủ nhân của nó thật biết đầu tư mật đạo thông xuống đủ rộng lớn, trên các bức tường thay vì như phim cổ trang Lam Nguyệt từng xem để những ngọn đuốc thì nó lại khám phá mình châu viên nào viên này to hơn nắm đấm.

Lăng phí quá mức rồi dạ mình châu là dạ mình châu đó Lam Nguyệt lắc đầu cảm khái.

Kết thúc đường xuống mật đạo trước mắt Lam Nguyệt là một khung cảnh còn rộng hơn cả quảng trường.

Chỉ là nàng còn chưa kịp chiêm ngưỡng kì công của chủ nhân đã thấy một người khiến cho cơ thể nàng thoáng cứng đờ phản ứng đình trệ

“tại sao người kia lại ở đây?”

Câu hỏi này xuất hiện trong đầu của Lam Nguyệt, mắt nàng cũng không rời khỏi bạch y nam tử một tý nào nàng như hóa đá mà nhìn, Thần Long và Hồ Vương nhận thấy sự khác thường từ nàng sắc mặt họ phút chốc như tu la địa ngục quá dọa người làm Nạp Lan Thành đứng kế bên tay phải đặt lên ngực trong lòng thầm than "a a a mỹ nhân này quá không bình thường thật là dọa người ta sợ quá, ôi trái tim yếu ớt của ta không chịu được kích thích mạnh thế này đầu tha cho ta đi" cùng với suy nghĩ thân thể Nạp Lan Thành không tự chủ lùi về sau mấy bước.

Nhìn xem trái phải hắn cũng có đồng bạn nha chỉ còn tiểu Liên, và ba người bọn Lam Nguyệt đứng trước là biết liền, nam tử bạch y phát hiện ánh mắt ai đó nhìn mình cũng quay đầu nhìn lại trong mắt hiện lên vẻ...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phu: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hội đấu giá (phần 3)

Nhìn xem trái phải hắn cũng có đồng bạn nha chỉ còn tiểu Liên, và ba người bọn Lam Nguyệt đứng trước là biết liền, nam tử bạch y phát hiện ánh mắt ai đó nhìn mình cũng quay đầu nhìn lại trong mắt hiện lên vẻ... chán ghét cùng khinh thường, bởi ở Thịnh kinh hắn đã chán ghét đám nữ nhân suốt ngày cứ tìm đủ mọi cách để tiếp cận hắn.

Hôm nay hắn tới Tiệp Thành tham gia hội đấu giá vì hồng anh bảo thạch cùng đan dược hỗ trợ tu luyện.

Hắn không ngờ đến đây cũng gặp một lũ nữ nhân không tự lượng sức mà muốn gây sự chú ý cho hắn hướng hồ một xấu nữ thì đòi nào hắn liếc mắt nhìn một lần chỉ là hắn tò mò vì sao xấu nữ đó lại đi cùng nàng?

Đôi mắt bạch y nam tử dừng lại trên người Thần Long với vẻ khó hiểu cũng như sự ôn nhu không dễ gì phát hiện, bởi vì hắn thích Thần Long từ rất lâu về trước hắn đã nhìn thấy nàng dù chỉ là mơ nhưng hắn vẫn chờ hắn tin sẽ có một ngày hắn tìm được người con gái đó.

Thần Long mà biết được ý nghĩ của bạch y nam tử dám bảo đảm bạch y nam tử sẽ không còn mạng để nghĩ bởi Thần Long là nam nhân từ khi nào hắn thành nữ nhân mà gặp tên kia trong mộng có chăng vì chủ nhân hắn mới thiết thòi một chút làm nữ nhân thôi.

Còn không có chủ nhân bảo cho dù có bắt hắn chết hắn quyết không mặc cái thứ đồ này.

Không khí đình trệ kiểu này thật khiến người ta hít thở không nổi Lâm Y Y định đến hỏi Lam Nguyệt có làm sao không thì hai ánh mắt giết người phóng tới khiến tâm hồn thơ bé hoảng loạn lui về sau một trượng để bảo toàn mạng sống.

Khùng bố quá khùng bố rồi hai vị tiên nữ tỷ tỷ này có thật là tiên nữ không? Vì sao nhìn họ mà Lâm Y Y sợ hơn cả phụ mẫu và ca ca nàng?

Thần Long và Hồ Vương trao đổi bằng tâm âm khiến người ngoài không thể nghe thấy đó là đặc điểm của Linh thú tương liên.

Thần Long: ta muốn giết tên đó

Hồ Vương: vạn lần không nên, ở đây thật không được, lúc ra ngoài chúng ta đã hứa với chủ nhân không làm loạn.

Thần Long: nhưng hắn làm chủ nhân thương tâm người nhìn xem nàng đang thất thần kia.

Hồ Vương: vương hay chúng ta phân tán sự chú ý của chủ nhân chuyện này không khó.

Thần Long: chỉ còn cách này.

Hai người trầm ý một lời liếc mắt ra hiệu cho nhau đi kèm với hành động.

“Nguyệt Nguyệt xem kia nơi này thật lớn nha, có lâu nữa kia không ngờ dưới mặt đạo mà họ lại thiết kế thật là đẹp nha, oa có đài cao nhưng Nguyệt Nguyệt nó không có bậc thang nào hết. Nguyệt Nguyệt nhìn người ta nè” Thần Long thốt tha dịu dàng ngay thơ, đôi mắt như phát sáng nhìn khắp nơi về mặt đầy hứng thú say mê rồi lời kéo Lam Nguyệt chạy tung tăng ra trước mặt nàng nhằm che khuất tầm mắt nàng.

Hiệp hội co rút khóe miệng và mắt giật giật liên hồi gồm các nhân vật huynh muội Lâm gia, Nạp Lan Thành, Cung Vãn Thiên, Tiểu Liên, Hồ Vương, kim xà không khỏi cảm khái tốc độ trở mặt thật là lạ nha.

“Phải đó tỷ, tỷ xem kia có lâu kia, a lâu, a có người, a khung cảnh thật đẹp” Hồ Vương phục hồi cũng không kém Thần Long là bao nhiêu thùy mị nét na mà hồn hờ chỉ tỏ.

Nạp Lan Thành nhìn Lâm Thiên Lăng: Lăng ta thật sự bị đã kích

Lâm Thiên Lăng: ta cũng không thua gì đệ.

Cung Vãn Thiên: ta nghĩ có ần tình.

Nạp Lan Thành cùng Lâm Thiên Lăng gật đầu đồng ý họ cùng nhau nhìn về hai người họ cho là băng sơn mỹ nhân thật ra là họ đã sai hai nàng ấy chỉ là cố gắng bảo vệ Lam tiểu thư mà thôi điều này cho thấy tình cảm tỷ muội giữa bọn họ rất tốt.

Bạch y nam tử nhìn thấy người mà mình ngày nhớ đêm mong thật sự là một nữ tử ngây thơ trong sáng biết mấy, tâm ý cảm thấy rất thỏa mãn và thêm quyết tâm tìm hiểu về nàng.

Tình hình bên Lam Nguyệt nàng thật sự chỉ cảm thấy khó chịu và bất ngờ chút thôi chứ không đến nỗi nào quá tệ, nhìn xem bọn tiểu Bạch làm quá vấn đề khiến nàng cảm thấy rất buồn cười sinh ra muốn trêu ghẹo bọn họ một chút.

“tiểu Thần, ta biết muội lớn lên xinh đẹp không cần phải nói muội yên tâm tỷ tỷ sẽ tìm cho muội một lang quân như ý” Lam Nguyệt đá một phát vào Thần Long làm Thần Long bất ngờ nhưng để cho đùa của chủ nhân được thực hiện hẳn cố té ra đất vào những nhoe nhoe chọc chủ nhân cười.

“Nguyệt Nguyệt lại khi dễ người ta, người ta mới không cần, người ta chỉ cần Nguyệt Nguyệt” Thần Long nũng nịu trông thật đáng yêu mắt long lanh đầy ắp khuất nhìn Lam Nguyệt như tổ cáo.

Thần Long nói mà nhận được ánh mắt không thể chấp nhận của Hồ Vương: Vương à thật mất mặt.

Thần Long liếc Hồ Vương: mất với chả mặt chủ nhân cười là được.

“ha ha tiểu Thần, không khi dễ ta sao dám khi dễ tiểu Thần được” Lam Nguyệt buồn cười ngồi xổm xuống muốn kéo Thần Long lên nhưng không ngờ Thần Long cũng chơi thật xấu kéo theo Lam Nguyệt cùng ngã ra đất.

“Nguyệt Nguyệt nếu người ta đã té thì Nguyệt Nguyệt cũng đừng mong yên ổn” Thần Long vui vẻ vì trò nghịch ngợm vừa thực hiện hí hửng đứng lên trốn sau lưng Hồ Vương nói.

“Tiểu Thần dám trêu ta sao?” Lam Nguyệt tỏ ra tức giận nhưng ý cười trong mắt quá rõ đã tố cáo nàng rất vui khi bị chọc ròi.

“A cứu mạng Nguyệt Nguyệt muốn giết người” Thần Long la oai oái chạy đông chạy tây, Lam Nguyệt cũng rất vui vẻ mà truy đuổi.

Không khí vui vẻ hẳn lên cũng may là bọn họ đến sớm chỉ có vài người vào bằng không không biết sẽ gây ra oanh động lớn như thế nào nữa. Lâm Thiên Lăng lắc đầu cười khò, hẳn khó khăn lắm mới ổn định được trật tự của nhóm này và đưa cả đám lên lầu hai phòng chữ thiên số hai ở Nam viện để nhìn hội đấu giá tiện hơn.

Hội đấu giá này được tổ chức ở mật đạo tại Nhất Thiên Trang chi nhánh số năm mươi hai của tổ chức hiệp hội đấu giá ở Lục quốc thuộc một thế lực thần bí cai quản.

Mật đạo được bố trí tương đối rộng lớn và sa hoa điển hình như xây sâu trong lòng đất nhưng lại tạo được ba tầng lầu. Bọn hắn ở tầng thứ hai phòng chữ thiên số hai nằm ở hướng nam có tám phòng họ ở phòng thứ hai vì gia tộc Lâm gia cũng là gia tộc hiển hách chấn động lục quốc, ngoài ra còn ba phòng khác phòng chữ thiên số một nằm ở hướng bắc nơi dành cho những người có địa vị cao nhất thành hoặc hoàng thân quốc thích. Phòng chữ thiên số ba nằm ở hướng Tây phòng này cũng dành cho những đại thế gia có thực lực, phòng chữ thiên thứ tư nằm ở hướng đông dành cho những nhân vật có tiền và hào phóng vùng tiền mua phòng. Đặc biệt ở tầng ba được trang hoàng sa hoa nhất nhưng từ trước tới nay chỉ có một thế lực thần bí ngự trị tại đó.

Bạch y nam tử nhìn đám người Lam Nguyệt bằng ánh mắt đầy hứng thú bởi vì y là nhất đại thế gia ở Lãnh quốc mà chỉ được ở phòng chữ thiên số ba mà họ lại ở phòng thứ hai vậy thân phận nhất định không tầm thường.

Hội đấu giá chính thức được bắt đầu Lam Nguyệt phải cảm thán là nơi này cũng thật nhiều người đến đi. Nàng từ lầu hai nhìn xuống mà đã đông nghẹt người thế kia cũng may họ ở trên lầu tương đối rộng rãi và thoải mái chứ ở dưới kia chắc nàng đã chết vì ngộp ròi.

“Chào mừng các vị đã đến với hội đấu giá hàng tháng của chúng tôi. Đầu tiên xin cảm ơn các vị đã không ngại đường xa mà đến nơi này chúng tôi thật lấy lòng cảm kích. Như các vị đã biết mỗi tháng chúng tôi đều mở ra một hội đấu giá và vị trí hội đấu giá không xác định trải dài khắp lục quốc, cũng như hôm nay hội đấu giá được tổ chức tại Tiệp thành của Lãnh quốc.”

Lão giả như làn khói xuất hiện trên khán đài cao hơn một trượng mà không một ai phát hiện lão đã lên như thế nào.

“Linh đế ngũ cấp cũng không tòi a” hồ Vương nhìn lão giả đánh giá từ trên xuống dưới.

“không chỉ có vậy ở đây còn có cao nhân” Thần Long khinh thường nhìn Hồ Vương mà không chú ý khóe miệng co rút của một đám người cùng phòng họ đã không cảm nhận được năng lực vị trên đài cao mà hai mỹ nhân này chỉ nhìn một cái là biết vậy lại lịch họ rớt cuộc là cái gì?

Lâm Thiên Lăng nhìn Lam Nguyệt lại nhìn hai vị muội muội của nàng bằng ý nghĩ thâm trầm: Băng hữu này y quyết phải kết giao.

Chỉ bằng có thể nhìn thấy thực lực của lão giả đã đủ không tầm thường, thế nhưng lại biết tại đây có cao nhân quả thật là đó cao nhân có tới bốn người tất cả đều ở cấp bậc Linh Tôn vì y quen biết người kia nên mới nắm được thông tin thế nhưng những vị này lại có thể cảm nhận được vậy họ rớt cuộc ở cấp bậc nào?

Nếu Lâm Thiên Lăng mà biết trước mặt hần Thần Long là Linh Thần thú chỉ là năng lực chưa khôi phục hoàn toàn hiện chỉ ở cấp bậc siêu thần thú cấp năm chắc hẳn sẽ không cảm lòng được mà hôn mê, thêm Hồ Vương cũng là một siêu thần thú nhưng hiện tại chỉ mới ở cấp Thần Thú lục cấp thôi thì sẽ rất ư là chịu đủ đã kích.

Lam Nguyệt sau khi khế ước với Thần Long cấp bậc hiện tại cũng bước vào hoàng Linh Đế nhị cấp rồi. Đúng là phải nói là bọn Lam Nguyệt ba người không ai là tầm thường chỉ là họ có bí pháp làm người khác không nhìn ra họ có năng lực.

“Không dễ các vị chờ lâu buổi đầu giá chính thức được bắt đầu. Vật phẩm đầu tiên là một thánh thú cấp sáu quê quán ở Yêu Lãn Sơn năng lực thuộc tính siêu việt mang hai hệ phong và băng. Linh thú này tuy còn rất yếu nhưng khả năng chịu đựng rất tốt sức chiến đấu lại cao, giá khởi điểm một vạn kim tệ, hoan nghênh mọi người ra giá, mỗi lần kêu giá không dưới một ngàn kim tệ, vật phẩm đầu giá đầu tiên bắt đầu”

“tê” Lão Già vừa nói xong không khí trở nên căng thẳng, những người tham gia không khỏi hít vào một ngụm lạnh khí vật phẩm đầu tiên đã một vạn kim tệ điều này có thể nói càng về sau vật phẩm càng lên cao họ thật không biết họ sẽ đủ tiền mà tham gia đầu giá không nữa.

Lam Nguyệt thoáng nhìn tiểu hồ ly nhỏ nhắn đôi mắt màu đỏ rubi giống Thần Long ánh lên vẻ không khuất phục mặc dù bây giờ nó đã không còn sức phản kháng năng lực chỉ cần cho nó đủ thời gian, nó sẽ trở thành một Linh thú cường hãn. Linh thú này năng thích.

“chủ nhân là hần Kỳ Phong, Băng Hồ thú hộ thần thú của Thần Long bằng mọi giá phải mua hần bởi vì bọn họ có mối tương liên rất lớn”

Tiếng nói tiểu Cổ vang lên trong đầu Lam Nguyệt cười lạnh không ngờ số nàng tốt thật thứ nàng cần thì ra là nó, vậy thì nàng tuyệt không để ai giành rồi. Nhưng có kẻ lại không biết lượng sức mà ra giá chống đối với với Lam Nguyệt.

“một vạn một ngàn kim tệ” tiếng nói của nữ nhân thánh thót như chim sơn ca từ phòng chữ thiên số một hướng bắc vang lên theo hướng nhìn Lam Nguyệt thấy một tuyệt y nữ tử nhan sắc có thể gọi là một cái chớp mắt khuyếch thành một nụ cười nhẹ nhàng cũng đủ khuyếch quốc.

“hai vạn kim tệ” Lam Nguyệt môi mấp máy tiếng nói trong như suối khiến người nghe cảm thấy tâm hồn được rửa tội thật thoải mái và thanh nhàn.

“ba vạn kim tệ” thiếu nữ tuyệt y không phục nên cũng không có ý định bỏ qua bởi nàng thích tiểu hồ ly kia nên phải có được.

“một vạn tinh tệ” Lam Nguyệt cười lạnh mà kêu giá.

“tê” không khí im bất giá này có phải là trên trời không gấp một trăm lần giá khởi điểm thật làm người ta muốn chửi tục bởi cái kẻ phá của này một thánh thú lục cấp cũng không đến nỗi mắc thế đâu.

Tuyệt y nữ tử ánh mắt căm phẫn nhìn về phòng chữ thiên số hai như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ phá giá kia, nàng nghiêng răng nghiêng lợi mục đích nàng tới đây vì đan dược thăng cấp chứ không phải một Linh thú cấp thấp kia, nhưng đã lỡ mở miệng thì không thể thua được với lại nhìn thấy ánh mắt hà hê của đám người cùng phòng nàng khó khăn mở miệng “một vạn một ngàn tinh tệ”

“hai vạn tinh tệ”

Lam Nguyệt thoải mái nhìn móng tay của mình mà ngắm nghía trong khi nữ tử tuyệt y lâu đối diện đã trực tiếp cứng người không tin nhìn về bên chỗ Lam Nguyệt mấy lần cái này đúng là không biết được giá trị của vật phẩm mình đầu giá rồi. Tuyệt y nữ tử tuyệt không thể bán mạng mà đầu giá kiểu đó nên nàng không ra giá nữa, thứ nàng cần là đan dược chứ không phải con hồ ly không có giá trị kia.

“hai vạn tinh tệ lần một, hai vạn tinh tệ lần hai, hai vạn tinh tệ lần ba, thành giá thánh thú này sẽ thuộc về vị tiểu thư ở phòng chữ thiên số hai” lão già kết giá và cũng nhìn lên chỗ Lam Nguyệt mấy lần ông thật rất muốn biết vì sao có người lại bỏ nhiều tiền chỉ vì một tiểu thánh thú như thế này? Tiểu hồ ly nghiêng đầu nhỏ xù lông nhìn về phía đó trong mắt nó hiện lên vẻ kinh hãi và vui mừng vì nó thấy vương.

Tội nghiệp đám người Lâm Thiên Lăng vẫn ngốc tuệ họ không nghe lầm là hai vạn tinh tệ nhưng một cái nhăn mày cũng không có thiếu nữ này không tầm thường.

Tiểu Liên không chịu nổi đã kích đã xỉu ngay tại chỗ bởi vì nàng thừa biết tiểu thư trên người không có lấy một xu mà ra giá kiểu đó nàng thật muốn biết tiểu thư có biết cái giá người ra là cả chi phí ăn ở và đi lại trong toàn bộ hầu phủ cả một năm không?

Lam Nguyệt không biết chỉ vì nàng ra giá kiểu đó sẽ dẫn đến những phiền toái không cần có sau này vì đã có rất nhiều người để ý đến nàng.

Chỉ là cho dù như thế nàng cũng không sao vì nàng đã đem Thần Long ra làm tấm bia đỡ đạn thế mới nói sau này Thần Long thành ‘nữ nhân’ mà các nam nhân khoa khát tranh giành nhưng đó là chuyện của sau này còn bây giờ thì Lam Nguyệt vui vẻ nhân lấy tiểu hồ ly và định đem nó ôm vào lòng chỉ là có kẻ quyết không cho phép nàng ôm ai đó đã vô tình xách cô tiểu hồ ly nhỏ đáng thương ném vào một góc.

Chỉ thấy tiểu hồ ly đầy ủy khuất nhìn bạch y tiên nữ như sắp khóc đến nơi khiến cho bản chất bà mẹ vĩ đại của Lam Nguyệt trỗi dậy nàng bế tiểu hồ ly vào lòng an ủi và trừng mắt cái kẻ vô nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phụ: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Buổi đấu giá vẫn diễn ra rất tốt đẹp cho đến khi...

“Như các vị đã biết Hồng Anh bảo thạch có công dụng hỗ trợ tu luyện giả hấp thụ Linh khí và đẩy nhanh tốc độ tu luyện nhưng để có được nó đó là một chuyện không dễ dàng. Và hôm nay vật phẩm đấu giá thứ tám của chúng tôi là khóa hồng anh bảo thạch giá khởi điểm một ngàn từ tệ, mỗi lần ra giá không dưới một Vạn tinh tệ, mời các vị ra giá”

Theo lời lão giả trên đài cao trên chiếc mâm trái lựu đỏ có một viên bảo thạch to cỡ ngón tay cái óng ánh sắc đỏ như máu viên bảo thạch không ngừng tỏa ra năng lực kì vĩ của nó Lam Nguyệt liếc nhìn một cái tự nhưng hai mắt nàng sáng như sao.

“Lam tiểu thư có hứng thú với vật kia sao?” Lâm Thiên Lăng kinh ngạc khi thấy Lam Nguyệt phản ứng như thế từ nãy giờ vật phẩm tốt rất nhiều nhưng không thấy nàng có hứng thú chỉ trừ tiểu hồ ly trong lòng nàng ra.

“Ta muốn biết vì sao bảo thạch đó lại có giá cao như thế?” Lam Nguyệt hai mắt nhìn vào bảo thạch đầy khó hiểu trong khi giá của bảo thạch càng lúc càng nâng lên trên trời.

Nàng nhớ không lầm thì trong Nghịch Thiên thần chỉ có ba ngọn núi một màu đỏ như bảo thạch đó, một màu lam, ngọn còn lại màu tím tiểu Cổ nói những thứ đó rất tốt nên nàng ngày nào cũng đều xem nó như kẹo mà cho bọn tiểu Thần ăn, tuy ăn cũng ngon lắm nhưng nàng cũng chán cái vị không giống kẹo chút nào của nó nên lâu lâu mới ăn nhưng nhìn bọn họ ra giả nàng cũng hứng trí ghê luôn.

Nếu họ biết suy nghĩ của nàng lúc này thì chắc sẽ bảo nàng phá gia chi tử người ta muốn có một khóa bảo thạch để dùng còn không có nàng lại xem chúng như kẹo thì thôi lại còn chê bai lâu lâu mới ăn một ít lại còn đem cho linh thú ăn nữa.

“Một vạn từ tệ lần thứ nhất,” “hai vạn từ tệ” Lam Nguyệt nói lên cái giá kia khiến cho không khí đình trệ hàng loạt ánh mắt nhìn về phía nàng như xem nàng thành người ngoài hành tinh.

“Hai vạn một trăm từ tệ” Lầu hai phòng chữ thiên số ba nam tử bạch y liếc nhìn về phía này tới mấy lần y không ngờ người kia thế nhưng ra giá đã phá giá lên cao như thế.

“Ba vạn từ tệ” tiếng nói phát ra từ phòng chữ thiên số bốn hướng đông.

“tê” một trận khí lạnh khiến người ta hít thở không thông đây mới thật sự là phá giá.

Lam Nguyệt thấy chơi không vui nên ngồi lại ghế nghịch tiểu hồ ly nãy giờ hứng trí của nàng là điểm đuôi của nó nhưng sao có một cái đuôi thôi thế, tiểu Cổ bảo con hồ ly này có chín đuôi mà?

Tiểu Hồ ly híp mắt cực hưởng thụ cảm giác được chủ nhân vút ve bộ lông, chỉ là có hai người tâm tình cực kì không được tốt.

Thần Long: tiểu tử vừa xuất hiện đã dám mê hoặc chủ nhân

Nếu ánh mắt có khả năng giết người tin rằng tiểu hồ ly đã không còn sống sót khi hai cái ánh mắt giá lạnh đầy sát khí liên tục bắn lên người khiến nó một chút cũng không cảm thấy an toàn.

Tiểu hồ ly: Vương a thật oan ức người xem Phong nhi sức cùng lực kiệt không thể tự chủ được đây này.

Hồ Vương ánh mắt khinh thường: Không tự chủ được ta khinh, Kỳ Phong người là loại người ý nhằm loại thú gì ta còn không hiểu sao ở đây còn giả oan với chả ức.

“Liếc mắt có vẻ vui nhỉ?” Lam Nguyệt nói băng vợ nhưng Thần Long, Hồ Vương cũng biết ý nàng đang cảnh cáo họ.

Kim xà thật sự không thể nhịn thêm giây phút nào nó thật chịu hết nổi rồi.

“ô ô ô chủ nhân ha ha chết cười mất thôi, cho tiểu Giao vào giới chỉ tiểu Giao nhịn không nổi a thật nhịn hết nổi rồi”

Lam Nguyệt đầu xẹt xuống ba vạch hắc tuyến đây là cái tình hình gì đám thú của nàng sao lại thích làm loạn thế không biết.

“Tiểu thư hai vạn tinh tệ, a hai vạn tinh tệ người người sao ra giá hai vạn tinh tệ, họ lấy tiền chưa chúng ta phải đi ngay người người....”

Tiểu Liên vừa tỉnh đã thao thao bất tuyệt không để nàng kịp mở miệng nói một lời.

“Im miệng”

Hiệu quả cũng khá tốt Thần Long liếc mắt một cái tiểu Liên hai chân mềm nhũn đứng không vững thân thể không tự chủ mà run lợ lợ. Không chỉ tiểu

Liên không khí xung quanh mặt đạo cũng không khá tuy họ không biết chuyện gì xảy ra nhưng bá khí này uy áp này thật sự quá khủng họ không tự chủ được bản thân mà muốn khuất phục.

Nạp Lan Thành, Lâm Y Y không thể tin được mà nhìn về phía Thần Long lại nhìn tiểu Liên, ngay cả họ cũng ảnh hưởng họ cảm thấy muốn khuất phục quỳ xuống trước mặt bạch y nữ tử này.

Lâm Thiên Lăng, Cung Vấn Thiên thì nhủ mảy không biết đang nghĩ gì nhưng trong lòng họ lại có dự cảm thiếu nữ bạch y tuyệt không phải người đơn giản.

Thần Long có vẻ nhận ra y hơi lỗ mãng đã phóng thích uy áp để vương ra nên mới gây ra tình huống khó xử này chỉ tại tiểu Liên kia làm chủ nhân không vui nên y mới... nhìn xem việc tốt y làm khiến chủ nhân khó xử nữa rồi.

“khụ khụ tiểu Liên muội đừng lo tiền ta đã thanh toán, tất cả cứ tính lên người tiểu Thần muội muội là được muội ấy không thiếu nhất chính là tiền nên muội đừng lo”

Củ khoai nóng thế là thành công rơi lên người Thần Long, y nghe chủ nhân nói vậy thì không thể phản bác nhưng mà từ khi nào y lại không thiếu tiền? Linh thú cần sai tiền sao y không biết nhỉ?

“tiểu thư nhưng...” “tiểu Thần muội nói có phải không?”

Lam Nguyệt ném ánh mắt cảnh cáo cho Thần Long khiến hắn hoang mang nhưng vẫn gật đầu tỏ vẻ lời nói Lam Nguyệt là đúng.

Lại thêm nhiều nghi vấn khiến đám người Lâm Y Y thêm khó hiểu họ nhìn Thần Long thì không giống nói dối nhưng mà sao họ thấy có gì đó không ổn lắm nhưng tại sao họ không thể tìm lời giải thích nào thích hợp hết.

Mãi lo sự việc này mà cuối cùng khóa hồng anh bảo thạch rơi vào tay của nhân vật thần bí ở phòng chữ thiên số bốn, nhưng không sao còn một món vật phẩm cuối cùng nếu tốt thì nàng sẽ mua.

“vật phẩm đầu giá cuối cùng của hôm nay là Tiên phẩm đan dược có công dụng tăng phẩm cấp cho tu luyện giả từ Linh Sư có thể lên một bậc là Đại Linh Sư, ... chỉ là nó không dùng được cho Linh Hoàng thăng lên một bậc mà chỉ hỗ trợ tu luyện cho Linh Hoàng, giá khởi điểm một vạn tứ tệ, mỗi lần ra giá không dưới một ngàn tứ tệ, mời các vị ra giá”

“tê” Lão Giả vừa nói xong không khí trở nên căng thẳng, những người tham gia không khỏi hít vào một ngụm lạnh khí vật phẩm này cũng quá mức cường hãn rồi thăng cấp cứ như ăn kẹo là sao? Vật phẩm này họ muốn ai ai cũng muốn mạnh hơn tất nhiên vật phẩm này sẽ không dễ gì có người từ bỏ.

“hai vạn tứ tệ”

“tê” vừa ra giá đã cao như thế thật là làm người ta lóa mắt mà.

“ba vạn tứ tệ” nam tử bạch y tiếp tục kéo giá, vật phẩm này y muốn

“mười vạn tứ tệ” phòng chữ thiên số một im hơi lặng tiếng suốt buổi đấu giá từ lúc bạch y thiếu nữ thua đến bây giờ cũng có người mở miệng kêu giá.

“Hai mươi vạn tứ tệ”

“hử” đồng loạt ai ai trong buổi đấu giá cũng hít vào một ngụm khí lạnh quá mức phá sản rồi, cái này có còn là đấu giá nữa không chứ?

“ba mươi vạn tứ tệ”

Lại nữa có người thật không chịu nổi đã kích đã xiu và được mang đi ra ngoài. Lam Nguyệt thật sự muốn biết ai đang kéo giá lên cao thế rốt cuộc người ở phòng chữ thiên số bốn vì sao muốn đối đầu với người ở phòng chữ thiên số một.

“Bốn mươi vạn tứ tệ” Lại nữa rõ ràng người ở phòng chữ thiên số bốn không có hứng thú với đan dược này mà? Nhưng sao hắn lại ra giá để làm gì thật sự là quá khó hiểu.

“!#\$%&’!” hai bên giằng co không ai nhượng bộ ai không khí trở nên thật sự quá bức bối khiến người xem liên tục đổ mồ hôi.

“Năm mươi vạn tứ tệ” tiếng nói như nghiêng răng nghiêng lợi phát ra từ phòng chữ thiên số một.

Chỉ là lúc này không còn ai kéo giá nữa thật làm người ta khó mà hiểu được mà.

“Năm mươi vạn tứ tệ lần thứ nhất, Năm mươi vạn tứ tệ lần thứ hai, Năm mươi vạn tứ tệ lần thứ ba, thành giá đan dược này sẽ thuộc về vị công tử ở phòng chữ thiên số một.”

“Buổi lễ đấu giá đến đây là kết thúc hẹn gặp các vị vào lần sau ở Thịnh kinh”

Lão giả kết lời rồi biến mất, ai cũng lo việc nấy lũ lượt ra về phần còn lại thuộc về ai thì người đó giải quyết Lam Nguyệt định bế tiểu hồ ly thì bị Thần Long cướp mất nàng cũng lười so đo với Thần Long lại không muốn hắn mất hứng nên để mặc hắn thích ôm thì ôm.

Tiểu Liên khép nép theo sát Lam Nguyệt tuy nàng có rất nhiều chuyện muốn hỏi tiểu thư nhưng bây giờ chưa phải lúc nàng biết tiểu thư có bí mật nhưng sư phụ từng nói tiểu thư là người của định số mọi chuyện rồi sẽ có an bài.

Phòng chữ thiên số bốn tình hình có vẻ hơi trầm tĩnh và u ám.

“Thiên a, người kia có thù với người sao mà người kéo giá như vậy?” Lãnh Như Phong nhìn cái kẻ ngang nhiên chạy vào phòng đầu giá của bọn họ mà than ngắn thở dài.

“ta không tìm được tướng công của ta hiaz, nên chán quá ra giá kêu cho vui thôi chứ ta cần gì mà mua đan dược đó?” Hàn Thiên lười biếng một tay chống má mắt nhìn đồng người cứ nối đuôi nhau rời khỏi mặt đạo ra về.

Lãnh Như Phong hai mắt mở to khỏe miệng co rút nhìn kẻ lười biếng kia mà đầu y đầy mây đen.

“Người nói cái gì? Ta nghe không rõ hình như ta nghe người tìm tướng công. Thiên nói ai, kẻ nào tốt số vậy ta dù sao cũng phải gặp kẻ đó mà học hỏi a, khắp học viện bao nam thanh nữ tú ngày đêm mong tướng một cái liếc mắt của người nhưng không thể, hôm nay đùng một cái người có tướng công chuyện này là chuyện kinh thiên động địa nhất năm mà ta nghe nói. Kẻ đó ra sao? Có tuấn tú hơn ta không có phong độ hơn ta không có tài hoa như ta không?...”

Lãnh Như Phong vừa nghe xong đã bay tới nắm áo hồng y nam tử xách lên liên tục lắc mà hỏi. Đúng thật là một chút phong vị của vương gia cũng không có hại hai tùy tùng của hắn cúi đầu điểm kiến, người thì ngấm phong cảnh tỏ vẻ ta không có vị chủ tử này.

“Phong”

Giọng nói lạnh băng không còn tí hơi ấm khiến Lãnh Như Phong sợ hãi thối lui, y tự chửi bản thân sao mà hấp tấp quên mất kẻ này là một Ma Vương tâm ngoan thủ lạt, còn mắc bệnh khiến phích yêu thích sạch sẽ tuyệt không cho bất kì ai đụng chạm hắn tiêu rồi lần này y có khi nào phải nằm trên giường cả tháng khi hắn đánh một chương không, còn nhớ lần trước y chỉ vô tình đụng hắn thôi đã là nằm trên giường bệnh dưỡng thương suốt ba tháng.

“Thiên đừng nóng a, ta ta chỉ là hấp tấp quá mà quên người thích sạch sẽ, chỉ là ta tò mò a, tò mò tướng công của người là ai?” Lãnh Như Phong về mặt chân chó nịnh nọt Hàn Thiên, Hàn Thiên cũng không so đo với hắn làm gì phát áo rồi đi chỉ để lại một câu.

“Tướng công của bốn vương người không cần biết”

“Ách, người người tên hỗn đoạn khi dễ ta” Lãnh Như Phong bậm môi dậm chân rồi đi hai hộ vệ đầu đầy hắc tuyến trong lòng than “trời!!! Vương gia thật quá mất mặt mà!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phu: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thu Phục Thiên Phượng

Khi kết thúc lễ đầu giá Lam Nguyệt từ biệt đám người Lâm Y Y kéo theo tiểu Liên rời khỏi Tiệp Thành hướng thẳng Ly sơn mà đến.

“tiểu Liên đem thứ này về Thiên Sơn giao cho sư phụ nói rằng: đã đến cũng đến, đã đi cũng đi, duyên đã tận, nghĩa vẫn còn, nay lễ vật xem như tình hảo hữu. Ba tháng sau gặp nhau tại Thịnh kinh” Tiểu Liên khó hiểu nhưng vẫn không thể hỏi, sư phụ từng nói tiểu thư làm việc gì cũng có lí của người.

“Dạ tiểu thư” tiểu Liên nhận mệnh rồi biến mất trong Ly sơn chỉ còn lại Lam Nguyệt, Thần Long, Hồ Vương, tiểu hồ Ly nhìn theo đến khi tiểu Liên khuất dạng thì tiến vào giới chỉ.

“Lấy máu là dẫn huyết chú tương liên khế ước Thần thú thủ hộ thần uy” tiểu hồ ly nhanh nhẹn đến chỗ Lam Nguyệt kí kết khế ước thủ hộ nó cảm nhận được năng chính là chủ nhân của nó.

Ánh sáng nhạt dần hai đạo hồng quang hướng thẳng mi tâm của nàng và tiểu hồ ly.

Xung quanh Lam Nguyệt ánh sáng màu tím bao phủ có bốn ngôi sao màu tím bay xung quanh nàng chứng tỏ nàng đã là Linh Đế tứ cấp, đồng dạng Thần Long cũng thăng lên siêu thần thú lục cấp, tiểu bạch tấn chức thần thú thất cấp, tiểu hồ ly nhảy vọt lên thần thú cấp một.

Lam Nguyệt không quan tâm cấp bậc hiện tại của mình là gì nàng nhìn trời cao mà lòng lại như tơ rối, cuối cùng ngày đó cũng sắp đến ngày mà nàng chính thức đứng lên.

“Nguyệt Nguyệt/tỷ chẳng lẽ phải như thế sao?” Thần Long và tiểu Bạch không còn vẻ trẻ con mà thay vào đó là muôn phần trưởng niệm cùng đau thương trong ánh mắt quá rõ ràng chuyện cũ như thước phim chạy chậm trước mắt họ đã là đau tận tâm canng thì làm sao có thể quên được.

“Chủ nhân” tiểu Cổ, tiểu Ly, tiểu hồ ly gọi nàng như tiếp thêm sức mạnh cho nàng và cũng như họ nguyện ý theo nàng cho dù ra sao họ cũng theo nàng.

“ta không sao, nghỉ thức nên bắt đầu rồi” Lam Nguyệt cùng bọn tiểu Bạch đến Thánh Sơn Chi Lâm.

Trước mặt họ là một khu rừng âm u đầy huyết sắc, mùi máu tanh khiến người ta có cảm giác buồn nôn, đây là nơi giam giữ các Linh thần Thú thú hộ của nàng năm xưa nhưng hiện tại chúng đã ngủ yên cách thức tình chúng là phải triệu tập đủ Thú hộ thần thú hoặc chính nàng khởi chú thức tình chúng.

Trong miệng Lam Nguyệt đọc một chuỗi các cổ văn khiến khu rừng được cửu sắc thần quang chiếu rọi, khu rừng âm u nay được đổi khác không khí trong lành dễ chịu và khiến người ta có tinh thần phấn chấn hẳn lên. Tiểu hồ ly thì vui vẻ chạy nhảy, tiểu bạch cũng trở về bản thể mà tung tăng vui đùa và gầm thét như nó được trở lại quê hương của chính mình.

Thánh Sơn Chi Lâm nháy mắt chấn động kinh thiên, nhưng nham núi lửa phun trào mặt đất rung mãnh liệt khiến Lam Nguyệt đứng không vững, bầu trời đầy lửa đỏ một màu đỏ như huyết sắc, từ trong khe núi một ngọn lửa như mũi tên lao thẳng lên bầu trời, tiểu Cổ hai mắt ánh lên sự lo lắng không thể che giấu bởi thứ đó xuất hiện.

“Không ổn hẳn mang oán niệm quá lớn!”

Thần Long hóa thành ngân long bay lên đối kháng cũng hòa diễm trong trời đất. Tiểu Ly bản thân là thượng cổ thần hỏa Băng Dật Ly nhưng gặp đoàn hỏa diễm kia cũng quá sợ hãi chui ngay vào cơ thể Lam Nguyệt trốn ở trong đó.

Cảnh tượng này thật quá mức không bình thường bầu trời đầy lửa ánh bạc xem kẻ nhau thần long cùng hòa diễm không ai nhường ai uy áp tứ phương dẫn đến mặt đất cũng không an ổn mà theo đó từng hồi lung lay, rung chuyển.

“Thần Long” Ngọn lửa không nhìn rõ mặt mũi gặp phải Thần Long nó có vẻ bất ngờ năm xưa thú hộ Linh Thần chỉ thể có tám người nhưng khi chủ nhân mất tất cả đều lần lượt bị phong ấn, oán niệm nó không biết bản thân đã oán niệm con người bao nhiêu năm nó chỉ biết chủ nhân không còn thì con người kia chính là hung thủ.

“Thiên Phượng, người tên hỗn đoạn này bình tĩnh lại cho ta chủ nhân sẽ bị người làm tổn hại” Thần Long thật muốn đánh cho cái tên đàn này thông minh lên một chút nhìn xem nó phóng thích hỏa diễm kiểu này chủ nhân sao mà chịu nổi.

“Chủ nhân...chủ nhân...chủ nhân...ha ha ta nhìn thấy chủ nhân bị họ giết hại ha ha” Thiên Phượng hóa thể phượng hoàng huyết thệ hỏa diễm bay ngập trời đôi mắt huyết phượng màu đỏ rực ẩn hiện lửa hận thù nó gào thét giữa không trung. Nó Thiên Phượng không cam chịu cứ như thể nhìn chủ nhân đi vào cõi chết nó không cam chịu một đời oanh liệt của chủ nhân lại bị loài người vô dụng đó hại chết nó muốn hủy diệt nó muốn thù hằn thế gian nhưng chủ nhân lại phong ấn nó, nó không phục.

“Lại nữa rồi, ô ô ô một lại một bọn họ toàn là phá hoại không hà” tiểu Cổ sắc mặt so với đất nòi thật muốn đen hơn mấy phần.

Lúc trước Thần Long thức giấc đã phá hủy của hắn thật sự cả một phần không nó xem xem lần này có gà trụi lông này là đốt rừng của hắn bảo hắn không thương tâm làm sao mà được.

Ánh sáng cửu sắc bao bọc lấy Lam Nguyệt trên người nàng phản phát khí chất vương giả trời sinh nhưng lại lạnh nhạt trước mọi sự.

Vẫn tự màu huyết lưu chuyển khắp người Lam Nguyệt, giữa trán nàng điểm lên một ngọn hỏa diễm như thật như ảo đã kích tâm Thiên Phượng nó nhìn nàng như để xác nhận thật sự nàng là chủ nhân của nó sao.

“Thiên Phượng không nhận ra ta?” Lam Nguyệt cười dịu dàng như đóa hoa phù dung nở rộ, thần sắc nàng lại phảng phất tuyết liên thanh cao thoát tục khiến Thiên Phượng ngây ngẩn mà nhìn như kẻ mất hồn.

“Ta Thiên Phượng thú hộ Linh Thần chỉ thể, lập nên khế ước sinh tử bền mạng đồng cộng tử quyết không hai lòng”

Thiên Phượng bản thể hỏa phượng hoàng bay quanh người Lam Nguyệt chín vòng sau đó hiện thân thành một tuyết sắc yêu nghiệt nam tử huyết y tung bay trong gió, chỉ một cái chớp mắt nhú mày cũng đủ mê hoặc nhân tâm.

Ánh sáng cửu sắc bao lấy Lam Nguyệt cùng Thiên Phượng chỉ trong chốc lát như trôi qua hàng thế kỉ lửa của Phượng hoàng đánh úp tới Lam Nguyệt toàn thân nàng như bị lửa thiêu sống kinh mạch căng cứng như sắp vỡ tung xương cốt toàn thân như được lửa thiên nung nóng cải tạo triệt để, nỗi đau này không gì tả nổi nhưng nó cũng rất có ít cho nàng.

“Linh đế ngũ cấp”

“Linh đế lục cấp”

“Linh đế thất cấp”

“Linh đế bát cấp”

Xung quanh Lam Nguyệt xuất hiện tám ngôi sao màu tím rồi biến mất, Thiên Phượng thăng lên thành Linh Thần thú cấp một, Thần Long gia tăng Siêu thần thú cấp tám, Hồ Vương là siêu thần thú cấp một, tiểu hồ ly thăng lên thần thú cấp năm.

Có thể nó là tốc độ tăng cấp của bọn Lam Nguyệt thật sự rất biến thái. Nếu để cho những tu luyện giả được xưng tụng là thiên tài biết được chắc họ sẽ đâm vào tường mà tự tử bởi vì so với cái danh hào bao cổ của nàng thì họ mới thật sự là bao cổ.

_____ ba tháng sau _____

Thịnh kinh nhộn nhịp tung bừng trong không khí náo nức của buổi ước hôn giữa hai nhà Lam và Thẩm, khắp đường phố tung bừng kết hoa người người bàn tán sôi nổi về đôi trai tài gái sắc Thẩm Lăng Phàm cùng Lam Anh.

“Tiểu... Công tử người thật không quan tâm sao?” Tiểu Liên trong trang phục thư đồng sốt ruột hỏi han. Đúng là người trong cuộc còn chưa gấp mà người ngoài cuộc lại gấp rồi.

“Không” Lam Nguyệt hững hờ xem kịch vui dưới đường mà chú ý sắc mặt kinh ngạc của Tiểu Liên.

“Nhưng đó là...” “Tiểu Liên mang thứ này giao cho cha ta” Lam Nguyệt chưa để Tiểu Liên nói hết đã mở miệng đánh gãy lời nói của nàng.

“đạ” tiểu Liên tuy thất sắc nhưng cũng phải đi thôi, nàng thật không hiểu từ khi tiểu thư hết ngơ ngác thì trở nên trầm lặng hẳn ra, còn có thực lực của tiểu thư hiện tại cũng quá khủng đi nhìn xem liền biết bên cạnh tiểu thư có một thần thú đó nha nàng thật không ngờ tiểu hồ ly kia sau khi khế ước lại thành thần thú cấp năm thêm hai vị tiểu thư như tiên nữ luôn theo cạnh người thực lực cũng không đơn giản thật làm người ta khó hiểu mà, trong khi Linh thú ở đại lục này không dễ dàng thuần phục con người đặc biệt là thần thú lại càng không dễ thuần phục nhưng ... haiz nàng chỉ đành nhận lệnh mà thôi hành thôi.

“Nguyệt Nguyệt người ta đã trở lại rồi” Thần Long hớn hờ như làn khói bay đến ôm lấy Lam Nguyệt không ngừng cọ cọ ăn đậu hũ của Lam Nguyệt.

“Tỷ tỷ” tiểu Bạch đầy ủy khuất nhìn Lam Nguyệt.

Choáng nha Lam Nguyệt thật sự là muốn tìm miếng đậu hũ mà đập đầu chết quách cho xong hai kẻ này thật sự rất biết cách làm nàng không tự chủ mà muốn đâm mỗi đứa một phát cho văng vách.

“Nghiên chỉnh lại nếu không đừng trách ta vô tình” Lam Nguyệt giọng nói lạnh căm không một tí hơi ấm, nàng không làm vậy chắc có ngày bị bọn họ bức cho điên mất.

“Nguyệt Nguyệt/ tỷ tỷ người ta ngoan rồi!” Thần Long, tiểu Bạch bộ dáng nhu thuận ngoan hiền khép nép đứng bên cạnh Lam Nguyệt khiến mặt nàng không khỏi 囧囧 méo mó và ủ rũ.

Trước cửa Định Quốc Hầu phủ giăng đèn kết hoa, thăm dò trải dài người người nối đuôi nhau vào chúc mừng cho đôi trẻ, lúc này trong thư phòng Định Quốc Hầu Lam Thần nhìn từng chữ viết trên lá thư mà sắc mặt ngày một tối lại. Trong thư con gái báo bối kê rõ sự tình nàng bị hại ra sao, và kẻ hại nàng khiến tâm ông càng thêm nguội lạnh.

“Phanh” chương lực đủ lớn, đủ mạnh đã thành công khiến chiếc bàn nơi thư phòng hóa thành bột gỗ tiểu Liên xem đến ngây người nàng thật không biết rốt cuộc trong thư đã viết những gì nhưng xem hầu gia tức giận như thế thật sự là rất không bình thường.

“Nguyệt nữ” Lam Thần người đầy hỏa khí nhanh như chớp hướng lễ đường mà đến

Cùng lúc này Lam Nguyệt cũng rất nhàn hạ mà hướng lễ đường kia tiến vào món quà nàng chuẩn bị cho Lam Anh đủ lớn nhưng không biết Lam Anh này có bản lĩnh nhận nổi không nàng thật sự rất muốn biết đó.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phu: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Phá rối buổi lễ

Lễ ước hôn này có thể nói so với đính hôn ở hiện đại có vẻ quá khoa trương cả một con đường từ Thẩm gia đến Lam gia đều giăng đèn kết hoa, thậm chí còn trải thảm đỏ suốt quãng đường Lam Nguyệt nhìn đến mắt muốn trợn ngược, thật con bà nó quá khoa trương!

“Nguyệt Nguyệt thật sự phải làm như thế sao, da mặt người ta cực mỏng người ta sẽ ngượng đó!”

Thần Long được Lam Nguyệt trang điểm cách tân nửa hiện đại nửa cổ đại, khoát trên người bộ bạch y thêu chỉ bạc thật sự mà nói là thánh khiết thanh cao như tuyết liên, đẹp nét đẹp khiến người ta say mê như anh túc, cao ngạo, thánh khiết, không nhiễm bụi trần! Có thể nói là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân nhìn xem người đi trên đường nhìn Thần Long đến chảy nước miếng là biết liền!

Hồ Vương cười thầm nhìn Thần Long: Vương a không ngờ có ngày người cũng bị chủ nhân chinh thật thảm mà.

Thần Long: Người dám cười có tính ta sẽ để người biết thế nào là hồ trụ lông không?

Hổ Vương: Vương a, tiểu bạch sai rồi!

Tiểu Bạch rất ngoan ngoãn sánh vai nha hoàn đi bên cạnh Thần Long, Lam Nguyệt thì đang không biết phải làm sao tiếp đây nàng định xuất hiện trong lễ ước hôn này để vạch mặt Lam Anh nhưng nghĩ lại tự nhiên nàng muốn Lam Anh cứ từ từ nhận lấy sự trừng phạt của nàng, nàng muốn lễ ước hôn này bị hủy nhưng nàng không biết với nhan sắc khuynh thành khuynh quốc này của Thần Long thật có thể ra trận không nữa?

Nàng trước đó đã viết thư cho phụ thân kể rõ sự tình, còn dặn phụ thân đón nàng cùng bọn Thần Long vào cửa, mặc khác nàng cũng nói với phụ thân việc của Lam Anh sẽ do nàng tự có chủ ý khuyên người không nên nhúng tay vào.

Bị lời nói của Thần Long kéo trở về Lam Nguyệt thật muốn đập đầu vào tường hấn nói mặt hấn mông nếu mặt hấn mông thì còn ai dầy nữa?

“tiểu Thần Thần, ta nói chỉ cần chết sống ngăn cản buổi lễ là được mọi chuyện ta tự có an bài!” Lam Nguyệt không biết Thần Long đây là đang chứa cái suy nghĩ gì nàng chỉ kêu hấn trong lúc làm lễ đứng ra náo động một tý là được thôi mà.

“Thoì được Nguyệt Nguyệt nhớ là xong chuyện phải thưởng cho người ta nha!” Thần Long nháy mắt về mặt cún con lấy lòng Lam Nguyệt nhưng trong lòng hấn lại rửa tên Thiên Phượng chết tiệt dám bịa chuyện cần bế quang tu luyện nên quần cho hấn sánh vai kẻ ác.

Cuối cùng cũng đến Định Quốc Hầu phủ, Lam Nguyệt còn chưa bước vào đã thấy phụ thân đang đứng ở cửa đón nàng rồi.

“Nguyệt nhi thật là con, nói cho phụ thân biết thời gian qua con sống thế nào?”

Lam Thần tâm tư không khỏi thả lỏng nhẹ nhõm khi thấy Lam Nguyệt bình an vô sự trở lại. Ấu đây cũng là nỗi lòng của người cha dành cho con gái sau bao năm trời xa cách.

Cha con gặp lại tình cảnh này vì sao khiến tâm Lam Nguyệt thấy ảm áp, đây là cha nàng là người thương yêu nàng nhất, cổ họng nghẹn ngào Lam Nguyệt gọi lên hai tiếng “Phụ Thân” mà nàng hằng ao ước.

Chỉ như thế tâm nàng như hòa tan bằng tuyết trong lòng ở tận sâu thẳm bên trong có một ngọn lửa đang cháy đó là tình thân, nàng cuối cùng cũng có gia đình.

Thần Long, tiểu Bạch nhìn cảnh tượng đầm ấm này sóng mũi không khỏi cay cay họ thật sự cảm thấy mừng cho chủ nhân, chủ nhân của họ suốt đời cô độc, suốt đời chịu đau thương, suốt đời sống vô tình nhưng hơn ai hết họ hiểu chủ nhân của họ khao khát thứ gọi là tình cảm này cho dù nàng chịu thương tích đây người nàng cũng muốn nếm trải cái gọi là ‘chữ tình’ trên nhân gian.

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, phụ thân nhất định sẽ bảo vệ con thật tốt phụ thân sẽ che chở cho con. Nguyệt nhi những thứ thuộc về con ta sẽ giữ lấy cho con không ai có thể cướp đoạt nó”

Lam Thần kéo Lam Nguyệt vào lòng an ủi, đưa con gái này của ông mạng thật khổ từ nhỏ đã mất mẹ, thân thể lại không giống người bình thường nên không thể tu luyện, thần trí lại không ổn định bị người trong tộc cho là phế vật làm nhục nhà gia tộc cũng may ông kịp thời nhờ tri ki chăm sóc bằng không ông thật không biết nó sẽ còn sống tới hôm nay không.

“Phụ thân con...” “Nguyệt nhi con đã trở lại vậy nhân vật chính ngày hôm nay phải là con gái của ta, ta tuyệt không để con gái của đại ca lần áp được”

Lam Thần không để Lam Nguyệt kịp nói gì đã mở miệng đánh gãy lời nói của nàng và lời nàng chạy vào trong. Đây thật sự là cái tình hình gì nàng không rõ nha? Thần Long trở mặt nhìn, như vậy hấn không cần ra tay có phải không?

Đại sảnh có thể nói là rất náo nhiệt, rất sinh động. Người người có địa vị có gia thế đều tham gia cái buổi lễ này.

“thay mặt gia chủ Lam gia ta tuyên bố” “Khoan”

Lam Thần hiên ngang kéo Lam Nguyệt bước vào đại sảnh tất cả mọi người đều ngước mắt nhìn về phía này.

Chỉ thấy sau lưng Lam Thần là một nữ tử xấu xí đến mức khiến người ta không muốn nhìn nhưng phía sau lại là... Họ cảm giác bản thân mình hít thở không thông, đây là lần đầu họ thấy một nữ tử lại đẹp đến kinh tâm động phách như thế.

Phản ứng dữ dội nhất có lẽ là Lam Anh bởi nàng không ngờ Lam Nguyệt thế nhưng còn sống chỉ là bị hủy dung mà thôi, nhưng như vậy thì sau nàng được Gia chủ đồng ý hôn sự này cho dù Lam Nguyệt có trở lại cũng vô dụng.

Thân thể Thẩm Lăng Phàm cứng ngắt y không ngờ nàng lại thế nhưng xuất hiện tại nơi này, y tự nhiên thấy thật cao hứng và vui vẻ khi được thấy lại nàng.

Hổ Vương: Vương a tình hình này có vẻ người đỡ phải lộ hàng rồi!

Thần Long: người thích ta sẵn sàng để người lộ, ta chỉ nghe theo lệnh Nguyệt Nguyệt

Thần Long ném ánh mắt khinh bỉ dành cho tiểu Bạch rồi quay mặt đi chỗ khác hấn thật sự hối hận năm đó tại sao lại chọn tên không có đầu óc này làm thù hờ cho mình nữa thật quá mất mặt mà. Tiểu Bạch khóc không ra nước mắt trên mặt có muôn vàng ụy khuất.

Sự xuất hiện của Lam Thần làm tất cả mọi người đều kinh ngạc tuy nói Lam Thần là Định Quốc Hầu nhưng ông lại không phải gia chủ, gia chủ là phụ thân của ông, ông chỉ kế thừa chức vị hầu gia mà thôi. Hầu Gia tuy có quyền thế tại Lãnh Quốc nhưng đối với Lam gia mà nói người có quyền quyết định vẫn là gia chủ Lam Dực.

“Tam đệ đây là ý gì, lễ ước hôn này đã được gia chủ đồng ý tại sao lúc này đệ lại muốn ngăn cản” Người mở lời không phải ai khác mà chính là đại trưởng lão của Lam gia, đại ca Lam Thần là Lam Vân cũng tức là phụ thân của Lam Anh.

“Ta khinh rõ ràng hôn ước này của Nguyệt Nguyệt người dựa vào cái gì đó gia chủ mà để con mụ Lam Anh kia thay thế, Nguyệt Nguyệt chỉ là trở lại đòi lại công bằng thôi!” Thần Long khinh bỉ nói mà không thèm liếc nhìn sát ý trong mắt đại trưởng lão.

“Nha đầu không biết sống chết!”

Lam Vân tức giận, từ trước đến nay chưa từng có ai dám hồ ngôn loạn ngữ trước mặt hắn, nay một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa mà dám ngang nhiên khiêu chiến sự nhẫn nại của hắn. Hắn mà không ra tay thì uy thì làm sao còn mặt mũi quản lý người trong tông tộc. (Sâu: Thần Long ca miệng còn hôi sữa chắc ông còn chưa có trên đời nói gì ca cũng mấy ngàn tuổi rồi, chưa kể thời gian bị phong ấn nữa!)

Khí thế Linh Hoàng bát cấp nháy mắt phát ra khiến không ít quan khách có mặt không chịu nổi uy áp mà khí huyết dâng trào.

Thẩm Lăng Phàm nghĩ muốn giúp nàng nhưng hắn được xưng tụng thiên tài Lãnh quốc cũng chỉ là Linh sư đỉnh phong làm sao chống chọi được với Linh Hoàng bát cấp hắn thật lo sợ Thần Long sẽ bị tổn hại.

“Có bản lĩnh thì cứ ra tay, tưởng ta sợ ngươi sao bắt quá một cái Linh Hoàng bát cấp”

Lời nói của Thần Long vừa phát ra đã thấy không ít người hít vào ngụm khí lạnh, Lam Thần, Lam Vân, những người có tu vi cao không khỏi nhìn Thần Long mấy lần.

Thiếu nữ này rốt cuộc có lai lịch ra sao lại có thể nhìn ra uy áp cường giả là cấp bậc gì mà một chút cũng không tổn hại.

Lam Nguyệt đang sánh vai phe vật nên trước phải giả vờ bất tỉnh, thật khổ nàng cố dùng năng lực dẫn cho khí huyết nghịch chuyển để bắt trước những người có tu vi cực thấp thổ huyết ngắt xiu cũng may phụ thân nàng như biết trước nàng sẽ không chịu nổi uy áp nên đã đỡ nàng vào lòng tránh cho nàng bị tổn thương nhiều hơn.

“Ngươi...” Lam Vân tuy kinh ngạc nhưng bị Thần Long khiêu khích cũng giận tái mặt mà xuất ra một đạo linh quang mà chạm với năm phần công lực công kích Thần Long.

“vô lễ, dám vọng tưởng đã thương Vương,... tiểu thư của ta muốn chết!” tiểu Bạch phát tay nhẹ nhàng đỡ đòn tấn công kia như phui một hạt bụi khiến Lam Vân nhận ngược phản công văng vào tường.

“Rầm”

“Phốc”

Khiến hắn thổ huyết.

“tê” đúng thật làm người ta hít thở không thông, bạch y nữ tử quả không tầm thường. Cái họ nhìn thấy rõ ràng là a hoàn của bạch y nữ tử cự nhiên là linh thú hình người, không chỉ vậy mà còn là siêu thần thú, là siêu thần thú họ không khỏi chửi tục trong lòng con mẹ nó quá biến thái tự nhiên là siêu thần thú! Thần thú đã khó thuần phục huống chi siêu thần thú cao quý lại chịu khuất phục, nữ tử này rốt cuộc có lai lịch ra sao.

“Ngươi...” “bớt nói nhảm, ngươi hại Nguyệt Nguyệt của ta bị thương tiểu Bạch bắt hắn trối lại ta phải dạy cho hắn một bài học hờ một chút là cà chón phát ra uy lực, uy lực cái con khỉ ngươi không thấy tại ngươi Nguyệt Nguyệt của ta bị thương sao. Con mẹ nó ta xử ngươi, nhìn có gì mà nhìn còn nhìn nữa ta xử hết các ngươi”

Thần Long cướp lời Lam Vân, hai tay chống nạnh chân đứng hình chữ bát thật là so với mấy người đàn bà chanh chua đánh đá có hơn chứ không kém. Hình tượng này của Thần Long khiến người ta phải lú lười họ thật muốn biết trước mắt có không biết bao nhiêu người cũng tổn hại như Lam Nguyệt mà ‘hắn’ chỉ lo cho Lam Nguyệt rốt cuộc là cái loại quan hệ gì?

Tiểu Bạch rất vân lộn mà trối Lam Vân trong khi đó không biết bao nhiêu ánh mắt tò mò, hứng thú, xem kịch của những người khác đang nhìn cục diện trước mắt.

Lam Anh cắn chặt môi đến bật máu đôi mắt chứa sát ý nhìn Lam Nguyệt như muốn ăn tươi nuốt sống Lam Nguyệt. “Tiện nhân, ngươi phá hỏng chuyện tốt của ta xem ta thế nào trừng trị ngươi!” Lam Anh nghĩ thầm ánh mắt thêm mấy phần cay độc liếc Lam Nguyệt đang bất tỉnh trong lòng Lam Thần.

Không phải Lam Anh không muốn động thủ chỉ là lúc cha nàng phát ra uy lực nàng cũng không chịu nổi mà thổ huyết, mặc khác nàng muốn giữ hình tượng ngày thơ trong sáng trong mắt Phàm ca ca của nàng, nên Lam Anh chọn án binh bất động.

Thẩm Lăng Phàm không che dấu sự say mê, ánh mắt nóng rực nhìn vào Thần Long, y biết nàng rất mạnh, nữ thần trong lòng y quả nhiên không làm y thất vọng.

(Sâu: Thần Long ca là nam đó người ới, ta chán quá đỡ ta với*...—Á! Rằm*..phịch..* Sao không ai đỡ ta vậy nè? Té thật là đau hựh)

“Phụ thân a, cho Nguyệt Nguyệt ăn cái này đi!” Thần Long tự nhiên đưa cho Lam Thần một bình ngọc thượng hạng, cũng như xem Lam Thần là phụ thân của mình mà gọi.

Lam Thần do dự nhưng vẫn trút đan dược ra chỉ là...

“Hì” hô hấp nặng nề, đồng loạt dụi mắt họ không có nhìn lầm đó là màu vàng óng ánh, hương thơm ngào ngạt khiến tâm hồn người ta tràn đầy sinh khí và sức sống lại có chín vàng ánh sáng trong suốt của vân đan, đó rõ ràng là Thánh Phẩm Cửu Phẩm Tề Vân Đan, đan dược chữa thương mà khắp đại lục này chỉ còn chưa tới mười viên, giá trị đan dược liền thành có tiền cũng chưa chắc mua được, tự nhiên là nó.

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn vào đan dược trên tay Lam Thần nóng rực như bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng nhào ra cướp nhưng lại e ngại thực lực của Thần Long nên họ chỉ dám nhìn không dám hành động gì.

Lam Thần đến cả hô hấp cũng quên luôn mà hai mắt nhìn đan dược trên tay không nói thành lời.

Thần Long đương nhiên là không biết họ nghĩ gì, cứ tưởng đan dược hấn lại hốt sai nên dò xét trên người đến khi thấy được thứ gì đó thì mừng rỡ lôi ra lại là một chiếc bình ngọc thượng hạng đan dược được đồ ra lần này có mà Lam nhạt hương thơm so với đan dược trước mạnh hơn và càng làm người ta lóa mắt, ánh mắt càng thêm điên cuồng.

Thần Long bỏ đan dược vào miệng Lam Nguyệt đan dược vừa tới trong miệng lập tức tan ra như một chất lỏng dịu ngọt là thanh quản Lam Nguyệt dễ chịu vô cùng khiến Lam Nguyệt từ trong hôn mê tỉnh lại còn Lam Thần thì từ trong kinh ngạc lại thêm kinh ngạc miệng không kịp lắp bắp không nói thành lời.

“Thánh... Phẩm...Thập...Thành....Lam...Vân...Đan”

“Cái gì?”

Đã kích thật là đã kích viên sau so với viên trước thật sự có thể hù dọa người ta bất tỉnh mà! Đan dược ở cấp bậc cao từ cửu cấp đã hiếm, nay lại là Thánh Phẩm càng chân quý mà lại một cái chớp mắt không tiếc xuất ra cửu phẩm đan mà trên đại lục còn không quá mười viên thì thôi, chỉ là Lam Thần chưa kịp hoàn hồn cho con gái dùng thuốc lại xuất ra thập thành đan dược từ lâu đã đi vào truyền thuyết trên đại lục còn không tới ba viên.

Đã kích thật sự đã kích, quá mức đã kích rồi!

Ánh mắt nóng rực tha thiết, da diết, mong mỏi và phấn khởi của mọi người cứ thế dán lên người Thần Long làm y không được tự nhiên nhưng đã lỡ phóng lao rồi phải theo lao.

Thần Long chắc hẳn sẽ không biết vì sự kiện lần này ‘hấn’ chính thức trở thành ‘nữ nhân’ mà không biết bao nhiêu người muốn theo đuổi trong thời gian sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phụ: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Phá rối buổi lễ (Phần 2)

“Khụ khụ” Lam Nguyệt ho hai tiếng rồi mở mắt nhìn cục diện rối rắm trước mắt nàng tự nhiên hiểu mà, đúng là Thần Long này làm việc thành sự thì ít bại sự có nhiều.

“Nguyệt Nguyệt cuối cùng cũng tỉnh thật dọa người ta mà!”

Tình huống này thật khiến người ta tiêu hóa không thông tuyệt thế nhưng nhan khuynh quốc khuynh thành lai lịch thì không biết ra sao nhưng chắc hẳn một chút cũng không tầm thường lại muốn vàng úy khuất trước mặt xấu nữ!

Đây là tình hình gì thật là làm người ta loạn não mà!

“Tiểu Thần Thần muội rốt cuộc làm gì phụ thân tỳ?”

Lam Nguyệt nhìn Lam Thần vẫn chưa hết thất thần trên tay còn cầm cửu phẩm đan dược miệng lại lắp bắp cái gì thập gì gì đó.

“Nguyệt Nguyệt người ta không có a, người ta thấy Nguyệt Nguyệt bị thương nên đưa phụ thân đan dược ai biết nó không dùng được phụ thân cứ nhìn nó nên người ta mới lấy cái này cho Nguyệt Nguyệt ăn! Chỉ là sao khi thấy nó phụ thân thành ra như thế! Người ta thật không có làm gì mà hức!”

Gương mặt Thần Long muốn bao nhiêu ủy khuất có bấy nhiêu ủy khuất muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương thật là làm người ta

muốn hào hào tiến lên ôm ‘nàng’ vào lòng mà an ủi chi là...

Lại cứ như thế trút ra một viên thập thành đan dược trước mặt không biết bao nhiêu người!

Cái này thật làm thân phận Thần Long trở nên khiến người ta khao khát muốn biết mà! Và ý nghĩ muốn lôi kéo Thần Long lại được đẩy lên trong tâm tư không ít người.

Hoa lệ đầy vù cái này cũng quá khoa trương đi, Lam Nguyệt sắc mặt không khỏi đánh lại cái này có xem là Thần Long đã làm buổi lễ hôm nay loạn tùm phèo không.

Nhưng những cái ánh mắt này cứ rơi trên người nàng thật khó chịu nha.

“Ai nha!” Lam Nguyệt lắc đầu vỗ trán nàng thật sự đã gây nên tội gì mà thù hạ của nàng có phải quá mức gây thơ không vậy trời.

Tự nhiên nàng muốn tự tử quá thật quá mức đau khổ mà, Thần Long điên quá rồi nếu hấn sinh ra ở hiện đại bảo đảm cầm chắc danh hiệu diễn viên suất sắc!!!

“Phụ thân ô ô ô phụ thân, Nguyệt Nguyệt khi dễ con ô ô ô, sao phụ thân chỉ nhìn vậy đan dược con cho phụ thân đó, phụ thân giúp con a, Nguyệt Nguyệt sẽ ô ô ô con không muốn Nguyệt Nguyệt giận con”

Thần Long vừa nói liền đưa thập thành đan dược cho Lam Thần.

“Hừ” Lời Thần Long vừa nói chẳng khác nào đã kích chí mạng khiến nhiều người cho dù từng trải qua sóng gió cũng không khỏi trở mặt ngạc nhiên cứ thế đan dược giá trị liền thành mà cho đi thật sao? Nếu họ là Lam Thần thì chắc chắn họ sẽ vô cùng cao hứng.

“Vị tiểu thư này, Lam Thần không thể nhận đan dược của tiểu thư quả thực rất quý giá Lam Thần tự thấy mình không nhận nổi”

Lam Thần phục hồi từ trong ngạc nhiên đem đan dược trả lại bình rồi đưa cả hai bình đan dược lại cho Thần Long.

Ông biết lai lịch của vị tiểu thư này tuyệt đối không tầm thường, đan dược này lại cực kì trân quý ông là người công tư phân minh vô công bất thụ lộc tuyệt không thể nhận quà tặng quá quý giá nàng.

Huống hồ ông xem quan hệ của vị tiểu thư này với Nguyệt nhi của ông không đơn giản.

“Phụ thân người phải giúp con a! Đan dược này con không thiếu nhưng Nguyệt Nguyệt chỉ có một, Nguyệt Nguyệt mà không chơi với con, con sẽ rất buồn Nguyệt Nguyệt là người rất tốt với con, con không muốn mất Nguyệt Nguyệt”

Thần Long không nói hai lời đem hai bình đan dược đặt lại tay Lam Thần, sắc mặt Lam Thần quả thực rất rồi rắm, trong đời y chưa từng gặp phải tình huống khó xử như thế này.

“Phụ thân người cứ nhận đi tiểu Thần muội muội không hề thiếu những thứ này. Người cũng đừng kêu muội ấy là tiểu thư muội ấy là nghĩa muội của con cũng là con gái người thôi!”

Lam Nguyệt cười cười giúp Lam Thần đem đan dược bỏ vào tay áo ông rồi vui vẻ bay qua đem Thần Long kéo ra sao.

Nàng tin chắc nếu nàng còn không ra tay đảm bảo đảm tên này sẽ làm cho hiện trường hết đường cứu vãn quả thật hấn rất có tài phá hư đại sự.

Mặt khác đan dược này cho phụ thân thì cũng chỉ có trăm lợi chứ không có lấy một hại nàng tin rằng Gia chủ Lam gia sẽ không ngang nhiên gây khó dễ với phụ thân, vì đan dược này chính là khao khát không biết bao nhiêu trong lòng mọi người.

Ánh mắt Lam Anh nhìn Lam Nguyệt có đố kỵ, có ghen ghét, nhiều hơn là hận thù, trong lòng Lam Anh thề nhất định phải tìm cách diệt đi Lam Nguyệt kẻ làm nàng mất đi địa vị.

Phụ thân nàng từng nói Lam Thần tam thúc là đứa con gia chủ thương nhất nên được kế thừa vị trí hầu gia, nhưng may là con gái hấn là phế vật nên địa vị trong Lam gia bị sa sút chỉ là không biết phế vật kia tự nhiên có duyên được Hiên Vi lão tổ nhận làm đệ tử nên gia chủ có phần thiên về nàng ta, nên Lam Anh mới nghĩ cách giết nàng chỉ cần nàng không trở về thì hôn sự với Thẩm gia sẽ rơi vào tay nàng địa vị của nàng cũng được củng cố.

Nhưng Lam Anh trầm tính ngàn tính cũng không tính ra giữa đường lại xuất hiện Thần Long một người không đơn giản phá hủy kế hoạch của nàng khiến nàng càng căm hận Lam Nguyệt thấu xương.

Dòng chính thất thì sau phế vật này nàng không để vào mắt chỉ là thiếu nữ bạch y bên cạnh Lam Nguyệt thật sự quá cường hấn. Lam Anh ánh mắt không giấu hận ý chiếu thẳng lên người Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt dĩ nhiên cảm nhận được tuy về mặt bên ngoài của nàng lúc này là nhu thuận nhưng trong lòng nàng lại cười lạnh nàng sẽ từng bước cho Lam Anh cắn câu từ từ như vậy chơi mới thú vị chứ một bước hạ nàng ta thì cuộc sống của Lam Nguyệt nàng chẳng phải rất vô vị sao?

Thẩm Lăng Phàm trong lòng vui vẻ, y nhìn Thần Long càng thêm da diết yêu thương bao hàm sự nhớ thương khi xa cách.

Thẩm Lăng Phong dĩ nhiên nhìn ra tâm tư nhĩ tử, ông liếc nhìn Thần Long một cái.

Thiếu nữ này ông đã nhân định chỉ cần Phạm nhi của ông mà cưới được nữ tử này ông tinh chắc Thẩm gia ông sẽ ngày càng hưng thịnh nghĩ là làm ông hướng mọi người đang có mặt tuyên bố.

“Thẩm gia và Lam gia quả thật có hôn ước nhưng Phong mở xét thấy tình hình này có về...”

Thẩm Lăng Phong nhìn phản ứng của người hai tộc và các nhân vật có máu mặt thấy không ai lên tiếng chắc họ cũng hiểu ý ông nên ông nói tiếp.

“Cho nên Phong mở quyết định chuyện hôn ước cứ để đó, chờ đợi tình cảm đôi bên của lũ trẻ xem chúng chọn ai lúc đó chúng ta sẽ lại bàn tiếp, ý kiến Phong mở như vậy không biết Lam gia thấy thế nào?”

Trong lòng mọi người Lam gia cùng một số thế gia khác dĩ nhiên hiểu ý Thẩm Lăng Phong họ thầm chửi trong lòng “Thẩm Lăng Phong con hồ ly này thật là đảo hoạt, nhưng bạch y nữ tử chưa biết sẽ về ai?”.

Không biết từ lúc nào gia chủ Lam gia xuất hiện trong đại sảnh, có lẽ lúc này ông cảm nhận được uy áp của siêu thần thú mà ra.

Ánh mắt Lam Dực dừng trên người Thần Long một chút rồi nhìn gia chủ Thẩm gia cân nhắc nặng nhẹ.

“Nếu Thẩm gia đã nói như thế thì Lam gia cũng không có ý kiến gì nhiều, việc của lũ trẻ để chúng giải quyết với nhau hôn ước này cứ hủy bỏ vậy là xem như công bằng nhất”

Lam Dực quả nhiên gừng càng già càng cay, hồ ly trong hồ ly vừa mở lời đã muốn chối bỏ hôn ước này.

Nhưng Thẩm Gia gia chủ một chút cũng cảm thấy không sao hủy hôn thì hủy hôn chỉ cần có thể đoạt được người kia là được.

“Lam gia tòa thái độ này thật làm Phong mở cảm thấy khó xử, dù gì hai nhà cũng có hôn ước từ trước chi bằng ta”

“Ta trao trả tín vật đôi bên hôn ước coi như giải trừ, hai nhà vẫn là chỗ thâm giao”

Lam Dực sáng khoái tiếp lời Thẩm Lăng Phong mà ánh mắt vẫn thẳng thừng.

Cung gia, Tề gia, Bạch gia trong lòng không khỏi khinh bỉ hai con hồ ly trước mặt “Thật là hồ ly ý đồ trong đó quá rõ ràng mà!” nhưng bên ngoài họ vẫn không phản ứng là mấy, chỉ là họ nhìn Thần Long thêm ham muốn tức nhiên chỉ là không dám mạnh động họ sẽ tìm cơ hội cho tôn tử của mình theo đuổi người kia mà thôi.

“Nếu Lam gia đã có ý này thì Phong mở cung kính không bằng tung lệnh, chuyện hôm nay xem như chưa có gì,” Thẩm Lăng Phong cười trừ hướng Lam Dực thi lễ, trong lòng lại không ngừng toan tính.

Lam Dực cũng không khác hẳn là bao nhiêu có thể nói là hai con hồ ly này mỗi người đều theo một suy nghĩ nhưng chung quy vẫn là hướng đến bạch y nữ tử sau lưng Lam Nguyệt.

“xin mọi người thông cảm cho hai nhà Thẩm và Lam gia chúng tôi xin lỗi đã làm lỡ thời gian của mọi người!”

Thẩm Lăng Phong, Lam Dực hai miệng như một thi lễ tạ tội quan khách tham dự buổi lễ hôm nay.

Những người khác cũng ngầm hiểu chỉ là họ không nói gì mà khách khí ra về nhưng có thật sẽ như thế.

Lãnh Như Trì nhìn Thần Long một cái rồi bỏ đi chỉ là nếu chú ý khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười toan tính.

Thật sự không chỉ hắn mà còn một số nhân vật khác cũng bắt đầu rụt rịch vì thế từ đây sẽ có một hồi phong ba không nhỏ tại Thịnh kinh sắp được đẩy lên.

Tin tức hai nhà Thẩm, Lam hủy bỏ hôn sự nhanh chóng lan truyền trong khắp ngõ ngách Thịnh kinh nhưng hiện tại không khí tại Lam gia có mấy phần ngưng trọng không nói thành lời khi tất cả quan khách đã ra về.

Thần Long vẫn đứng sau lưng Lam Nguyệt, Lam Thần thì che chắn trước mặt Lam Nguyệt vì ông lo sợ gia chủ sẽ trách phạt con gái mình, tiểu Bạch vẫn ngang nhiên chế ngự Lam Vân, ánh mắt khinh bỉ nhìn từng người trong Lam gia chỉ trừ Lam Nguyệt cùng Lam Thần.

Hồ Vương: Vương a nhân loại này thật tầm thường

Thần Long: cứ nghĩ họ lợi hại cao thủ lợi hại nhất cũng chỉ là Linh tôn đỉnh phong, còn gia chủ này bắt quá chỉ là Linh tôn nhị cấp. Thật là nhàm chán nhưng chủ nhân muốn chơi đùa thì chúng ta chơi cùng người thôi!

Thần Long ném ánh mắt cảnh cáo với Hồ Vương khiến Hồ Vương ngoan ngoãn mà không hành động lỗ mãng.

Bỏ qua sự không hài lòng trong mắt Thần Long, Lam Dực chấp hai tay cung kính mời Thần Long đến nghị sự đường.

Trong nghị sự đường tập hợp đầy đủ các vị trưởng lão của Lam gia Lam Thần cùng Lam Nguyệt, Lam Dực mời Thần Long ngồi và dâng trà nhưng Thần Long một mực vẫn đứng, làm ông cũng không thể ngồi tuy người những người trong tông tộc các trưởng lão không nói gì nhưng họ biết gia chủ sẽ không thể nào đối với một tiểu bối có thái độ như thế.

“Xin hỏi tiểu thư đây là...?”

“Hì” nhưng thái độ này của Lam Dực thật sự rất đã kích người trong tông tộc Lam gia bởi gia chủ cao cao tại thượng cũng có lúc nhúng nhường trước người khác mà người đó chỉ là một thiếu nữ bất quá mười bảy mười tám tuổi.

Lai lịch của người này rốt cuộc là sao?

“Ta gọi Băng Thần, ca ca ta bảo ta phải chăm sóc Nguyệt Nguyệt và đưa tỷ ấy an toàn trở lại Lam gia còn có là tuyệt không cho ai khi dễ tỷ ấy”

Thần Long chớp chớp đôi mắt to vô tội nhìn Lam Dực.

Trong lòng Lam Dực cả kinh Băng gia từ trước tới nay ông chưa nghe qua gia tộc nào gọi như thế hay đây là ẩn tộc thần bí tuyệt tích rất có thể là thế nếu là ẩn tộc thì tuyệt không thể đắc tội bởi vì thực lực ẩn tộc rất mạnh chỉ cần người trong ẩn tộc ra tay đừng nói là Lam gia cho dù một quốc gia cũng chưa chắc có thể đầu lại.

“Băng tiểu thư thứ cho Lam mạo tò mò rốt cuộc vì sao ca ca tiểu thư lại muốn tiểu thư bảo vệ Nguyệt nhi”

Cặp mắt Lam Dực đảo một vòng lên người Lam Nguyệt tuy bị hủy dung nhưng nếu có thể phục hồi vẫn là nhan sắc khuynh thành.

Nếu thật sự vị ca ca trong lời Băng tiểu thư nói có ý cùng Lam Nguyệt vậy thì Lam gia của ông sẽ có quan hệ với ẩn tộc chỉ cần như thế thì địa vị Lam gia trên đại lục này tất nhiên sẽ hơn hẳn các thế gia khác.

Suy nghĩ này khiến Lam Dực thêm mấy phần toan tính nhưng ông lại dăm chiêu suy nghĩ không biết vì sao ẩn tộc lại bảo vệ Lam Nguyệt là đứa cháu mà ông thất vọng nhất một phế vật không hơn không kém.

Dĩ nhiên Thần Long nhận ra suy nghĩ của Lam Dực chiếu theo kịch bản mà hắn nghĩ Thần Long liền soạn một tin cực kì khiến người ta phải trở mắt.

“Ca ca ta nói Nguyệt Nguyệt là người mà cho dù đối nghịch với cả thiên hạ huynh ấy cũng không ngại!”

Lời nói của Thần Long như một quả núi vô hình đè nặng lên lòng của Lam Dực và những trưởng bối trong nghị sự đường.

Ẩn tộc thực lực rất lớn nhưng vì một phế vật đối nghịch cả thiên hạ vậy thực lực kia rốt cuộc có bao nhiêu lớn? Đan dược xuất ra không một chút nháy mắt mà toàn bộ đều là Thánh Phẩm, cái này thật làm người ta một chút cũng không dám khinh thường.

Lam Dực trong lòng thầm tính toán dựa vào Lam Nguyệt lôi kéo vị ca ca trong lời nói của Băng Thần để ông có thể đưa Lam gia phát huy đến đỉnh cao nhất và Lam gia của ông sẽ thành gia tộc hùng mạnh nhất.

(Sâu: Ai da ông này sao vọng tưởng thế nhở? Haiz đành chịu thôi chứ biết sao giờ!)

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phu: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Băng Nguyệt công tử (Phần 1)

Lam Nguyệt trong lòng cười lạnh “Lam Dực a Lam Dực có toan tính cũng không cần lộ hết ra mặt như thế, nếu ông thật muốn lôi vị đó ra sao ta không thành toàn cho ông”

“Tiểu Thần Thần, Nguyệt ca ca không có nói như vậy!”

Muốn diễn, Lam Nguyệt cũng diễn thật tốt về mặt mười phần e thẹn đỏ hết cả lên còn cuối đầu xuống, ném ánh mắt bảo Thần Long nhanh gọn lẹ mà còn rút.

“Nguyệt... nhi, ...con... con... thật ...sự ...quen ...biết ...người... của... ả... ...tộc...?”

Lam Thần tuy không dám xác định nhưng quả thật trên đại lục này có ẩn tộc và thực lực của họ từ trước đến nay chưa một ai có thể kháng định được.

Nếu Nguyệt nhi của ông mà quen biết với nhân vật lợi hại như thế thì ông cũng đỡ lo lắng hơn, cũng an tâm hơn là khi ông không còn trên đời Lam Nguyệt còn có người che chở cho nên lời nói mang theo sự vui sướng cùng run rẩy.

“Ẩn tộc, ha ha phụ thân ẩn tộc cho dù thấy ca ca của con cũng phải nghe lệnh ẩn tộc là cái thá gì chứ, chết”

Thần Long hổ lởi che miệng lại, tự hấn cốc đầu mình sao lại ngu như vậy lại vì vui quá mà lỡ lời. Lần này hay rồi Nguyệt Nguyệt mà giận không cho hắn diễn tiếp vở kịch này mà phải vào Nghịch Thiên thần chi sẽ rất buồn đó.

Đôi mắt Thần Long long lanh, chớp chớp cực kì vô tội nhìn Lam Nguyệt khiến sắc mặt Lam Nguyệt không khỏi xụ xuống, nàng biết mà tên này thành sự thì ít bại sự có thừa chắc nàng phải lỗi Thiên Phượng ra phụ diễn thôi chứ không lỗi hắn ra diễn với Thần Long có nước nàng tức chết.

“hì” những người có mặt trong nghị sự đường không khỏi hít phải một ngụm khí lạnh họ cảm thấy tai mình bị hồng hay thật sự là trên đời tồn tại nhân vật lợi hại như vậy mà cả ẩn tộc cũng phải nghe lệnh.

Trước giờ quả thật trên đại lục có tồn tại ẩn tộc là Ngũ đại gia tộc lánh đời trong truyền thuyết vậy mà cự nhiên có thể sai khiến ẩn tộc vậy người kia phải là dạng người gì?

Lam Dực không thể giấu nổi vẻ kích động cùng phấn khởi. Ông nhìn Lam Nguyệt lại nhìn Thần Long sắc mặt cực kì đặc ý, ông nghĩ chỉ cần có được Lam Nguyệt ở đây việc nắm giữ người kia là chuyện ngày một ngày hai, thậm chí ngay cả ẩn tộc hùng mạnh cũng phải kiên dè Lam gia của ông.

“Thần nhi, Nguyệt nhi vừa trở về ta nghĩ con hãy đi thu xếp chỗ nghỉ ngơi cho Nguyệt nhi cùng Băng tiểu thư đi, họ chắc cũng mệt rồi, nhớ chuẩn bị cho chu đáo vào”

“Dạ con biết”

Lam Thần trả lời như vậy trong lòng thì có vẻ không thoải mái, bởi ông lo phụ thân sẽ không dễ gì mà buồn tha cho vị công tử kia, nhưng ông không có quyền quyết định chuyện gia tộc nên chỉ đành nhận mệnh thôi.

Lam Nguyệt cùng Thần Long cũng không nói gì họ theo Lam Thần rời khỏi nghị sự đường hướng về hậu viện.

Không khí trong nghị sự đường sau khi bọn Lam Nguyệt rời khỏi thì trở nên âm trầm nhiều hơn mấy phần.

“Gia chủ người tin lời nói của Băng Thần kia?”

Lam Vân tỏ ra nghi hoặc, bởi ông không tin một tên tiểu tử lại có khả năng thao túng ẩn tộc.

“Băng không ngại nghĩ Thánh Phẩm Cửu Phẩm Tề Vân Đan, Thánh Phẩm Thập Thành Lam Vân Đan, một cái siêu thần thú là dễ dàng lấy ra sao? Chỉ cần lợi dụng được người đó Lam gia chúng ta sẽ càng ngày càng mạnh hơn thậm chí có thể thành gia tộc đứng đầu ở lục quốc này”

Ánh mắt Lam Dực ánh lên vẻ tham lam toan tính trắng trợn.

“Gia chủ nhưng có thật là mượn được sức người kia sao?”

Nhị trưởng lão Lam Vũ không khỏi mở lời bởi hơn ai hết ông hiểu tam đệ là người thẳng tính và trung thực bảo hắn đem con gái ra làm mối như là việc không thể nào.

Còn nhớ mười năm trước bởi vì Lam gia muốn giết Lam Nguyệt mà hầu phủ cùng Lam gia trở mặt từ đó Định Quốc Hầu mặt ngoài vẫn thuộc về Lam gia nhưng thực tế người trong Lam gia đều biết Định quốc hầu Lam Thần từ lâu đã không thuộc quản chế Lam gia nhưng vì ông ta tôn trọng gia chủ nên mới chịu sự chèn ép của Lam gia.

Cũng như hôm nay ước hôn giữa hai nhà Lam Thẩm vốn là thuộc Thẩm gia cùng hầu phủ nhưng với sức ép của Lam gia nên Lam Thần mới đồng ý để Lam Anh cùng Thẩm Lăng Phàm thực hiện ước hôn.

Chuyện Lam Nguyệt đột nhiên xuất hiện đã phá hủy hoàn toàn kế hoạch gia chủ nhưng có lẽ gia chủ cũng đã có chủ kiến khác nhưng muốn Lam Thần chịu hi sinh nữ nhi của hắn vì gia tộc là chuyện không thể nào?

“chuyện này trước tiên không thể nói, Định quốc hầu phủ cũng không phải Lam gia có thể quản trước chúng ta trở về Lam gia bàn bạc kĩ rồi hãy tính!”

Lam Dực dăm chiêu nói, mặc dù ông là phụ thân của Lam Thần nhưng Lam Thần lại là con thừa tự của nhị đệ ông từ lâu nó không thuộc quá nhiều quản chế của gia tộc. Nhị đệ ông là một người háo thắng nên tông quân đi chinh chiến hết một đời sống trên chiến trường đổi lại được danh hào hầu gia, sau khi hắn qua đời chức vị hầu gia cứ thế rơi trên người Lam Thần đã hơn hai mươi năm.

Bao năm qua ông cũng không màng đưa con này nhưng vì việc của Thẩm gia ông đã bức nó, nay lại tự mình hủy đi hôn ước hai nhà. Ông hiểu vì hiểu đạo nó không bất kính với ông nhưng nếu quá bức con gái nó ông tin rằng nó sẽ dốc toàn sức mà chống đối.

Nay người kia sau lưng Lam Nguyệt quả thật đối với Lam gia rất có lợi nên ông sẽ tìm cách lôi kéo người đó bằng mọi giá.

“Trở về Lam gia”

Lam Dực lạnh giọng nói trong nghị sự đường giờ chẳng còn một bóng người. Định Quốc hầu phủ trở lại yên tĩnh ngoại trừ những gia nhân trong phủ dọn dẹp tàn cuộc buổi lễ thì hầu như rất yên tĩnh.

Lam Thần ở trong thư phòng giải quyết công vụ triều đình nhưng tâm tư của ông lại vô cùng lo lắng cho con gái mình ông thật sự sợ Gia chủ sẽ đem con gái ông làm vật hi sinh việc đó là không thể được.

____Thúy Vân Các____

“Nguyệt Nguyệt/ tỷ tỷ Lam Dục kia thật đáng ghét chúng ta định phải làm gì?” Thần Long, tiểu Bạch ẩm ức ngồi xuống ghế.

Phải bọn họ ghét cái ánh mắt của nhân loại đó nhìn chủ nhân họ đầy tính toán, nếu không phải chủ nhân họ ra lệnh không được manh động thì họ sẽ, họ sẽ giết chúng.

“Thiên Phụng cười đủ rồi phải không?” Lam Nguyệt sắc mặt không mấy tốt bọn họ bên ngoài cực lực diễn kịch mà kẻ kia ở trong giới chỉ lại dám cười họ được rồi lần này nàng sẽ cho hắn tham gia cùng diễn.

“Ách, chủ nhân hắc hắc Phụng nhi không cố ý nhưng thật mắc cười chết đi được mà người xem Thần Long cùng tiểu Bạch mặc y phục nữ nhi thật là chết cười mất”

Thiên Phụng không có hình tượng lẳng ra đất mà cười khì thế, khiến cho Thần Long, Hồ Vương sắc mặt mấy phần u ám.

“Con gà trụ lông người cũng rất không nghĩa khí a”

Thần Long ngồi xôm xuống xách lỗ tai Thiên Phụng khiến Thiên Phụng la oai ái: “Con rắn chết bầm người thả tai ta ra?”

“Sao lại nói ta chứ ta có làm gì người đâu?” Giao Mang thò đầu khỏi tay áo Lam Nguyệt không khách khí liếc hai kẻ trên mặt đất.

“Thiên Phụng ta quyết định từ hôm nay người giả dạng làm ta, các người trước hết cứ ở đây ta có việc phải đi”

Lam Nguyệt bỏ lại một đám lu bu này nàng chỉ mang theo Giao Mang rời khỏi, bây giờ nàng phải chuẩn bị cho kế hoạch của mình xem ra vụ của Lam Anh không thể giải quyết trót lọt rồi vậy thì tạm thời chờ nàng giải quyết việc chính rồi tính.

Khoát trên người một bộ nam trang Lam Nguyệt nhanh chóng đi xem xét tình hình nàng cần phải chuẩn bị để Lam Nguyệt tạm thời biến mất thay thế vào đó là Băng Nguyệt sẽ xuất hiện.

Cứ tưởng được thanh thoi đôi chút nào ngờ khi đi qua một con hẻm vắng lại thấy cảnh 3 nam tử to con đang dồn ép hai vị tiểu cô nương. Lam Nguyệt cũng không phải người tốt cứu người nàng chưa nghĩ sẽ làm, nhưng vì nữ tử được nha hoàn che chở phía sau là người nàng cần bảo vệ tam tiểu thư thừa tướng phủ. Lúc tên to con đẩy nha hoàn té xuống đất hai tên kia giữ chặt nha hoàn sắp thấy Y Dung rơi vào tay hắn thân thủ Lam Nguyệt khẽ động đã ôm nàng vào lòng. Y Dung còn chưa kịp thoát khỏi kinh sợ đã rơi vào vòng tay ấm áp, hương thơm thanh thoát dịu nhẹ xông vào mũi nàng, nàng cảm thấy thật an toàn và thanh thản.

“Tiểu tử người muốn chết!” ba tên to con nhào ra định đánh Lam Nguyệt, nàng chỉ vung tay họ đã không còn sức té ngã trên mặt đất, lúc này nàng mới buông Y Dung ra. Còn Y Dung rời khỏi vòng tay đó cảm thấy có gì đó tiếc nuối.

“Tiểu thư đã không sao rồi!” A Thúy vui mừng chạy lại bên tiểu thư và cả hai định cảm ơn Lam Nguyệt thì cùng lúc nhìn Lam Nguyệt đến thất thần.

Vị này thật sự rất anh tuấn khí thế thoát tục nhân nhả làm người say mê, vị này thật làm người ta cảm thấy hồ thẹn khi đứng cùng y, y như trích tiên không nhiễm bụi trần, bạch y kia trên người y làm người ta ngỡ rằng y là thần tiên đến nhân gian dạo chơi. Nhan sắc này làm người chìm đắm trong đó không cách nào mà rút ra được.

“Cô nương” Lam Nguyệt đành mở miệng lời hai kẻ thất thần trở về, ai du nàng thật sai lầm khi không dịch dung nhan sắc này đúng là đẹp quá cũng khổ.

“Đạ ta công tử đã cứu mạng tiểu nữ” Y Dung ngượng đỏ cả mặt cuối đầu, còn A Thúy bên cạnh vẫn chưa hết thất thần trước vị công tử này làm Lam Nguyệt lắc đầu than khổ trong lòng.

“chỉ là nhất tay chi lao thôi, cô nương không cần đa lễ” Lam Nguyệt nhẹ giọng tiếng nói dịu nhẹ êm tai làm người ta phải mơ mộng khiến Y Dung càng đỏ mặt.

Trở lại với ba tên kia Lam Nguyệt cười thật sáng lạn làm họ không hẹn cùng nổi da gà và rét rung trong lòng.

“ta cho các người một cơ hội là ai sai khiến các người?” Lam Nguyệt vừa nói vừa bun thiết phiến phe phẩy quạt như mọi chuyện không liên quan đến y cũng như người vừa hỏi không phải là y.

“LÀ...Nhị...tiểu... thư của...Tướng Phủ...” họ lắp bắp trả lời, toàn thân vô lực nhưng run rẩy kịch liệt điều này chứng tỏ họ sợ hãi vô độ.

Nam tử trước mặt thật khủng bố tay vừa vung lên họ đã ngã nhào toàn thân vô lực nhưng kinh mạch lại đau không chịu nổi họ muốn tự sát cũng không được cấp bậc của người này rốt cuộc là ở cấp mấy họ dù gì cũng đạt đến Đại Linh sư như trước mặt nam tử trẻ tuổi này một chút phản kháng cũng không thể. Ánh mắt họ nhìn Lam Nguyệt đầy khiếp sợ thân thể cũng rung rẩy lợi hại.

“người gạt ta, nhị tỷ sao lại hại ta được?” Y Dung kinh ngạc không thôi nhị tỷ đối với nàng rất tốt sao lại hại nàng.

“Công tử chúng tôi không gat ngài!” họ xanh cả mặt cố gắng nói chuyện, Lam Nguyệt thấy vậy chỉ phát tay cho họ rời đi, quay lại nhìn Y Dung từ tốn nói.

“Ta khuyên cô nương đừng nhìn sự việc bằng vẻ bên ngoài!” rồi xoay lưng tiêu soái rời khỏi.

“Công tử không biết tôn tách đại danh của ngài là...” “không đáng nhắc đến, chúng ta chỉ là bèo nước gặp nhau hà tất phải phiền phức, cô nương hãy cẩn thận!” chưa đợi Y Dung hỏi hết Lam Nguyệt mở miệng đánh gãy lời của Y Dung và rời khỏi.

Bây giờ Y Dung mới hiểu cái gì là nhất kiến chung tình vừa gặp đã yêu, nam tử này đã vô tình cướp đi trái tim của nàng.

Không phải vì chàng anh tuấn hơn người mà vì khí chất thoát tục, phong thái u nhã kia đã làm nàng mê muội.

Chàng làm tim Y Dung đập mạnh, làm Y Dung nhung nhớ và Y Dung mê muội không thể thoát ra được, Y Dung nhận định chàng chính là chân mệnh phu quân của nàng, còn nhị tỷ tại sao lại hại nàng?

Nàng không rõ, lúc này không phải nàng không thoát được chỉ là sự phụ tùng nói nếu không phải lúc nguy biến thì không được lộ thực lực của nàng bởi nó sẽ dẫn đến nguy hiểm cho nàng trừ phi ngày nhập học nàng mới có thể bại lộ thực lực.

Mọi khi ra khỏi phủ nàng đều mang theo độc dược và vài loại khác để phòng thân nhưng hôm nay rõ ràng nàng có mang nhưng lúc định sử dụng phát hiện không thấy, lúc này bọn họ nói nhị tỷ hại nàng ngấm kĩ lại lúc vừa ra cửa nàng có gặp qua nhị tỷ vậy thì...! hai tay Y Dung xiết chặt, người không phạm ta, ta không phạm người nếu họ đã muốn tổn hại nàng đừng trách nàng tâm ngoan thủ lạt.

Lam Nguyệt cước bộ so với lúc trước nhanh hơn một chút nàng phải nhanh giải quyết mối rắc rối phức tạp trước kia của ‘Lam Nguyệt’ và trở lại là chính nàng Băng Nguyệt, Thần Vương tối cao của Thiên Giới phải sử mạng truy sát kẻ làm nguy hại Thiên Giới, mà nàng phải làm là giết hẳn chỉ cần giết hẳn nàng sẽ rời khỏi đây. Nhưng hẳn là ai nàng vẫn chưa biết nàng chỉ biết trên người hẳn có Hắc Huyết ấn trong khi nàng là Thần Huyết ấn thiên địa vạn vật nhân sinh tương sinh tương khắc hẳn và nàng chỉ có thể có một người tồn tại. Năm đó nàng bị nhân loại bức tử nhưng vì cứu họ nàng chỉ có thể chọn lựa cái chết lưu lạc thời không ngàn kiếp cuối cùng nàng cũng quay lại nàng phải phục hồi năng lực càng nhanh càng tốt và phải diệt hẳn.

Mặc Sơn âm u không một bóng người có chăng chỉ là tiếng gào thét của yêu thú, Lam Nguyệt đến đây là vì một thứ đó chính là Tuyết Lang chi vương thủ hộ Linh thần chi thể băng tuyết.

Ngự phong mà đến, ngự gió mà đi lúc này trên đỉnh núi Mặc sơn nơi mà không một ai dám bén mảng tới có chăng chỉ là những Linh Tôn cường giả mới có bản lĩnh tới bởi thật sự tại nơi này tồn tại một lực lượng bất khả xâm phạm.

Nhiệt độ hiện tại là âm độ C nhưng Lam Tuyết một chút cũng không cảm thấy lạnh có chăng chỉ là cơ thể nàng lúc này cũng lạnh không kém gì nhiệt độ ở đây.

Khởi động Thần Huyết Ấn, miệng nàng nhả một chuỗi các kí tự khắc nhau trên người nàng những hình thù kì dị xuất hiện như một loại mật mã liên kết.

Đỉnh núi Mặc Sơn biến động phạm là Yêu Thú, Ma Thú, Linh thú, Thánh Thú, Thần Thú cũng hoảng sợ mà tán loạn chạy ra.

Rung chuyển mặt đất kịch liệt rung chuyển khe núi mở ra, một đầu Linh thú xuất hiện nó là một con sói màu trắng cao hơn mười thước thân thể to lớn trên trán nó có ba viên bảo thạch tứ giác phát ra ánh sáng đỏ đến quỷ dị một đôi mắt màu tím ngạo nghễ nhìn nhân loại bé nhỏ đang ra sức thức tỉnh nó.

“Nhân loại ngươi dám đánh thức ta” Tuyết Lang trên dưới một màu trắng như tuyết chỉ có giữa trán ba viên bảo thạch đỏ cùng đôi mắt màu tím là nổi bật. Nó nhìn chăm chăm nhân loại bé nhỏ kia, đã bao năm qua không biết bao nhiêu kẻ chán sống đến nơi này muốn thu phục nó kết quả chỉ có một là chết trong tay nó.

“Tuyết Lang để ngươi chịu khổ rồi!” Lam Nguyệt nhẹ giọng quan tâm như an ủi như tự trách. Nàng đã giam giữ nó tại nơi này thật lâu thật lâu có lẽ vì vậy mà làm nó trở nên như thể hồ hững phải chính là nó không còn ngây thơ như trước mà bây giờ nó băng lãnh nó lạnh lùng trước tất cả.

Hai mắt Tuyết Lang mở lớn đã bao lâu đã bao lâu rồi giọng nói này có ánh mắt này là chủ nhân của nó. Tuyết Lang thật sự rất kích động chủ nhân của nó không chết người không chết.

“Ta Tuyết Lang thủ hộ Linh Thần chi thể, lập nên khế ước sinh tử bốn mạng đồng cộng tử quyết không hai lòng”

Ánh sáng cửu sắc bao phủ Lam Nguyệt và Tuyết Lang hai đạo bạch sắc thần quang tách ra xoáy tròn giữa không trung một lúc rồi chui vào giữa trán Lam Nguyệt cùng Tuyết Lang.

“Linh Thần Thú tam cấp” thất thái huỳnh quang bao phủ xung quanh Tuyết Lang hiện lên ba ngôi sao màu trắng khiến Lam Nguyệt giật mình nếu Thần Long gia tăng Siêu thần thú, Thiên Phượng Linh Thần thú cấp một, hiện tại Tuyết Lang là Linh Thần thú tam cấp vậy tức là những thủ hộ Linh thần thú càng về sao càng mạnh thì phải.

“Linh Đế cửu cấp”

“Linh Đế đỉnh phong”

“Linh Tôn nhất cấp”

“Linh Tôn nhị cấp”

Xung quanh Lam Nguyệt lần lượt xuất hiện ánh sáng tím dần đến khi xuất hiện ánh sáng màu trắng cùng với hai ngôi sao trắng xuất hiện xung quanh Lam Nguyệt rồi mới dừng lại điều này chứng tỏ nàng đã trực tiếp tấn cấp nữa rồi.

Tuyệt Lang hóa thành một nam tử cực kì phải nói là nhan sắc so với Thần Long cũng không hơn không kém bao nhiêu khiến sắc mặt Lam Nguyệt không được tốt lắm nàng nhớ hình như trong mười hai Linh Thần chi thể thủ hộ của nàng hình như không có ai là nữ hết.

Sắc mặt Lam Nguyệt không khỏi ừ rừ mặt dù nàng không phải sắc nữ nhưng ở chung với mỹ nam kiểu này thật sự là nàng sẽ ớn sao?

Tuyệt Lang cười tươi như hoa, ấm áp như gió xuân khiến hoa ghen liễu hờn khuynh thành khuynh quốc. Hắn còn rất tự nhiên mà ôm lấy Lam Nguyệt quay mấy vòng trên không trung, Lam Nguyệt không khỏi chữ tục mẹ nó tưởng hắn đổi tính lạnh lùng nàng đỡ khổ, xem ra tật xưa không bỏ!

Có thể nói là thêm một mỹ nam nữa thì Lam Nguyệt cảm thấy càng lúc càng buồn nàng thể là sẽ không bao giờ yêu bất kì nam nhân nào xem đó giờ bên cạnh toàn là mỹ nam đúng là trên tức mà!

Họ là người ngày ngày kề cận nàng nói không có cảm giác là giả nhưng cũng may là tình cảm giữa nàng và họ chỉ là tình cảm huynh đệ không thôi nàng thật sự rất khó xử bởi họ ai cũng thật sự rất quan trọng với nàng.

Thu lại vẻ mặt không mấy tự nhiên, Lam Nguyệt đánh vào vai Tuyệt Lang bảo hắn thả nàng xuống dù sao nàng cũng là con gái mà nên cũng rất ngượng nha. Với lại hiện tại nàng một thân nam trang nam nhân cùng nam nhân như thế có vẻ hơi kì cục.

“Ha ha, Nguyệt nhi ngượng gì?”

Tuyệt Lang cười vui vẻ, hắn thích nhất là chọc Lam Nguyệt ngượng chín cả mặt nên tâm trạng bây giờ của hắn thật tốt rất tốt là đằng khác.

Lam Nguyệt không khỏi cảm thấy quá mất mặt nên không muốn nhìn thấy hắn nhưng mà hắn là người thân của nàng. Nên đành dẹp cái dụ mặt mất không được tự nhiên mà nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tuyệt Lang”

“Ách Nguyệt nhi, ta biết rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phu: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Băng Nguyệt công tử (phần 2)

Tuyệt Lang cười giả lã vung tay lập tức xuất hiện mười con tuyết lang Thần thú thất cấp và hai con thần thú cửu cấp đỉnh phong giữa trán hai sau cùng mỗi con có một bảo thạch màu đỏ phát ra ánh đỏ nhẹ nhàng nhưng không kém phần quý dị.

Phút chốc chúng hóa thành mười nam tử thanh lệ thoát tục tựa thiên tiên mỗi người mỗi vẻ mỗi tư thế với phong tình vạn chủng.

Lam Nguyệt tự nhiên có một ý tưởng nếu nàng đem đám mỹ nam này đem mở mỹ nam quán chắc hẳn là lợi nhuận thu không sể tay, lúc đó nàng sẽ càng ngày càng giàu a.

Tuyệt Lang mà biết ý nghĩ này của Lam Nguyệt bảo đảm học máu mỹ nam hắn cắt công thu thập nàng định đem đi mở ... thì hắn có nước tức chết.

“Tuyệt Lang ta nhớ năm đó huynh có hai thủ hộ sao bây giờ thêm tám?”

Lam Nguyệt tròn xoe đôi mắt nhìn hắn. Mỗi Linh Thần Chi Thể thủ hộ thú của nàng mỗi người sẽ có hai hộ pháp như Thần Long thì có tiểu Bạch với Kỳ Phong, Thiên Phụng có Phi Đều và Thanh Loan, sao bây giờ Tuyệt Lang có thêm tám Linh thú nữa?

“Nguyệt nhi có đều không biết ngoài A Từ, A Lân trong suốt thời gian bị giam ở chỗ này ta đã tuyển một tốp tiểu Lang cho đông vui ấy mà!”

Tuyệt Lang nháy mắt khiến Lam Nguyệt rùn mình.

Nhất thời muốn phát hỏa với hắn nhưng phải nhịn nàng mà không nhịn hắn sẽ một khóc hay nháo bao treo cổ tự tử mà bám lấy nàng không buông vậy càng khiến nàng khốn đốn hơn.

(Sâu: chiêu của anh này quá lợi hại gặp ta, ta cũng sợ!)

Lam Nguyệt lười để ý hần nàng dùng một cỗ xe sa hoa cực phẩm Thánh khí do Luyện Kim Sư cấp bậc cao nhất luyện ra thủy hỏa bất xâm, đao thương không thể làm nó bị ảnh hưởng gì, không gian trong cỗ xe rộng rãi thông thoáng.

“Nguyệt nhi lâu rồi mới gặp Xiết Liệt Cổ nha, hôm nay muội muốn khề ai, có cần ta khoa trương thêm không?”

Tuyết Lang mặt dày tiếp tục ném mị nhãn khiến tám tuyết lang khác mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, người thì nhìn trời, người nhìn cảnh, người nhìn tuyết xem như ta không có vị vương này thật sự bao uy phong lẫm liệt bay mất hết rồi thật quá mất hình tượng.

Trừ A Từ, A Lân thì trong lòng lại than thối “Vương a Vương sao người gặp chủ nhân là hình tượng một chút cũng không giữ. Hi Vọng người không còn như trước nếu không thì thuộc hạ sẽ cực buồn nôn”

“Khoa trương thì ta không cần nhưng khề thì chắc chắn rồi.”

Lam Nguyệt đắm chiêu suy nghĩ nàng sẽ làm gì để giải quyết vụ ‘Lam Nguyệt’ với Lam Anh. Và để ‘Lam Nguyệt’ biến mất thay vào đó là Băng Nguyệt. Thiên Kính học viện một tháng nữa là chiêu sinh nàng phải nhanh một chút nếu không sẽ trễ.

Còn tung tích các thủ hộ chi thể khác nữa, Thần Long, Thiên Phụng, Tuyết Lang đã tìm được vậy còn chín thủ hộ chi thể khác là Địa Long, Quang Lân, Giao Long hai đầu, Cự Lân ba đầu, Tuyết Báo năm đầu, Bạch Sư bảy đầu, Xích Luyện Hồ tám đầu, Thiên Long Chín đầu.

Khi tập hợp được đầy đủ những thủ hộ này mới có thể triệu hồi Thiên Huyết Thần Vật thủ hộ thứ mười hai cực kì hùng mạnh.

“Ha ha lần này ai lại chọc muội nói ta nghe ta dám bảo đảm sẽ để hần nếm đủ tư vị dân gian”

Tuyết Lang một tay nâng cằm, tay còn lại chống nạnh bày ra bộ mặt chi cần muội nói ta lập tức đáp ứng để kẻ đó sống không bằng chết.

“Tuyết Lang đẹp cái tư thế ma chê quỷ hờn của huynh vào ta không rảnh giỡn với huynh. Mau tìm cho ta bốn thần thú để kéo xe”

Lam Nguyệt lạnh nhạt và tiến vào nghịch thiên thần chi bỏ lại Tuyết Lang với một đồng dấu chấm hỏi. Hần nhìn một đám thủ hạ chẳng phải bọn chúng đều là thần thú sao vì sao phải tìm thêm?

“A Từ nguoi nói xem ta không đủ mị hoặc sao?”

Tuyết Lang khi không có Lam Nguyệt thay đổi một trăm tám mươi độ lạnh khỏi phải nói cứ như người cùng Lam Nguyệt nói chuyện với hần hiện tại là hai người khác nhau.

Hành động này của hần khiến một số người à không một số sói khóe miệng co quắp.

“Vương theo A Từ thấy người rất có sức quyến rũ, rất có phong độ rất rất mê hoặc và rất rất phong lưu a”

A Từ ngoài mặt nói vậy nhưng trong lòng “Vương thuộc hạ sắp nôn đến nơi rồi cầu người hỏi A Lân ấy thuộc hạ không có lời nào để ca ngợi ngài nữa đâu.” A Từ không ngừng khóc ròng trong lòng.

“A Từ nguoi nói quá bản thân ta đâu chỉ có sức quyến rũ, phong độ, phong lưu, ta còn anh tài kiệt xuất ngàn vạn năm có một sức quyến rũ vô hạn, phong hoa vô biên người gặp người mến, người thấy người yêu, phải nói là...”

Tuyết Lang một bài ca tự sướng khiến một số lang cứ thế kiềm nén cảm xúc muốn ói, khóe miệng giật giật khí thế, sau gáy từng giọt mồ hôi thi nhay chảy ròng.

“Tuyết Lang”

Không biết Lam Nguyệt xuất hiện lúc nào, chỉ thấy nàng dùng tay bóp trán nghiêng răng mà gọi cái kẻ mặt dài như Vạn Lý tường thành đang tự đề cao mình kia.

(Sâu: Anh này mặt dày vô lại sau này sẽ là một đối thủ cái lộn tay đôi cùng nam chính mặt dày vô si không kém. Ta chỉ có thể nói một câu ‘Nguyệt tỷ a tự mình cầu phúc đi’ A Di Đà Phật)

“Ách Nguyệt nhi đừng nóng tức giận sẽ hại da, đứng rồi tức giận sẽ ảnh hưởng nhan sắc muội xem muội tức giận đến nhăn hết mặt mày rồi như vậy sẽ để lại nếp nhăn sẽ không đẹp..a ta biết rồi thần thú ta tìm ngay”

Tuyết Lang càng nói sắc mặt Lam Nguyệt càng đen, đen đến mức Tuyết Lang phải chuyển chủ đề bằng không hần sợ bản thân lại lỡ lời chọc giận nàng.

Lam Nguyệt đứng đó khoanh tay thối gấp cổ gắng áp chế lửa giận mà không xông lên đập chết tên vô lại này.

Thủ hạ của Tuyết Lang trong lòng vui như nở hoa nhất tề ánh mắt sùng bái đồng loạt nhìn Lam Nguyệt như chúa cứu thế khiến Lam Nguyệt lắc đầu cười khổ sắc mặt không khỏi sa sầm.

Tuyết Lang có thể nói là làm việc rất có trách nhiệm nha hần phát ra uy áp tứ phương kinh thiên động địa.

“Tất cả Thần thú xuất hiện”

Ngắn gọn xúc tích đầy hàm ý uy áp vừa kết thúc một đội quân thần thú rất chỉnh tề hơn trăm con tự động xếp hàng ngay thẳng chờ mệnh lệnh của Tuyết Lang đại nhân họ sống tại Mặc Sơn nhiều năm tự nhiên biết trong Mặc Sơn này giam giữ một Linh thú rất khủng bố biết bao nhiêu Linh tôn đến đây muốn thu phục kết quả là... Cho nên bọn thần thú rất tự giác mà nghiêm trang đầu ai muốn mình đắc tội với vị nhân vật đã thành truyền thuyết bất bại này.

“Nguyệt nhi người ta làm việc rất tốt phải không, không cần ngưng chỉ cần hôn người ta một cái là được!”

Tuyết Lang rất là nhí nhánh đưa mặt lại chờ Lam Nguyệt hôn.

Giới hạn hẳn cứ chọc đến giới hạn của nàng Lam Nguyệt nhép mép cười quý dị rất không khách khí.

“Chát” “lần sao còn dám ta cho huynh ném thử lợi hại Cửu Trùng Huyền”

Lam Nguyệt tán Tuyết Lang một cái rồi đau im hăng năm đầu ngón tay trên gương mặt tuyệt sắc khuynh thành trắng như tuyết.

“Hức Hức”

Tuyết Lang giận dữ bểu mô, dậm chân đi đến một góc ngồi xuống tay cứ vẽ vòng tròn đôi mắt cùn con long lanh ngẩn lậ lâu lâu lại nhìn về phía Lam Nguyệt ý nói ta thật tức giận.

“Ta không biết ngại, ta một chút cũng không biết ngại” tám tuyết lang kia quay mặt đi chỗ khác trong lòng gào thét như thế.

Họ còn nhớ vương có bao nhiêu vĩ đại có bao nhiêu khí phách. Vương là người đòi đòi dòng dõi tuyết lang tôn thờ như thần thánh họ từng cảm thấy may mắn vì được vương chọn họ từng tôn sùng vương như vị thần tối cao uy nghi lạnh lùng nhưng sao con người trước mặt làm họ cảm thấy họ không còn mặt mũi sống trên đời.

A Tử và A Lân đầu đầy vạch đen khóe miệng co rút họ biết mà vương lại như vậy rồi, cũng may họ đã từng quen bằng không sẽ không có vẻ mặt đau khổ thất vọng cực như tám con tuyết lang kia. A Tử và A Lân cảm thấy thật may mắn dù sao họ cũng không vì như thế mà quát luôn mặt mũi như tám con kia.

Trở lại đám thần thú nhìn cảnh tượng Lam Nguyệt thế nhưng làm Tuyết Lang đại nhân của họ thế nhưng ngồi trông nâm về vòng tròn đều nhất nhất thế “tuyệt đối không thể chọc vị công tử này”

“Trong các người ai có sức chạy nhanh và khỏe?” Lam Nguyệt nhìn một lượt các chủng loại Linh thú phong phú đa dạng trước mắt nên mở miệng hỏi.

“Ma Phong Báo chúng tôi tự xưng tốc độ vô cùng nhanh và khỏe không biết công tử cần gì?” Một con báo hoa phù phục mở miệng kính cẩn nói nó sợ nếu không phải phép sẽ khiến nó khó toàn thân.

“Nhìn cũng không tệ, bốn người ở lại những thần thú khác có thể đi”

Lam Nguyệt đánh giá bốn con báo hoa này, mỗi con cao khoảng hơn ba mét thân thể khỏe khấn lại rất có lực mặc khác chúng đều là thần thú tứ cấp cũng không tệ, tạm thời cứ chọn đại đi.

Nếu ý nghĩ này của Lam Nguyệt mà để người khác biết chắc chắn họ sẽ trợn ngược mắt mà chết! Con mẹ nó người ta muốn một thần thú đã vô cùng khó khăn người đem bốn con thần thú kéo xe mà con chê lên chê xuống thật sự người có biết thần thú rất khó thuần phục không?

Lam Nguyệt nhắm một loại khóe ước miệng nàng đọc một chuỗi kí tự tay phải vung lên bốn đạo ánh sáng bao phủ bốn con báo.

Ánh sáng thất thải quỳnh quang khiến chúng có chuyển biến.

“Thần thú ngũ cấp”

“Thần thú lục cấp”

“Khế ước thần thú thiết lập, thần thú không thể phản bội chủ nhân, nhất nhất nghe lệnh chủ nhân. Khế ước hòa hảo”

Một loại khế ước không có trên đại lục khế ước hòa hảo này không hề ép buộc thần thú phải bán mạng vì chủ, không xem thần thú là công cụ chiến đấu mà xem chúng như bạn giao hảo nhưng khác ở chỗ là chỉ là quan hệ lợi ích tương trợ không có giống khế ước như bọn tiểu Bạch được nên cũng không thể xếp ngang hàng được tức là thấp hơn bọn tiểu Bạch.

“chủ nhân, không ngờ kí khế ước lại thăng cấp!”

Con báo lúc này thay huynh đệ hẳn nói, bọn hẳn mỗi lần đột phá đều rất đau đớn và phải rất lâu mới có thể đột phá mà có thể trong quá trình đột phá không chịu nổi mà chết chính vì vậy bọn họ càng không chịu khuất phục là công cụ chiến đấu của nhân loại. Cho nên thần thú rất ít xuất hiện và càng đừng nói chuyện để con người thuần hóa hôm nay họ lại bị thu phục nhưng đó lại không giống ánh mắt bốn con báo không giấu kích động, hưng phấn sùng bái nhìn bạch y nam tử trước mặt.

“Linh Tôn tam cấp”

Ánh sáng trắng bao phủ Lam Nguyệt càng khiến bốn con báo hít thở không thông họ vừa nhìn thấy cái gì chủ nhân bắt quá mới khoảng mười sáu tuổi lại ở Linh tôn cấp, cấp bậc này là cường giả cường giả.

Tiếp theo là A Tử, A Lân khế ước thủ hộ hộ pháp thú, và tám tuyệt lang khác cũng khế ước với Lam Nguyệt, có thể nói bây giờ Lam Nguyệt đã là Linh Tôn thất cấp mà Linh Thú của nàng cũng kéo theo tăng cấp liên tục.

Tăng cấp này thật sự quá biến thái hết chỗ nói. Bốn con báo nhìn Lam Nguyệt tràn ngập sùng bái cho dù có khế ước nhân loại cùng lắm chỉ có thể có một đến hai Linh thú là quá cao rồi nếu muốn họ có thể thu thêm linh thú là một chuyện khó như hai sao trên trời.

Trong khi chủ nhân họ không cần hái sao chỉ với tay là bắt được nhìn xem một lúc kí mười bốn khế ước. Họ cảm thấy thật may họ có một chủ nhân rất rất lợi hại cho nên họ thậm chí phải hết sức phụng bồi chủ nhân.

Nếu họ biết Lam Nguyệt có thể kí vớ số khế ước bảo đảm sẽ xỉu ngay tại chỗ cái này cũng phải nói do nàng nghịch thiên là do nàng cũng không hẳn là người thường đi.

Đã qua một ngày khắp Thịnh kinh lưu truyền tin tức lễ ước hôn bị hủy bỏ và thế lực ẩn tộc xuất hiện. Không biết có phải ai đó không kính miệng không mà ai cũng nhắm vào vị tiểu thư ẩn tộc là Băng Thần mà đến Hầu Phủ báai phòng nhiều đến mức Định Quốc Hầu phủ vô cùng nhộn nhịp chỉ là nhân vật chính lại trốn rút trong Thúy Vân các còn đang sốt ruột bởi bọn họ không ngừng tăng cấp họ không biết chủ nhân đã thu phục hay thức tỉnh được ai họ chỉ mong chủ nhân sớm trở lại.

Nếu ở Định Quốc Hầu phủ một mảng nhộn nhịp thì trên đường đi tại Thịnh Kinh càng khiến người ta há hốc mồm.

Trên đường một cỗ xe ngựa nhưng không dùng ngựa để kéo xe mà dùng Linh thú dưới ánh sáng mặt trời cỗ xe phát ra linh khí cùng ánh sáng nhàn nhạt vừa nhìn đã biết là thánh phẩm bảo khí của Luyện Kim Sư cấp bậc cao chế tác rồi.

Cỗ xe hoa lệ này lại càng làm người ta đau đến cang tâm phé liệt vì nó không dùng ngựa kéo là Linh thú cấp bậc tuy họ không đoán được nhưng cũng quá mức là khí phách đi.

“Thần...Thú....cấp...cấp...bây... ta .. có có hoa mắt không?” Một Đại Linh Sư đỉnh phong miệng nói nhưng tay chân đều run rẩy. Không chỉ ông mà những người có thể phán đoán cấp bậc Linh thú tự nhiên cũng đồng dạng ngây ngẩn người bởi họ cho là họ hoa mắt.

“Trời ạ, là Linh Thú mà còn là Thần Thú cấp bảy kéo xe rốt cuộc người trong xe là ai?”

Đồng loạt người người không tự chủ mà hướng theo cỗ xe đi theo.

Người ắt nghe nói lại càng nường cổ hần muốn biết nhân vật nào lại lại phí phạm thần thú như thế người ta muốn một con đã khó khăn vô cùng mà hần cự nhiên dùng bốn con thần thú đem kéo xe. Mà cỗ xe kia lại là Thánh Bảo nữa ai mà lại lại có lai lịch lớn thế.

Sau lưng cỗ xe là tám nam tử tay mang sinh lễ, mỗi một hộp gấm cang làm người ta tò mò.

Lúc này thì...

“Chưa hết người nhìn xem” Người giáp há hốc mồm.

Cái họ nhìn thấy là hai nam tử anh tuấn phi phàm đang đứng hai bên ngoài kiệu rai dùng hồng anh bảo thạch rai xuống lót đường miệng thì hô hào.

“Băng Nguyệt Công Tử đón hôn thê đại phát bảo thạch người người cùng vui.”

“ta không mơ bảo thạch hồng anh giá trị liên thành lại lại như thế mà phát” Người ắt tự đánh mặt mình cho thanh tỉnh dân chúng cứ theo cỗ kiệu mà đón lấy thạch như những cánh hoa đào bay trong gió thật đẹp, họ nhanh tay chen lấn nhặt lấy nhặt để.

“công tử có lệnh ai cũng có phần không được tranh giành làm hồng nhĩ ý cùng tình ý của công tử dành cho hôn thê” Nam tử vừa nói vô số cánh hoa băng bảo thạch được thu về và rơi vào trong tay mỗi người một cánh thật đều.

Người xem há hốc phải là thực lực cấp bậc nào mới có thể làm ra như vậy họ càng tò mò vị hôn thê của Băng Nguyệt Công Tử rốt cuộc là ai?

“!\$#!%\$^\$%&%*” Vô số lời bàn tán người người nói đuôi mà theo cỗ kiệu nhanh chóng khắp Thịnh kinh người kéo nhau cùng bước theo cỗ xe hướng tới Định Quốc Hầu phủ thẳng tiến.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phụ: Nghịch Thiên Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Rung động nhân tâm (Phần 1)

Băng Nguyệt ngồi trong cỗ xe mà mặt không khỏi ừ rừ nàng đã nói không cần khoa trương chỉ khẽ thôi mà tên bên cạnh nói mãi không chịu hiểu.

Hay rồi lần này nổi tiếng rùm ben còn hơn mình tinh điện ảnh luôn.

“Nguyệt nhi muội thấy ta làm như vậy đủ phách không, ha ha muốn đấu với ta, bọn người này tu thêm mười kiếp nữa hãy nói tiếp!”

Tuyết Lang phe phẩy cây quạt ngồi cạnh Băng Nguyệt không ngừng bày các tư thế hấn cho là đẹp nhất những Băng Nguyệt lại rầu nhất cái kiểu này có ngày nàng sẽ không kiềm chế tức giận mà một phát giết hấn quá đi thôi.

Ban đầu nàng chỉ muốn dùng thân phận Băng Nguyệt làm cho Lam Gia cân nhắc lợi hại buông bỏ ý nghĩ không chế Hầu phủ. Mặc Khác nàng muốn cho Lam Anh nếm chút tư vị mất mát chứ đâu muốn làm lỗ như bây giờ.

Tên Tuyết Lang này có thể nói là thành sự chưa thấy mà thất bại thấy nhiều là đằng khác. Giờ phút này thì càng ngày càng náo nhiệt náo đến mức có thể lật trời rồi.

“Một lát nữa huynh còn làm hỏng kế hoạch của ta, ta sẽ không thêm nhìn mặt huynh”

Băng Nguyệt mặt lạnh tâm lạnh nói chung là cực lạnh hàn khí bức người mà nhìn cái tên khốn đang không ngừng nghĩ làm trò trước mặt.

Nói về soái thì tên này quả thật rất soái nhưng có cần chọc nàng như vậy không? Nàng đã cài tà quy chính tâm đã nguội lạnh rồi cứ sao cứ hờ một chút là đem lửa đến nung nấu tâm hồn này thế?

Mỹ nam ơi mỹ nam mỗi người mỗi vẻ mỗi loại cảm dỗ bảo nàng sao mà có nhiều định lực không chế đây.

Nhân gian quả nhiên nhiều cám dỗ, có thịt trước mặt mà không thể ăn, lại càng không thể động tâm. Ôi còn gì là sống đây hả trời!!

Hình như Băng Nguyệt thấy bản thân nàng càng ngày càng tha hóa.

Mỹ nam như mây mà thiên giới có luật định không được để chữ tình làm bi lụy thật sự là cực hình muốn thích mà không thể thích đã rất khổ rồi lại còn đưa trước mặt nữa ai mà chịu nổi?

Bây giờ Băng Nguyệt chỉ có thể nói sắc bất thị không mà thôi nàng phải cực lực tránh thoát cái đám kẹo mạch nha này. Hay rồi cuộc sống sao này của nàng ác hấn càng ngày càng thâm nàng thử nghĩ sẽ để một đám mặc nữ trang hết như thế nàng đỡ phải khổ. Suy nghĩ vừa lóe lên Băng Nguyệt liền cười thầm và thử tượng tượng cảnh nàng biến một đám mỹ nam thành mỹ nữ chắc hẳn sẽ rất vui nên tâm trạng của nàng hiện tại có thể thả lỏng một chút.

Không khí bên ngoài tung bừng nhộn nhịp người người háo hức mong muốn diện kiến nhưng mạo của Băng Nguyệt công tử và vị hôn thê của công tử.

Nếu nàng không làm việc biến mỹ nam thành mỹ nữ này thì bảo đảm có ngày nàng sẽ không nhẫn được mà làm chuyện hại người hại mình.

Lãnh tâm lãnh tình Băng Nguyệt công tử phong hoa vô hạn, tài lực vô biên nhưng trái tim là một mảng băng giá không tình cảm chính thức xuất hiện.

(Sâu: Nữ chính buộc mình càng ngày càng trở thành băng giá rồi! Sâu chỉ có thể nói “Nam chính anh phải cố lên!” bởi vì con đường chinh phục ‘phu quân’ của anh thêm một bậc khó rồi!)

Cuối cùng cỗ xe dừng lại tại Định Quốc Hầu phủ dân chúng một lần nữa trở mắt nhìn họ nhớ không lầm hầu gia chỉ có một phế vật tam tiểu thư từ nhỏ đã mất tích hôm nay lại là chuyện gì?.

Một cánh tay thon dài, mềm mại xinh xắn vén rèm lên mọi người cố gắng hít thật sâu chờ đợi. Nhưng người kia vẫn chưa chịu bước ra đến khi không khí càng ngày càng căng thẳng

Mọi người lại trở mắt ra nhìn lần nữa và như thất vọng thì một cánh tay thon dài xinh đẹp vén màn một bạch y nam tử từ từ trong xe bước ra làm mọi người ở đây hít thở không thông.

Trên đời này tại sao lại có một người đẹp tới mức độ đó, mắt phượng mê hồn, mày kiếm uy phong ngũ quan tinh xảo, giữa mi tâm là một nốt chu sa đỏ càng tô đậm nhưng nhan yếu mị chúng sinh, còn người này đẹp đến mức yêu nghiệt, toàn thân phát ra khí chất vương giả vừa yêu mị vừa băng lãnh làm người ta chỉ dám nhìn mà ngưỡng mộ chứ không dám tiếp cận bởi họ sợ cái khí chất băng lãnh chết chóc và uy nghi kia, họ tự thấy mình thật nhỏ bé khi đứng trước nam tử này.

Những vị tiểu thư, cô nương thì nhìn bạch y nam tử bằng ánh mắt nóng bỏng, rồi lại thẹn thùng. Làm cho bạch y nam tử tự thấy bản thân quá mức mị hoặc rồi.

“trời a Băng Nguyệt công tử quá quá suất rồi!” Người ắt nhìn không được mà nuốt nước miếng

“Trên đời tại sao có nam tử đẹp đến mức này! Ôi mẹ ơi đẹp quá!”

Người gấp nước miếng chảy ròng ròng.

“!\$#@%#@#%\$^”

Nhiều lời bàn tán khiến bạch y nam tử mặt tươi như hoa mị nhần mê hoặc quét một vòng rồi nở một nụ cười hại nước hại dân.

“Xuyt” Có nhiều người vì bị đã kích quá lớn nhất thời xuyt máu mũi một tay che mũi một tay chùi nước miếng mà nhìn chăm chăm bạch y nam tử.

Băng Nguyệt sắc mặt không khỏi sa sầm nàng nhớ Tuyết Lang là sói không phải hồ ly như xem ra mị hoặc của hắn không tệ a.

“Công tử đã đến nơi”

Bạch y nam tử khom người cung kính vén rèm lên.

“Trời!!!”

Người vậy xem không khỏi kinh tâm động phách hồng y nam tử nhưng mạo so với bạch y nam tử có hơn không kém chỉ là ba phần yêu đã bảy phần băng lãnh chỉ có hai chữ để hình dung ‘Yêu nghiệt’ người này quả nhiên là yêu nghiệt hại nước hại dân nhan sắc này làm người người phải ranh tụy.

Nhận thấy nhiều ánh mắt chiếu thẳng lên người Băng Nguyệt, Tuyết Lang khẽ cau mày hắn không thích nhiều người như thế nhìn Nguyệt nhi của hắn.

Hắn khí cùng sát khí bắn ra hai từ lạnh băng khiến người xem phải thu liễm “Vô lễ!” hàng loạt người nhìn Băng Nguyệt bằng ánh mắt dâm tà cấp tốc như điều đứt dây bay xa mười trượng thất thiếu chảy máu.

“Tê” Tất cả mọi người nhất tề hít phải một ngúm khí lạnh mà lui xuống. Khủng bố quá khủng bố rồi, chỉ nhìn một cái ngang nhiên muốn lấy mạng người ta.

Băng Nguyệt công tử này không thể trêu chọc, không thể xem nhẹ người này có mơ họ cũng không dám mơ tưởng hồng anh bảo thạch giá trị liên thành có thể tùy ý phát ra thì chứng tỏ người này tài phú vô biên. Thuộc hạ của hắn lại một người rồi một người cao thâm khó lường thêm thần thú kéo xe cái này chỉ có thể lực đó... nghĩ đến đây thân thể họ tự chủ lùi về phía sau ba bước thân thể như mềm nhũn không còn khí lực.

Định Quốc hầu Lam Thần một chút cũng không dám chậm trễ từ trong phòng khách nhanh chóng ra nghênh đón Băng Nguyệt hơn ai hết ông biết Băng Nguyệt công tử không phải tự dưng đến sớm như thế chắc bên trong có ẩn tình.

Mặc khác hiện tại trong đại sảnh của Định Quốc hầu phủ hôm nay lại có nhiều người bày phòng như thế e rằng là có nguyên do bản thân ông phải cân nhắc lợi hại.

Đồng thời hoàng cung lãnh quốc rơi vào một mảng trầm tịch.

“Phụ hoàng” Lãnh Kinh Vân thắc mắc vì sao đột nhiên phụ hoàng của y là triệu tập bọn họ vào cung trong khi đó người lại trầm ngâm không nói một lời.

“Đến Định Quốc hầu phủ” hoàng thượng chỉ nói một câu làm những người có mặt trong ngự thư phòng khó hiểu nhìn nhau rốt cuộc là chuyện gì khiến phụ hoàng của họ lại có hành động kì lạ này.

Chỉ là rất nhanh sau đó các vị hoàng tử vương tử không khỏi kinh ngạc vì hay được tình tức Băng Nguyệt công tử dùng bảo thạch hồng anh lót đường đón hôn thê. Điều này khiến một người sắc mặt cực kì xấu hắn bỏ ra rất nhiều tiền mới mua được một khóa hồng anh bảo thạch định lấy lòng phụ hoàng nhưng giờ thì bảo thạch hắn vất vả mua lại không đáng một xu cho nên hắn sắc mặt cực kì kém mà đi theo sao hoàng thượng.

(Sâu: Rồi gây thù rồi haiz)

Đại sảnh Định Quốc hầu phủ một mảng yên tĩnh những khách khứa hôm nay chỉ là muốn lôi kéo Băng Thần nay đều kinh ngạc khi thấy sự xuất hiện của Băng Nguyệt.

“Hầu gia hôm nay Băng Nguyệt mạo muội đến đây cốt là để đưa Lam Nguyệt tiểu thư về Băng gia không biết ý hầu gia thế nào?”

Trực tiếp không vòng vo nói ra ý định nhưng giọng điệu chỉ có thể nói một chữ ‘lãnh’ đây thật ra là tại sao?

“Ta...” “Mời hầu gia xem sính lễ của công tử nhà ta!”

Tuyết Lang mở miệng đánh gãy lời nói của Lam Thần nếu không đưa ‘Lam Nguyệt’ này đi thì làm sao có thể thực hiện bước hai của kế hoạch nên hắn cũng không nhiều lời.

Tám nam tử tuần lãng trên tay là tám hộp gấm chỉ là vật trong hộp gấm lại một lần nữa khiến những người có mặt ở đây không khỏi há hốc mồm, rung động. Trong tám hộp rung động kịch liệt chưa bao giờ họ nhìn thấy một lúc nhiều thứ đã tuyệt tích chỉ còn là truyền thuyết như thế.

Đúng lúc này thì lại xuất hiện một giọng nói nặc mùi giấm chua.

“Ta không đồng ý!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phu: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Phiền toái tìm đến (Phần 1)

Tin tức Băng Nguyệt công tử đến cửa Đình Quốc Hầu phủ cầu thân với tám món bảo vật chỉ còn là truyền thuyết mặc dù không ai xem rõ nhưng nó lại thành một tin đồn dấy gân.

Tại một trà lâu.

“Ngươi nghe tin gì chưa Băng Nguyệt công tử đón hôn thê là tam tiểu thư phế vật a.”

“Trời tưởng gì ta cũng nghe nói là dùng bảo thạch hồng anh lót đường đó!”

“Nhảm nhò gì sinh lễ tám món vật thần bí kia!”

“#”@%\$#^\$%&&\$”

Tranh luận quả thật xôn xao nơi ta chen chúc mà giành nói.

“Tin mới tam tiểu thư mất tích Hầu gia ra giá hàng vạn tính tệ nếu ai tìm được này!”

Một người hốt ha hốt hải chạy vào nói.

“Có thật không?”

“Đi nhanh không thôi mất tiền”

“rầm, rầm...âm ầm”

Các trà lâu tửu quán dân chúng trong thành chia nhau đi tìm vị tiểu thư kia mà gây nên một hồi phong ba bão táp nhưng đó chỉ là một phần còn những phần khác nữa thật làm người ta ngao ngán.

____Trước cửa Lãnh Nghiêm Vương phủ____

Lãnh Như Phong sau vụ việc kia sắc mặt không tốt hồi phủ chỉ là trên đường trở về đến cửa vương phủ thì...

“Vương gia”

“Vương gia”

Một số giọng nói rất chi là ồ ồ bắt nam bắt nữ cứ thế lọt vào tai Lãnh Như Phong hần khê cau mày giọng gắt gỏng.

“Chuyện gì ngoài đó”

“Hồi bẩm vương gia có có một nhóm công tử đang chờ ngài ở cửa vương phủ”

Phu xe giọng run sợ khép nép nói, chuyện vương gia nhà họ đoạn tay áo hần cũng nghe đồn qua nhưng đây có thật không hần không thể nói.

Có điều căn cứ theo những gì họ biết họ nghĩ quả thật vương gia nhà họ và vị kia thật sự có quan hệ này.

Vương gia năm nay đã hai mươi ba tuổi mà dưới gối chưa có lấy một nữ nhân nào thậm chí hần còn không thích gần nữ nhân. Trong khi đó các vị huynh đệ khác của hần lại thê thiếp hàng đàn và còn có con trong khi hần suốt ngày chỉ đi cùng vị kia. Lúc đầu mọi người cứ nghĩ hần là chuyên tâm tu luyện đến quên chuyện này nhưng bây giờ thì họ... Haiz trong lòng họ đành thừa dãi chán nản mặc dù chuyện đoạn tụ không phải bị quản chế nhiều nhưng dù sao đó là chuyện không mấy ai có thể chấp nhận. Trong tâm họ lại một lần nữa vì vương gia của mình mà sinh thương tiếc.

Nếu Lãnh Như Phong mà biết suy nghĩ trong lòng đám người này bảo đảm hần sẽ học máu chết. Hần là nam nhân hàng thật giá thật khi nào thì hần thành cái loại đoạn tụ chi phích, Long Vương chi khí kia thật là oan ức quá hần không phải ngàn lần không phải.

“Chờ ta?”

“Vương gia”

Lãnh Như Phong khó hiểu bước xuống xe thì gặp ngay một bóng dáng áo đỏ bay thẳng vào lòng cũng may thân thủ hấn mau lẹ tránh khi bằng không miễn bàn cãi gì.

Người mặt áo đỏ vì mất chỗ dựa thế là hiển nhiên ôm hôn đất mẹ vĩ đại nằm đo đất mặt đầy đất mông chổng lên trời lồm cồm bò dậy về mặt oai oán nhìn mõ vương gia.

“Vương gia người sao nở đối với Hinh nhi như vậy? Cho dù người ta không phải là thiên hạ đệ nhất mỹ nam như người kia. Nhưng Hinh nhi vẫn là một mỹ nam có tiếng tăm, từ lâu Hinh nhi ái mộ người nhưng không dám mở lời. Không sao hôm nay cuối cùng Hinh nhi cũng biết người...ây da Hinh nhi bảo đảm sẽ hầu hạ vương gia thật tốt”

Trần Hinh trên mặt cả kí phần son, ông ọ làm màu then thùng đỏ mặt khiến Lãnh Như Phong một trận buồn nôn kéo đến. Hấn nhớ hình như kẻ này là cái gì kĩ nam nổi tiếng nhất Thịnh Kinh Trần Hinh thì phải nhưng liên quan gì tới hấn, rồi cái gì hầu hạ, cái gì không bằng thiên hạ đệ nhất mỹ nam hấn một chút cũng không hiểu.

Còn có những ánh mắt nồng cháy của đám nam tử này lại là gì? Lãnh Như Phong mù mịt không khỏi cau mày đầu giăng hắc tuyến.

“Trần Hinh người có Quách công tử rồi cũng muốn quyến rũ vương gia. Vương gia người chọn ta đi, ta am hiểu nhất là kỹ thuật phòng thê ta đảm bảo sẽ làm cho ngài dục tiên dục tử”

Lại thêm một nam nhân phần son lẻ loét. Chưa hết cứ một đám lại một đám bu lại chỗ Lãnh Như Phong hấn sắc mặt càng lúc càng sa sầm.

“Ánh nhất”

Lãnh Như Phong gọi một thuộc hạ chỉ nghe hấn nói một chút sắc mặt Lãnh Như Phong từ đen sang đỏ, từ đỏ sang xanh cuối cùng là đen tím hấn đang rất tức giận. Kẻ nào to gan tung tin đồn hấn đoạn tụ chi phích, Long Vương chỉ khi còn với người kia.

“Phanh” Hai tượng đá trước vương phủ vì sự tức giận của hấn vỡ tan, những công tử ông ọ kia cũng văng xa ra mọi người chưa kịp phục hồi đã nghe thấy âm thanh như trời giáng.

“Bất hết kẻ tung tin đồn nhảm kia về cho bổn vương”

Không phải câu nói này đáng sợ mà Lãnh Nghiêm Vương nổi tiếng vô tình tàn nhẫn khát máu ai mà chọc hấn thì chỉ có nước cầu cho mình được chết ngay lập tức bằng không cực hình đầy đọa sống không bằng chết...

Lần này vương gia thật tức giận rất tức giận e rằng một hồi huyết tanh sẽ dằng xé vụ việc lần này nhưng có thật là dằng xé được chẳng ngoài mặt người ta không nói nhưng trong lòng họ khẳng định Lãnh Nghiêm Vương thật sự là đoạn tay áo.

_____Phân cách tuyến hoàng cung_____

Hoàng đế Lãnh Quốc cũng một số vương tử định xuất phát thì có mật báo tin tức trở về khiến họ tạm hoãn đến đó mà ai cũng toan tính phái người tìm tam tiểu thư Định Quốc Hầu phủ để tạo một cái nhân tình.

“Truyền lệnh của trẫm đều ngự lâm quân hỗ trợ Hầu phủ tìm người!”

Hoàng đế không hổ là hoàng đế hấn làm như vậy là trước mắt đã làm cho Định Quốc Hầu phủ mang một cái nhân tình, tình rằng sau này trăm lợi không một hại. Cho dù không tìm được thì vẫn có một cái nhân tình, nếu tìm được lại càng có lợi cho hấn.

_____Lam Gia_____

Lam Gia nghị sự đường không khí không mấy chi là tốt đẹp.

“Gia chủ”

Đại trưởng lão Lam Vân run rẩy lần này thì ông thật sự bị nữ nhi hại chết rồi cự nhiên Lam Anh đều động một số đệ tử Lam gia đi bắt Lam Nguyệt rồi cuộc bắt được hay không ông không biết nhưng tin tức này lại đến tai gia chủ thì xem như ông sẽ gặp nguy.

“Nguyệt nữ, phái người của chúng ta nhanh chóng tìm cách cứu Lam Nguyệt. Còn có tin tức này tuyệt đối không được lộ ra!”

Lam Dục cau mày, lũ vô dụng này thật làm ông tức chết quan hệ với Hầu phủ đã căng thẳng nay lại tự rước phiền phức không đáng có thử hỏi làm sao ông có thể lợi dụng con cờ Lam Nguyệt đây?

“Dạ” Các vị trưởng lão cung kính cáo từ và tức tốc đều người truy tìm.

Mặc Khác kế hoạch Thần Long trước tiên đánh ngất Tiểu Liên rồi bảo Thiên Phượng lén trốn tạo hiện trường Lam Nguyệt mất tích nhưng tới nơi hẹn Thiên Phượng thì con gà chết tuyệt kia không thấy hại chủ nhân cau mày và đâm chiêu hấn thật quá sợ sót mà.

“Nguyệt Nguyệt người ta đã hẹn, đã hẹn Thiên Phượng tại đây nhưng không thấy hấn, hấn chắc chỉ quanh đây thôi!”

Thần Long lo như kiến bò trên chảo đã một khắc rồi Nguyệt Nguyệt không nhìn hắn, không nói chuyện với hắn a, hắn không muốn hắn không chịu đâu.

“Nguyệt nhi”

Tiếng kêu này thành công là Băng Nguyệt hồi hồn, tên này thật mau lẹ mới đây mà tìm tới cửa rồi. Phải công nhận mũi chó rất thính cho dù Băng Nguyệt đã đi rất xa hắn vẫn tìm được.

(Tuyệt Lang: ta là sói không phải chó! ...@tg: Sói với chó cũng như nhau thôi mà?... Vài giây sao...*---A anh là sói.*...Tuyệt Lang: Grừ thức thòi đó!)

“Có người dùng hồi loa hương thuốc mê cực mạnh đánh lén Thiên Phượng hắn bảo chúng ta xem kịch nhưng ta nghĩ không đơn giản thế đâu nhanh một chút tìm hắn”

Băng Nguyệt suy nghĩ nửa ngày rốt cuộc cũng cảm thấy đây ác hắn là một âm mưu nhưng là nhằm vào ‘Lam Nguyệt’ xem ra không đơn giản cho dù Băng Nguyệt công tử có xuất hiện Lam Nguyệt vẫn sẽ nguy hiểm chỉ bằng để Lam Nguyệt biến mất mãi mãi nhưng còn Lam Thần. Băng Nguyệt suy tính một chút năng quyết định đi bước nào tính bước đó vậy.

“Nguyệt Nguyệt/ Nguyệt nhi chúng ta có cần tìm hắn không?”

Thần Long, Tuyệt Lang hai người cùng nhau hỏi Băng Nguyệt họ rất muốn biết trong hồ lô tiểu tử mưu ma Thiên Phượng kia bán thuốc gì!

“Tìm dĩ nhiên là tìm!”

Băng Nguyệt nở nụ cười lạnh rất hảo Thiên Phượng vừa truyền tin đến hắn đang chơi ở Đoạn Trường Nhai tại hướng nam Thịnh Kinh. Rất có ý tứ, Đoạn Trường Nhai vách núi hiểm trở sâu không thấy đáy rơi xuống chỉ có nước chết không toàn thây. Hắn còn nói chơi rất vui có kẻ không muốn sống cột hắn treo gần vách núi phía dưới còn có một ngọn nến đang đốt cho dây thần cháy để hắn rơi xuống núi.

“Thần Long ABCXY...”

Băng Nguyệt gọi Thần Long nói nhỏ vào tai hắn khiến Tuyệt Lang bên này hai tay siết chặt. Hắn đây là đang ghen a Nguyệt nhi thế nhưng cùng tiểu tử đó thân mật, còn hắn thì sao hắn cũng muốn đó!

“Tiểu Bạch tung tin vào Thịnh Kinh nói có người nhìn thấy Tam tiểu thư bị một nhóm người đưa đi men theo phía nam Thịnh Kinh”

Băng Nguyệt cười gian lần này sẽ có kịch hay rất hay để xem rồi!

“ĐẠ” Sau khi Thần Long rời khỏi tiểu Bạch cũng đi chỉ còn lại Tuyệt Lang với Băng Nguyệt trong lương đình.

Tuyệt Lang sắc mặt oai oán như bị chồng bỏ đôi mắt long lanh úy khuất hướng Băng Nguyệt như nói: Nguyệt nhi khi dễ ta.

Băng Nguyệt đành thừa dãi chấp nhận nàng sắp bị áp lực cùng phiền phức làm cho loạn não rồi! Nàng rất muốn mau mau tìm ra Địa Long để chấn áp Tuyệt Lang bằng không chắc có ngày nàng chết bởi vì cái vẻ dờ hoi này của Tuyệt Lang.

“Tuyệt Lang đi cùng ta đến Đoạn Trường Nhai...”

“Nguyệt nhi là tốt với ta nhất!”

Chưa đợi Băng Nguyệt nói xong Tuyệt Lang vô cùng hưng phấn nhào ra bệ nàng quay vòng vòng.

Sắc mặt Băng Nguyệt không khỏi sa sầm phải biết vậy lúc này nàng nên đều cái tên dờ hoi này đi quách cho rồi bây giờ thì không phải bị ăn đậu hũ. Băng Nguyệt trong lòng thế lần sau nhất định nàng sẽ đều tên này đi xa mới được.

Còn bây giờ thì hàn khí bạo phát, sát ý nổi lên

“Tuyệt Lang ta nghĩ ta không có kiên nhẫn”

Băng Nguyệt giọng nói mang theo ba phần uy quyền bảy phần cảnh cáo tên chết tuyệt lợi dụng trắng trợn này.

“Ách Nguyệt nhi ta biết rồi!”

Tuyệt Lang bỏ Băng Nguyệt xuống cười hi hi về mặt chân chó lấy lòng. Hắn có ngu mới chọc tới giới hạn của Nguyệt nhi, đụng tới giới hạn có ngày thất sủng thì khổ rồi. Cho nên trước mặt ăn nhiều đồ đậu hũ được rồi lần sau có cơ hội hắn sẽ hảo hảo ăn nhiều hơn.

Nhìn Sắc mặt Tuyệt Lang như vậy Băng Nguyệt không khỏi thừa dãi, nàng biết trong cái đầu óc kia lại chứa một cái âm mưu không tốt đẹp nhắm vào nàng nữa rồi.

Băng Nguyệt thật muốn hét lên thấu tận trời xanh: “Tôi muốn làm nam nhân, làm nữ nhân kiểu này thật phiền mà!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phụ: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Phiền toái tìm đến (Phần 2)

Tuyết Lang ánh mắt ngây thơ hỏi một câu khiến Băng Nguyệt choáng váng đầu óc.

“Nguyệt nhi có dùng kế kim thiên thoát xác không?”

Băng Nguyệt liếc hần, hần đây là giả ngu sao nàng quả thật là dùng đó nhưng có cần lộ liễu nói ra ngoài vậy không?

“Tuyết Lang ta nghĩ ta phải cảm tức huynh”

Băng Nguyệt cười lạnh, cũng tốt đem hần giam lại nàng cũng đỡ mệt.

“Không a Nguyệt nhi, đừng làm như vậy ta nghe nàng nhát nhát nghe nàng đừng đem ta ...hức ta không...không...thể...”

Dễ hiểu làm cực kì dễ hiểu làm Tuyết Lang đang nói cái gì hần biết không nhưng Băng Nguyệt lại thêm một lần gào thét “Phiền a thật phiền” nàng sắp điên rồi!

**** Phân các tuyến Đoạn Trường Nhai ****

Nha nha chơi thật vui Thiên Phượng bị treo gần vách đá một chút cũng không sợ hãi thậm chí hần rất vui vẻ vừa bị trói vừa đun đưa đón gió mát thổi tới thật thích. Chỉ là nếu không bị trói sẽ thích hơn như vậy hần sẽ tha hồ mà giang tay đón gió.

Đổi lập với vẻ mặt vui như mở hội của Thiên Phượng, Lam Anh sắc mặt càng lúc càng tệ hại, ba đệ tử khác của Lam gia cũng càng chẳng thấy ai tốt hơn ai. Họ không ưa phé vật này, họ càng không muốn phé vật này là hủy thanh danh Lam gia nên nghe Lam Anh đề nghị bắt ‘nàng’ để tránh việc nàng trở về Lam gia nhận tổ quy tông họ đã tán thành và hành động khi Định Quốc Hầu phủ bận rộn.

Trong lòng họ để một phé vật như vậy được gia chủ coi trọng là không công bằng ai trong số họ cũng năng lực hơn phé vật kia mà gia chủ vì phé vật đó thậm chí bảo họ không được động đến nàng mà phải tốt với nàng họ không phục.

Thật ra cũng không trách họ, ‘Lam Nguyệt’ có quan hệ với ân tộc chỉ có một số trưởng lão và gia chủ Lam gia biết. Bọn họ là đệ tử nên không biết là lẽ đương nhiên còn vụ nhận tổ quy tông là do Lam Nguyệt từ lâu đã không được liệt và gia tộc vì nàng là phé vật và là kẻ ngốc ai ở Lam gia cũng có quyền giết nàng từ lâu họ đã biết. Nhưng họ sẽ không ngờ rằng Lam Dục gia chủ của họ hiện tại hơn ai hết muốn nhận đứa cháu này chỉ là sau hôm nay thì mọi chuyện đã không thể vẫn hồi.

“Tiện nhân ta không ngờ ngươi còn trở lại”

Lam Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đi, chó khôn không sửa bậy, vì sao ta nghe chó sủa đến nhức tai thế này?”

Thiên Phượng đứng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ hần khinh bỉ không thèm nhìn sắc mặt đen như lọ nòi của Lam Anh mà tiếp tục ngắm cảnh của hần.

“Ngươi... Ngươi...”

Lam Anh lú lười vì sao nàng thấy kẻ này một chút cũng không giống phé vật kia hay là.

“Muội muội tốt của ta, ta đã nói rồi muội không nên đối chọi với ta, địa vị của ta sẽ không một ai có thể thay đổi được!”

Lam Anh từng bước đi về phía Thiên Phượng, nàng muốn lột mặt nạ kia xuống nàng tin chắc có kẻ giả mạo Lam Nguyệt.

“Tại sao không có”

Không có hoàn toàn không có mặt nạ da người, đây thật là Lam Nguyệt sao? Nàng không tin Lam Nguyệt tuyệt đối sẽ không như vậy?

(Sâu: coi như mi thông minh!)

“Nhìn gì mà nhìn chưa thấy người đẹp sao đúng là hám trai”

Thiên Phượng bĩu môi mà hần quên mất hiện tại hần đang giả Lam Nguyệt là một xấu nữ. Cái câu ‘chưa thấy người đẹp’ và ‘hám trai’ thật là dùng không đúng ngữ cảnh khiến Lam Anh sắc mặt càng thêm đen.

Có ai nói cho nàng biết phé vật nàng tại sao là kì lạ như vậy? Đẹp một chút nàng cũng không thấy phé vật này đẹp còn hám trai ‘hắn’ rõ ràng là nữ nhân mà?

“Nè thất thần gì? Giết thì giết lẹ lẹ dùng đi treo kiểu này mới quá, ta còn buồn ngủ nữa”

Thiên Phụng một chút cũng không thực nữ ngáp một cái hai mắt mở to nhìn Lam Anh và một đám, một, hai, ba có thêm ba nam nhân khác đang ngây ngốc nhìn mình.

Hắn đây là rất chán nha, tưởng bị văng xuống vực là xong rồi ai ngờ bị kéo ra treo còn cây nền lại càng phiền đốt gì mà một buổi dây thần vẫn chưa cháy hết làm sao hắn bay xuống vực được?

(Sâu: Lần đầu tiên có người muốn chết như anh này!)

“Bên kia bên kia” Không biết ai nhanh chân như vậy đã đuổi tới Đoạn Trường Nhai chỉ là khi họ nhìn thấy Lam Anh cũng có chút kinh ngạc.

Không ổn! Lam Anh cùng ba người kia bất an vì sao có người nhanh như vậy đã đến cứu phé vật này?

Liếc mắt ra hiệu với ba người kia thả dây xuống. Họ cũng rất ăn ý mặc dù không muốn nhưng họ cũng có nghe qua chút ít chuyện là phé vật này có biết một vị tiểu thư bí ẩn mà ai cũng muốn mượn sức. Họ cho là vị tiểu thư kia nhờ người cứu đã vậy họ sẽ giả vờ nói là mình cứu để có quan hệ thân cận cùng vị tiểu thư kia dù sao phé vật này cũng ngu ngốc và khờ khạo sẽ không biết đường mà khai ra.

“Muội muội đừng sợ tỷ đến rồi! Có tỷ ở đây không sao rồi!”

Lam Anh lệ rơi đầy mặt ôm lấy ‘Lam Nguyệt’ mèo khóc chuột thật quả là không sai khi có quá nhiều người xuất hiện nàng phải diễn thật tốt vai trò tỷ tỷ tốt. Nhưng trong lòng nàng thầm mằn chửi ngàn lần vì sao các đại thế gia còn có người kia lại ngay thời điểm này xuất hiện.

Thiên Phụng đơ 3s trở mặt thật lẹ muốn diễn hắn cũng phụ diễn nha!

“Tỷ tỷ, cứu cứu”

Vừa đáp đất Thiên Phụng vờ trượt chân ngã xuống vách núi và kéo Lam Anh cũng ngã để hai người cùng chơi vui tại vách núi. Lam Anh chỉ là không kịp phản ứng giây lát tay nàng giữ tay Thiên Phụng neo tại vách núi. Trong lòng Lam Anh chửi thề ‘Tiện nhân khốn kiếp dám kéo ta’ ý định Lam Anh buông tay để ‘Lam Nguyệt’ rơi xuống vách núi mà chết chỉ là Thiên Phụng hắn chưa chơi xong buông tay sao nằm mơ hắn cứ cố ý kéo đó ai làm gì được hắn.

“Tiểu thư đừng buông tay!”

Tuyết Lang vô ảnh vô tung níu tay Lam Anh và nhìn Thiên Phụng ý chỉ: tiểu tử tiền bộ không ít nhưng còn kém ta.

Thiên Phụng cũng khách khí phóng ánh mắt giết người: vương bát đản nguoi có tư cách gì bình phẩm bổn đại gia.

“Thiếu phu nhân yên tâm công tử sẽ đến rất nhanh sẽ đến!”

Tuyết Lang nhanh nhẹn hơn đám người kia, họ cũng muốn ra tay nhưng tốc độ chậm hơn Tuyết Lang họ chỉ đành nhìn cảnh tượng một nam tử cổ núu hai nữ nhân sắp rơi xuống vực thăm.

Trong mắt họ Tuyết Lang đang lo lắng cho hôn thê chủ tử, nào ai biết hắn đây là đang diễn kịch tranh công.

Chỉ có Băng Nguyệt ngự không đằng xa là không khỏi lắc đầu ngao ngán, nàng thấy vở tuồng này càng diễn càng lố rồi nhưng đã phóng lao thì theo lao không thể quay đầu.

Thiên Phụng: Vương bát đản nguoi, diễn lẹ một chút gia đã mỏi.

Tuyết Lang: nguoi không thấy ta đang chờ ám hiệu sao?

Thiên Phụng: Ám hiệu gì?

Tuyết Lang: có rồi!

Thiên Phụng và Tuyết Lang cứ ta nguoi trao đổi bằng tâm âm thời gian một chung trà đã qua người người đều căng thẳng vách núi này gọi Đoạn Trường Nhai thật ra còn có một cái tên khác Từ Mệnh Nhai.

Nói cũng lạ Từ Mệnh Nhai này lại có thể khắc chế linh lực của nhân loại nếu rơi xuống Từ Mệnh Nhai thì chỉ có một con đường chết mà thôi. Họ tuy muốn cứu Lam Nguyệt nhưng họ vẫn ái ngại vách núi kia, vách núi đoạt mệnh của không biết bao nhiêu tu luyện giả.

Thiên Phụng: Nhanh một chút ta muốn ngủ!

Tuyết Lang: Nguoi rơi đi.

Thiên Phụng: Còn lại do người diễn.

Thiên Phụng không nháy mắt lấy một cái nhưng giọng nói lại rất run sợ “tỷ tỷ a cứu muội, cứu muội”

Lam Anh chỉ thấy toàn thân mềm nhũn vô lực đến bất tỉnh, nàng phải chịu áp lực của vách núi Đoạn Trường Nhai, sức nặng của Thiên Phụng và mê tâm pháp của Tuyết Lang.

Tuyết Lang vận dụng mê tâm pháp để mỗi đêm Lam Anh phải nhớ tới tình cảnh hại người để nàng ta bị ám ảnh. Lẽ ra hẳn muốn giết Lam Anh ngu ngốc này nhưng Nguyệt nhi không cho phép, Nguyệt nhi của hắn bảo có một thứ còn đáng sợ hơn chết đó là cắn rứt lương tâm! Nhưng nhìn sao hắn cũng không thấy Lam Anh sẽ cắn rứt lương tâm.

“Thiếu phu nhân”

Trong thấy Thiên Phụng rơi xuống Tuyết Lang mặc kệ Lam Anh đã ngã tại vách núi mà lao xuống. Thông cảm hẳn chán phải giải thích nên đi trước vậy vách núi này áp bức tu luyện giả chứ không có áp bức hắn.

“Hắn nhảy xuống thật không muốn sống sao?”

Người ắt nhìn thấy Tuyết Lang nhảy xuống kinh hãi kêu lên, không chỉ hắn những người còn lại cũng lắp bắp không nói nên lời.

Thẩm Lăng Phàm một cái cũng không nhìn đến tình hình đó mà tiêu soái rồi đi xem như mọi việc một tý cũng không can hệ đến y.

Nhiều lời bàn tán cứ thế nối nhau đến khi Lam Thần chạy đến ông vừa hay tin là tức tốc đến nhưng đã chậm chậm thật rồi.

“Nguyệt nhi”

Lam Thần muốn nhảy xuống, con gái bảo bối của ông không thể mất tuyệt không thể mất.

Nhưng ngay lúc ông định nhảy thì một bàn tay mảnh mai đã kịp thời ngăn cản...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phu: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Phiền toái tìm đến (phần 3)

“Hầu gia đề ta”

Cũng may nàng tới kịp bằng không e rằng... nàng không dám nghĩ thật sự quá dọa người, phụ thân này thật sự quá là một người cha tốt nhất mà nàng từng gặp nàng rất hạnh phúc nàng sẽ hiếu thuận và chăm sóc người. Nhưng chuyện trước mắt nàng cần phải đề ‘Lam Nguyệt’ biến mất, diệt trừ hậu họa và còn có đại nghiệp chưa thành nữa!

Nàng nên làm sao cho đúng trăm mối ngàn mối cứ thi nhau chồng chéo thật quá là nan giải!

“Nguyệt nhi”

“Hầu gia”

Lam Thần vụt thoát khỏi tay Băng Nguyệt mà lao xuống vực sâu vạn trượng Đoạn Trường Nhai, dù có ra sao ông cũng phải cứu con gái của mình ông không sợ chết ông chỉ sợ đứa con này gặp nguy hiểm. Nếu có thể ông nguyện gánh tất cả nguy hiểm, gánh tất cả đau khổ chỉ cầu mong con gái ông được vui vẻ bình bình an an mà sống tốt, sống thật hạnh phúc!

Sắc mặt Băng Nguyệt không khỏi sa sầm đen xuống nàng thật dở khóc dở cười mà! Phụ thân này thật sự hảo nha, nhưng thôi cũng không sao!

Băng Nguyệt cũng lao theo xuống vách Đoạn Trường Nhai.

Sự kiện này dẫn đến một hồi oanh động không nhỏ cuối cùng cũng lắng xuống và một số thế lực cũng ngầm ngầm rút khỏi cuộc tìm kiếm. Nhưng e rằng không lâu sau họ sẽ hối hận cho quyết định ngày hôm nay. Và Lam Thần sẽ trở lại một lần nữa với thân phận và địa vị to lớn chỉ là ông sẽ không chịu sự chi phối của hoàng quyền và Lam gia. Từ đây trên đại lục sẽ xuất hiện một nhất đại gia tộc hùng mạnh chi phối Án tộc là Băng gia! Nhưng đây là chuyện của sau này còn hiện tại Băng Nguyệt khi vừa nhảy xuống cũng kịp tiếp ứng bảo nhóm Thiên Phụng, Tuyết Lang, Thần Long tiếp cứu Lam Thần.

Hàn Thiên sắc mặt so với đất nòi còn muốn đen hơn mấy phần, việc cấp bách buộc hắn trở về lại là việc này họ cũng thật to gan dám phá hủy chuyện tốt của hắn.

“Phụ hoàng đây là ý gì?”

Lạnh a, giọng nói cũng có thể dọa người mà! Đường đường là đương kim hoàng đế của Hàn Phong Quốc, là quân chủ một nước tiếng tăm lừng lẫy khắp đại lục đầu đội trời chân đạp đất nhưng người ông sợ nhất không phải phụ hoàng càng không phải mẫu hậu hay thê tử mà ông sợ nhi tử này!

Thiên ông cũng quá trêu chọc rồi! Áp lực quá áp lực rồi khổ thân cho ông đường đường là vua một nước nhưng trên có mẹ già dưới có con nhỏ ông ở giữa quả thật là bị ép đến khô máu rồi! Mẫu hậu bắt ông phải tử hôn cho Hàn Thiên cùng cháu gái bà phận làm nhi tử ông không thể làm mẫu hậu không vui. Nhưng trời à ai thương cho ông nhi tử này có phải con ông đâu nó, nó thiếu điều là là ác ma mà!

Nói tới nhi tử này cũng có cái duyên kì ngộ khi ông đăng cơ chưa được bao lâu xã tắc giang sơn chưa ổn định lúc bấy giờ thì có một nhân vật thần bí giao hán cho ông!

Thân là quân chủ một nước lại phải nhận một người không huyết thống hoàng thất này làm con bảo ông làm sao chấp nhận được? Cũng trong năm đó Lan Phi sinh hạ một hoàng nhi chẳng may mạng yếu cả mẹ lẫn con đều tán thân khi đó binh biến hoàng quyền người thần bí một lần nữa xuất hiện... và ông chấp nhận nuôi hán với danh nghĩa con của ông.

Chưa đầy ba ngày binh biến dẹp tan, giang sơn bình ổn vân vân mây mây nói chung là xem hán là con tram lợi chứ không một hại! Hán thán người kia đều xuất hiện và giúp ông rất nhiều nhờ vậy Hàn Phong quốc của ông càng ngày càng có danh vọng trong lục quốc.

Nhưng ai ngờ ngày qua tháng lại năm cứ thế dần trôi đứa trẻ ngày nào nay đã lớn bề ngoài nó ôn nhu, nho nhã, lịch thiệp nhưng tâm ngoan thủ lạt, kiêu phách chí thân! Nói tóm lại là nhi tử này chuyện gì cũng tốt tốt hết chỗ nói nhưng có ai biết được hán cự nhiên là đại ma đầu a... Càng nghĩ ông càng rung lợi hại ông không dám nghĩ tiếp, ông lớn tuổi rồi tha cho ông đi!

“Thiên nhi con nghe phụ hoàng có gì từ từ nói đừng kích động, kích động sẽ hao tổn nguyên khí sẽ... sẽ...”

Hàn Ki càng nói càng nhỏ đến muỗi kêu đều nghe thấy, chỉ là Hàn Thiên càng cười cười đến xuân tâm nhộn nhạo nhưng Hàn Ki lại không tự chủ mà lui xuống mấy bước!

Ông không muốn sống nữa áp lực a còn hơn cả phê duyệt tấu chương và thượng triều.

“Phụ hoàng con muốn biết đây là ý của ai?”

Hàn Thiên vẫn ôn nhu như thế nhưng Hàn Ki mồ hôi mẹ mồ hôi con cứ chảy ròng ròng.

Trong lòng ông thầm hạ quyết tâm phải mau chóng kết thúc cái không khí khiến người ta dễ chết này!

“Thiên nhi con không thích thì ta sẽ giải quyết!”

Hàn Ki mặt xanh nhàu tàu lá chuối đang không ngừng lau mồ hôi, áp bức trắng trợn kiểu này thì trên đời này chỉ có hai người mới khiến ông thê thảm như bây giờ một là mẫu hậu của ông hai là Hàn Thiên.

Nhưng thực tế nếu hai người này cùng xuất hiện một lúc phần thắng nghiêng về bên nào thì mạng già của ông cũng khổ!

Bởi vậy mới có chuyện để nói mình vương khó xử chuyện gia đình! Haiz tình cảnh của ông thật là chỉ mảnh treo chuông, ngàn cân treo sợi tóc. Đang lúc đầu sôi lửa bỏng này mà ông chỉ có thể cầu trời khẩn phật cho tai qua nạn khỏi.

“Con hỏi đây là ý kiến của ai? Vì sao phụ hoàng trong có vẻ không khỏe vậy?”

Hàn Thiên bước từng bước tới gần ông như nện từng tảng đá vào lòng ông, chỉ là hán có biết hiện tại ông cần nhất là được giải thoát được trốn tránh ánh mắt cười như không cười này ánh mắt này quá khủng bố.

Tha cho ông, ông yếu tim yếu tim nha áp lực chút nữa thôi là cái mạng già này của ông coi như mất sạch.

Nhìn đi lại nữa rồi còn giúp ông lau mồ hôi nữa chứ ôi trái tim yếu đuối đang rung rẩy sợ hãi. Thật ra thì hành động của Hàn Thiên cũng rất bình thường không có gì đáng sợ nhưng không hiểu sao ông vẫn sợ lần sau so với lần trước càng thêm sợ.

“Hoàng Thượng thái hậu mời ngài đến Bách Hoa Yển”

Tiếng nói bất nam bất nữ này bình thường ông rất không thích nhưng hôm nay nó lại khác hán nó như tiếng nói của đấng cứu thế cứu độ ông thoát khỏi hiểm cảnh, thoát khỏi nguy nan ông thật cảm kích người đã nói câu này.

“Có vẻ phụ hoàng rất vui vẻ? ha ha”

Hàn Thiên cười càng thêm rực rỡ yêu mị nhân sinh, chỉ là có phải vậy?

Hai chân Hàn Kì mềm nhũn vô lực mà ngồi bệt xuống đất! Ông thật là vì sao lại quên hẳn là đại ma đầu chứ!

“Hoàng thượng bái giá Bách Hoa Yên!”

Hàn Thiên một lần nữa mở lời nhưng trong lòng để vương càng thêm bất ổn, lần này lại sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Ảo não nặng nề từng bước từng bước Hàn Kì mong sao đừng bao giờ tới Bách Hoa Yên kia.

Đối lập với sắc mặt cực tệ của Hàn Kì, Hàn Thiên vẫn ung dung tảo nhả mà đi theo phía sau.

Đừng hỏi vì sao hẳn lại như vậy, không phải hẳn không biết chuyện gì chỉ là hẳn hôm nay là muốn giáo huấn và cho phụ hoàng này một bài học để lần sau đừng phá hỏng chuyện tốt của hẳn.

Còn lão thái bà kia cũng thật là kiên trì bao năm qua cứ kén cá chọn canh không biết đã đưa bao nhiêu cuộc hôn nhân đến chỗ hẳn mặc dù lần nào cũng thất bại nhưng bà ta vẫn không bỏ cuộc.

Hẳn phải khen bà ta rất có ý chí hay nói bà ta phiến toái? Nếu không vì phụ hoàng e rằng hẳn đã cho bà ta về với tổ tiên mà hưởng phúc chứ đâu ở lại nơi này mà cứ đem hẳn ra phối hôn.

Đường cho dù có dài tới đâu thì cũng có điểm cuối cùng của nó. Cho dù Hàn Kì đã cố gắng kéo dài thời gian nhưng cuối cùng vẫn đến nơi mà ông một chút cũng không muốn tới!

“Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”

“Tham kiến vương gia, vương gia thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế”

Các cung phi mỹ nữ, tiểu thư, vương tôn công tử vân vân mây mây đồng loạt quỳ xuống bái kiến hoàng thượng và Hàn Thiên.

Đúng vậy hôm nay chỉ có Hàn Thiên là vương gia xuất hiện sau cùng trong buổi lễ này. Cho dù là vậy cũng không ai dám lên tiếng chỉ trích bởi việc hẳn tới trễ hoặc không xuất hiện cũng là việc rất thường tình chứ đừng mong hẳn đến đúng giờ.

“Miễn lễ”

Hoàng thượng không hô là vua một nước, khí chất để vương trời ban từng cái giờ tay nhắc chân muôn phần tôn quý. Ông chỉ phát tay cho mọi người bình thân và mình về đến chỗ ngồi.

“Thần nhi vạn an mẫu hậu!”

“Hoàng thượng không cần đa lễ!”

Thái hậu tuy là nói vậy nhưng ánh mắt ngập tràn lửa giận chiếu lên người Hàn Thiên. Điều này cũng đơn giản bà không thích tôn nhi này nó chưa bao giờ quỳ bái thỉnh an bà thậm chí càng làm bà tức giận dòng máu của nó không được danh giá mẫu thân của nó chẳng qua chỉ là một dân nữ bình thường, còn nó ý vào được hoàng thượng sủng ái mà cao ngạo. Cứ chờ xem bà sẽ bẻ gãy đôi cánh của nó xem nó làm sao mà chống đối với bà.

(Sâu: Ta nói nếu Thiên ca không nể tình là bà đã ... haiz sống trong phúc mà không biết hưởng cứ đi tìm chết là sao?)

Sau khi Hàn Thiên yên vị liếc nhìn đám người này một cái hẳn cũng lười. Cho dù hẳn được mệnh danh là ôn nhu nho nhã nhưng thật ra được mấy phần hẳn không rõ chỉ là hẳn làm biến trao đổi vào giao tiếp, cùng với hẳn hay cười cười vậy là ôn nhu nho nhã sao?

“Thiên nhi có vẻ tâm trạng không được tốt, có cần hoàng tổ mẫu thay con chuẩn bị hôn sự này không?”

Thái hậu cười đắc ý bà khó khăn lắm mới lừa hoàng thượng ban hôn sự này. Hàn Thiên cuối cùng bà cũng sẽ bẻ gãy cánh con đại bang cao ngạo này! Bà tin tưởng Mộc Yên sẽ không làm bà thất vọng.

“Không tốt, tuyệt không tốt! nhưng hoàng nãi nãi không cần lo hôn sự của ta, ta tự có an bài!”

Hàn Thiên thật muốn biết lão yêu phụ này lại bày mưu tính kế gì? Hôn sự sao? Ngoại trừ tướng công nhà hẳn ra thì đừng hòng hẳn để kẻ nào tính kế và lấn áp hẳn.

Hàn Kì đầu giăng đầy hắc tuyến ông hết nhìn mẫu hậu kính yêu lại nhìn sang nhi tử. Haiz ông chỉ đành thuê dài mẫu hậu lừa ông ban hôn cho Hàn Thiên với Mộc Yên nhưng thánh chỉ a thần không biết quý không hay còn chưa truyền xuống đã rơi vào tay Hàn Thiên mất rồi! Chưa hết vì vụ này mà ông cũng ném không ít đau khổ giờ thì ... ông chỉ đành nhận mệnh tiếp tục khổ.

“Điều này sao có thể dù gì Yên nhi cũng là cháu họ của ai gia, ai gia thay Thiên nhi cùng Yên nhi chủ trì là việc phải làm!”

Thái hậu lại một câu không ngượng miệng mà nói ra khiến Mộc Yên cạnh bên thẹn thùng đỏ mặt không dám nhìn Hàn Thiên.

Mặt khác lời nói của thái hậu khiến không ít tiểu thư tiếc nuối họ cũng muốn gả cho Hàn Thiên hôm nay họ dày công chuẩn bị đến Bách Hoa Yên là vì

hắn vì lễ tuyển phi cho các vương tử. Nhưng họ còn chưa chuẩn bị tài nghệ gì thì người trong lòng họ lại... lại. sắp lấy người khác họ rất buồn và ghen tỵ nữ nhân tên Mộc Yên kia....

“Hôn sự của ta và Mộc Yên, thái hậu đây là đang đùa sao?”

Hàn Thiên cười như không cười lạnh lẽo đôi mắt hắn phát ra ánh sáng màu lam nhạt đầy âm lãnh nhìn cái kẻ thích chạm tới giới hạn của hắn.

“Khụ khụ Thiên nhi, Mộc Yên là cô gái tốt phụ hoàng định tứ hôn cho nàng làm chính phi của con, con nghĩ thế nào?”

Hàn Ki ho khan tìm lời để cứu vãn tình hình và âm thầm cứu nguy cho mẫu hậu ông. Ông đã thấy ánh mắt sát ý của Hàn Thiên dù chỉ lướt qua nhưng ông tin chỉ cần mẫu hậu ông còn nói thêm nữa thì... hậu quả khó lường, cả ông cũng không dám tưởng nổi. Mồ hôi lạnh cứ túa ra như tắm mặc dù trời vào thu không có lạnh nhưng Hàn Ki cảm thấy cái lạnh thấu xương phát ra từ chỗ Hàn Thiên.

“Không thể a phụ hoàng, hôn sự này thần nhi không thể chấp nhận”

Hàn Thiên cười lạnh trong lòng nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ kích động, hắn thấy hoàng thượng đây là quá lo lắng rồi nếu hắn muốn động thủ thì ông ta có cơ hội lấy sang chuyện khác sao?

“Phanh”

“Hỗn xược, Hàn Thiên nguoi, Mộc Yên nhà ta có gì không xứng với nguoi mà nguoi cự tuyệt!”

Thái hậu tức giận tay đập xuống bàn chỉ thấy trái cây rơi đầy ra đất chiếc bàn cũng gãy vụn. Vừa nhìn đã biết sức mạnh của bà rất lớn linh khí cũng may đã kiềm nén bằng không sẽ dẫn đến tổn hại cho nhưng người có mặt tại đây.

Phải bà đây là đang thị uy với Hàn Thiên, Linh Tôn nhị cấp uy áp chỉ công kích Hàn Thiên mà hướng tới.

Chỉ là có thể tổn hại hắn sao?

Thái hậu không hiểu vì sao khi bà công kích Hàn Thiên lại bị phản ngược lại dẫn đến nội thương, nhưng do ở đây có nhiều người bà không tiện để lộ nên chỉ có thể trừng hắn tiểu tử chết tiệt làm bà tức điên.

“Thịnh tình của Thái hậu Thiên nhi xin nhận nhưng tiếc Thiên nhi cùng Mộc Yên tiểu thư là không thể nào!”

Hàn Thiên mười phần nghiêm túc mà nói chỉ qua là không ai thấy sát ý trong mắt hắn lướt qua một cách nhanh chóng.

“Vì sao?” Mộc Yên không kìm nén nổi nước mắt nàng rơi là chả nhìn thẳng vào nam tử đã làm nàng ngày nhớ đêm thương, tâm tâm tưởng niệm, chỉ một câu đồng ý lấy nàng thôi sao hắn lại từ chối. Nàng có gì không tốt nàng cũng tài cũng giỏi cũng xinh đẹp thậm chí nàng còn là một thiên tài luyện dược sư, thiên tài tu luyện trăm năm khó gặp nàng có gì không sánh bằng hắn mà hắn lại cự tuyệt hôn sự này.

“Bởi vì..... ta đã hứa gả cho tướng công của ta”

Hàn Thiên cười như gió xuân phản phát khiến lòng người say mê nhưng câu nói của hắn....

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phu: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Phiên toái tìm đến (Phần 4)

Hàn Thiên cười như gió xuân phản phát khiến lòng người say mê nhưng câu nói của hắn.... Dù làm người ta đình chỉ hoạt động mà ngây ngốc nhìn hắn.

“Đây là Long vương chi khí, đoàn tụ chi phích trong truyền thuyết?”

Đôi mắt họ mở to không thể nào tin được lời nói mà vị kia vừa nói ra đây là họ nghe lầm hay là... chỉ thấy người kia tựa như đang hoài xuân tâm tình phới phới khí chất sinh động khiến họ phải ngẩn ngơ.

Mộc Yên kinh ngạc đến mức đôi mắt trừng lớn thử hỏi nàng có thể tin lời nói của hắn sao? Bao năm qua nhất cử nhất động của hắn nàng đều dò hỏi hắn hắn thật sự là Long vương chi khí?

“Ta không tin chàng đây là gạt ta”

Đôi mắt Mộc Yên đầm lệ không biết nàng đã khóc bao giờ nhưng lời nói ghen ngào khiến lòng không ít người chua xót chỉ trừ Hàn Thiên.

Mây kiếm khẽ nhủ, tươi cười cũng mất theo.

Ôn nhu hần không cần ôn nhu lật bài thì lật động tới tình cảm của hần duyệt cả quốc gia này hần cũng không cần suy nghĩ.

“Người đây là đang thách thức nhẫn nại của bốn vương”

Sát ý đúng là sát ý, suốt hai mươi mấy năm trời lần đầu tiên với thân phận Hàn Thiên hần phát sát ý ra.

Hàn Ki sắc mặt tối sầm, ông biết nếu để vị kia tiếp tục chỉ sợ hậu quả khó lường.

“Mộc Yên lui xuống”

Hàn Ki lạnh lùng uy nghiêm nói ra khiến cho mọi người trong Bách Hoa Yến kinh tâm. Mộc Yên tuy âm ức nhưng nàng càng hoảng sợ trước uy nghiêm của đế vương nên nàng đành cắn răng mà lui xuống một bên, trước khi đi ánh mắt không cam tâm của nàng còn nhìn Hàn Thiên chỉ là hần lại một lần nữa xem nhẹ nàng.

Cõi lòng nàng lại một lần nữa tan nát mà lùi thủi bước xuống vị trí của mình với trăm nỗi ức hận không biết nói cùng ai? Nàng âm thầm thề sẽ có một ngày hần sẽ hối hận, sẽ có một ngày nàng cho hần thấy nàng là người xứng đáng nhất với hần. Sẽ có một ngày nàng bắt hần phải quỳ xuống dưới váy nàng để xin được nàng yêu. Hai tay Mộc Yên xiết chặt trong ống tay áo đến bật máu, nàng hận hần vô tình, hận hần nàng rất hận hần.

Còn lại bách quan, chúng vương tôn, và tiểu thư thì sắc mặt càng là không thể tin cho dù họ biết xưa nay hoàng thượng sủng ái Nam Vân Vương nhưng đến mức như hôm nay lần đầu họ mới tận mắt thấy.

Hoàng thượng đây là trắng trợn bao che khuyết điểm, đây là đang tùy ý để Nam Vân Vương làm càn nhưng họ chỉ biết một phần nếu họ biết hệ lụy thật sự bên trong e rằng có mười cái mạng họ cũng sẽ không đại mà trêu đùa sát thần này.

Nhưng họ có bản lĩnh biết họ đang trêu đùa ai không đó còn là một truyện khác.

“Thiên nhi con cứ hồi phủ trước mọi việc phụ hoàng tự có sắp xếp sẽ theo ý con”

Đây lại là tình hình gì hoàng thượng đối với Nam Vân Vương là sủng đến tận trời rồi sao?

Hần rõ ràng là muốn khi quân, mà vị quân này lại cười lấy lòng hần. Cái vẻ mặt chân chó nịnh hót kia thật sự là hoàng thượng của họ?

Nếu không phải trước đó ông bộc lộ để vương chi khí khiến Mộc Yên hoảng sợ thì họ còn nghĩ là hoàng thượng của họ đã bị đánh tráo.

Ánh mắt họ nhìn Nam Vân Vương thêm kiên đề. Đùa à Nam Vân Vương được hoàng thượng rất mực yêu thương chọc vào hần chỉ có nước cái đầu trên cổ dọn nhà, họ không có gan đó.

Nhưng thật ra trong lòng họ rất rất không hiểu năm đó hoàng thượng cho dù có sủng ái Lan phi nương nương nhưng cũng không đến mức ... nhưng từ khi sinh Nam Vân Vương ông liền lập tức phong vương cho hần thậm chí còn tự mình chăm sóc bảo vệ hần. Còn hơn thế nữa cho dù sắc mặt ông có tệ với ai nhưng gặp Nam Vân Vương lại thành bộ mặt từ phụ.

Thái tử bàn tay xiết chặt móng tay đâm vào thịt đến bật máu, hần một chút cũng không cam tâm hoàng đệ này vì sao luôn được phụ hoàng nhất nhất yêu thương và chiều chuộng còn hần cho dù có làm cái gì ông cũng chê bai. Hần hận không thể một đao giết chết Hàn Thiên chỉ là cho dù hần phải đi bao nhiêu người thì kết quả chỉ có một là biệt vô âm tính không một chút tin tức trả về.

Hần từng tìm li do rồi lại tự cười chua chát hoàng thượng, phụ hoàng của hần thì ra không tiếc mà vận dụng âm vệ tối cao hoàng gia bảo vệ Hàn Thiên. Hần từng nghĩ vì sao phụ hoàng lại bất công như vậy nhưng lại tự cười hần đây là làm sao, hần chỉ có thể càng ngày cố gắng chứng minh cho phụ hoàng thấy hần cũng không kém Hàn Thiên.

Nếu thái tử mà biết những sát thủ hần phải đi chưa kịp ám sát đã tán mạng thậm chí cả gia đình của các sát thủ đó cũng không còn một ai sống sót thậm chí là cả tổ chức sát thủ đó cũng bị diệt thì hần sẽ không nghĩ là do hoàng thượng bao che rồi! Nhưng hần còn chưa có bản lĩnh để biết được.

“Phụ hoàng người đây là đang rảnh rồi?”

Hàn Thiên tươi cười như có nhưng không khiến Hàn Ki lạnh mình.

Sao ông lại quên Đại MA đầu này hôm nay không giống bình thường. Nếu hần tỏa ra sát ý tức là hần sẽ bất cứ lúc nào lật tẩy thân phận và nguy hại hơn sẽ còn chờ ông.

“Ách phụ hoàng rất rảnh cho nên Thiên nhi bây giờ con cứ thông thả phụ hoàng sẽ giải quyết hậu quả?”

“Tê” không hẹn mà gặp những người trong Bách Hoa Yến không khỏi hít phải ngum lãnh khí.

Hoàng thượng đây là sủng sủng đến vô pháp vô thiên, họ chỉ còn biết than thở trong lòng mà thôi.

“Người rảnh thì tự tìm việc mà làm chuyện của ta người không cần xen vào. Ta nói một lần ta đã có hôn phối của ta nếu ai còn đánh chủ ý thì hậu quả tự

mình gánh chịu.”

Lãnh a!

Hàn Thiên cứ không đầu không đuôi mà để lại một câu khiến nhân tâm phần nộ chỉ trừ Hàn Kì trong lòng nở hoa bởi ông biết như vậy là không cần phải có cái hậu quả kia.

Nếu Hàn Kì mà biết thật ra Hàn Thiên cũng muốn cái hậu quả kia chỉ là giờ hấn mà không nhanh chân tướng công của hấn sẽ mất lúc đó cho dù hấn hủy diệt cả lục quốc cũng vô pháp.

Cho nên cước bộ của Hàn Thiên cực kì là vội vã hơn lúc đến rất nhiều lần hấn mất nửa ngày để về đây, lại mất thời gian hơn một ngày để ở đây cho nên đã gần hai ngày một đêm hấn không thể kiểm soát tình hình bên kia bảo hấn không nỡ nóng là giả.

Chuyện còn lại Hàn Kì giải quyết cực kì im ập chỉ là trong lòng những người tham dự Bách Hoa Yến lại thêm một lần nữa cân nhắc phỏng đoán tâm tình đế vương. Lại nói tin tức về Nam Vân Vương đoạn tụ chỉ phích được lan truyền rộng rãi, còn có hoàng đế Hàn Phong quốc lại vô vàng sủng ái Nam Vân Vương đến vô pháp vô thiên.

Tin tức thêm mắm thêm muối người người truyền nhau đến mức đủ loại đủ vẻ muôn màu muôn dạng cứ thế lan truyền khắp lục quốc. Nhưng nhân vật chính trong câu chuyện giờ đang rất bận rộn không có thời gian quan tâm thanh danh của mình bị bôi đen đến mức không còn chỗ nào để nói.

Phân cách tuyến

Định quốc hầu phủ trên dưới long trọng tổ chức tang lễ cho ‘Lam Nguyệt’ tiểu thư.

Những nhân vật chủ chốt bình thường hay qua lại hôm nay lại không có mặt trong buổi tang lễ này! Có thể nói từ trước đến nay đây là lần đầu tiên tang lễ tổ chức long trọng nhưng lại rất ít người tới viếng.

Mọi chuyện cũng dễ hiểu vì Định Quốc Hầu đã bị khép tội và tước phẩm hàm hầu gia cho nên sau khi tiếng hành tang lễ xong sẽ rời khỏi hầu phủ.

Mặt khác thế lực Định Quốc Hầu Lam Thần không lớn lại còn trở mặt cùng Lam Gia đoạn tuyệt quan hệ với Lam Gia thử hỏi Lam Thần đã không còn chỗ dựa lại mất chức quan thì còn ai muốn giao hảo với ông?

Tung tích của Băng Nguyệt công tử cùng Băng Thần tiểu thư sau ngày ‘Lam Nguyệt’ mất đi cũng đã biệt tâm vì vậy Lam Thần rơi vào thế cô lập và bị người người liệt vào hàng người tránh tiếp xúc.

Mặt khác chưa tới một ngày Thịnh kinh không biết từ đâu xuất hiện một trang viên rộng lớn hùng mạnh không thua gì các đại thế gia thậm chí ngay cả người canh cửa cũng là cấp bậc Đại Linh sư định phong. Thế lực này đã làm cho các đại thế gia và hoàng thất muốn mượn lực họ đã gửi thiệp bái phỏng nhưng tiếc là vị kia vẫn không một chút gì gọi là xuất hiện.

Trước linh đường trong Định Quốc hầu phủ một mảng cô tịch chỉ còn lại Lam Thần một vài gia nhân trung thành và Y Dung tiểu thư.

“Bá phụ bớt đau lòng Nguyệt nhi ở trên trời linh thiên sẽ không mong bá phụ vì muội ấy mà chịu khổ”

Y Dung chỉ biết an ủi có như thế nàng thật sự không biết phải làm thế nào cho phải, Lam Nguyệt từng là bạn của nàng nhưng khi nàng ấy năm tuổi đã rời đi bây giờ trở lại nàng cũng chưa kịp nói năng gì lại một lần nữa rời đi mãi mãi.

“Đạ tạ con Dung nhi bá phụ hiểu”

Lam Thần cười nhạt, không ngờ người kia lại đoán đúng lại đoán đúng. Ông đã lãnh tâm, tâm ông đã chết từ mười mấy năm trước từ lúc mẫu thân Nguyệt nhi rời xa ông, nay Nguyệt nhi cũng không còn ông làm Hầu gia có ích gì ông không bảo vệ được vợ con mình ông còn sống để làm gì?

“Lam Thần người còn chưa rời đi, Lam gia không chứa người người liệu mà rời khỏi đây càng nhanh càng tốt”

Lam Vân từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng ông mang theo một số người của Lam gia. Phải hôm nay ông sẽ tổng khởi cái nghị chủng này khỏi đây, rời khỏi Lãnh Quốc.

“Đại trưởng lão người sao lại đối với hầu chủ tử như vậy ông ấy dù sao cũng là đệ đệ ngài”

Lão quân gia nói lời bình vực thay cho chủ tử nhưng.

“Hấn là sao? Lam gia từ khi nào có tên hấn? Bất quá chỉ trùng họ, các người đừng thấy sang bắt quàng làm họ. Còn không nhanh rút khỏi mắt ta”

Lam Vân khinh thường, hống hách nói.

“Vậy sao?”

Tiếng nói trong trẻo nhưng chuông bạc, lại mang điệu lạnh lùng vang lên thu hút ánh nhìn của Lam Vân chỉ thấy trước mắt hấn là....

Chương 23: Lam Thần trở mình (Phần 1)

Tiếng nói trong trẻo nhưng chuông bạc, lại mang điệu lạnh lùng vang lên thu hút ánh nhìn của Lam Vân chỉ thấy trước mắt hần là... Băng Nguyệt công tử của Băng gia.

Điều này sao có thể rõ ràng hần không hề nghe nói Băng Nguyệt công tử ở tại Thịnh kinh nên mới tùy thời ra tay diệt trừ hậu hoạn.

Nhưng có ai nói cho hần biết vì sao Băng Nguyệt công tử này lại ở đây.

“Lam gia không nhận ngài, ngài có nguyện ý theo ta về Băng gia”

Cao ngạo quả thật rất cao ngạo ngay cả liếc mắt nhìn Lam Vân Băng Nguyệt cũng không thèm để mắt.

Có trách thì trách Lam gia vô tình nàng cũng không ngại vô nghĩa Lấy cứng đối cứng ai thiệt ai hơn quá rõ ràng.

Lam Vân tuy giận đến phát run nhưng không thể làm gì hơn chỉ có thể tươi cười chào hỏi.

“Băng Nguyệt công tử hữu lễ”

Băng Nguyệt một chút cũng không thèm quay lại nhìn hần mà từng bước đến trước mặt Lam Thần cười đến ôn hòa nho nhã.

“Bang bang bang” Y Dung trái tim nhảy mãnh liệt bởi vì trước mắt nàng là người kia người đã cướp mất tim nàng ngay lần đầu gặp gỡ.

Y Dung không ngờ sẽ gặp lại người này sớm như vậy y lại còn là Băng Nguyệt công tử trong lời đồn đại.

Ánh mắt Y Dung vẫn dõi theo người, nhưng tiếc là hoa rơi có ý nước chảy vô tình Băng Nguyệt từ đầu chí cuối chẳng chịu nhìn nàng lấy một cái. Tim nàng đau nhói hay là vì người đã quên chỉ còn nàng là nhớ, chẳng như con gió đến đi không dự báo và cũng vô tình nhưng tại sao con tim này là phiền lụy vì chàng?

“Ngài có nguyện theo tại hạ?”

Băng Nguyệt cười như nụ tầm xuân chớm nở mặc dù một thân nam trang thì phận nam tử cũng phải hờn điên phách đảo hướng hồ chi Y Dung vốn đã thâm yêu người. Trống tim Y Dung lại càng đập mãnh liệt...

Tiếc thay phận hồng nhan

Yêu chi kẻ vô tình

Hoa rơi dầu có ý

Nước chảy vẫn vô tình.

(Sâu: Sâu làm thơ đó các nàng, hèm biết có hay không nữa! ^^)

“Ta.....” “Không nói được tức là đồng ý, Băng gia rất hoan nghênh ngài gia nhập”

Cười mỉm Băng Nguyệt đánh gãy lời nói của Lam Thần ý muốn không cho ông cơ hội cự tuyệt.

Cái gì mà Lam gia nàng sẽ để họ chống mắt mà xem năng lực của phụ thân nàng.

Chưa để Lam Thần hỏi thần Băng Nguyệt đã cho người dọn và đưa Lam Thần cùng vài nô gia trung thành về một gia trang rộng gấp ba lần Lam Gia và các thế gia khác.

Còn nàng việc trước mắt là nhìn Lam Vân từ trên xuống dưới.

Lam Vân này cũng không tệ, tướng diện đủ hảo đủ hiền lương nhưng lại là mặt người dạ thú.

Lam gia lại càng quá đáng hầu phủ thất thế liền phủ sạch quan hệ, hay cho một đám người không tình không nghĩa cho nên họ cũng đừng trách tại sao Băng Nguyệt nàng vô tình.

“Đại trưởng lão của Lam gia?”

Như có như không Băng Nguyệt vẫn không nhìn Lam Văn mà hỏi trống không.

Lam Văn cho dù tức sôi máu nhưng cũng phải ép lửa giận mà cười hi hi.

“Không biết Băng Nguyệt công tử gọi lão phu có gì dặn dò!”

Mặt cười nhưng tâm lại nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa Băng Nguyệt không dưới ngàn lần “Xú tiểu tử, ngươi vất mũi còn chưa sạch muốn đấu cùng ta, xem ta thể nào mà bẻ gãy cánh của ngươi”

Băng Nguyệt trong lòng cười lạnh, phàm là những người muốn tính kế người khác cũng không cần hiện hết lên trên mặt thế kia! Đối thủ mà nhìn ra được thì ngươi chỉ còn một chữ chết.

“Ba ngày sau tại hạ mở tiệc tại lúc đó rất hoan nghênh Lam gia đại giá quang lâm”

Hào tiêu soái xoay người bước đi chỉ còn lại một bóng lưng hồng y với tà áo tà mị tung bay trong gió tựa trích tiên nhưng khiến Lam Văn há miệng to đến mức có thể nhét cả một quả trứng ngỗng...

“Oanh” trong đầu Lam Văn nổ tung ra không ngờ là thế lực đó thế lực gieo sóng gió tại Thịnh kinh tự nhiên là Băng gia.

Đau! Lòng đau, tim đau vì sao một chút chàng cũng không chú ý đến mình Y Dung nhìn theo bóng lưng ấy cười chua chát.

Nàng không là gì cả, đối với người kia có chăng chỉ là tiện tay cứu một người, nhưng với nàng nó lại khác... Băng Nguyệt công tử nàng nhớ, nàng sẽ nhớ chàng người đã vô tình cướp mất tim nàng.

Nguyệt tựa như hư tình như ảo

Tìm tìm kiếm kiếm một chữ mê

Lạc bước trầm luân vì chữ lụy

Thịnh thế ngàn đời vui kiếp hoa.

(Sâu: e hèn bài thơ này là do Từ Ưu sư thúc của Sâu viết nha, Sâu chỉ mượn sai thôi hehe)

_____ Phân cách tuyến _____

Hàn Thiên tức tốc chạy về nga nhưng tiếc thay trên đường không mấy hảo như ý, có trách thì trách y và ‘tướng công’ duyên mỏng.

Sắc mặt Hàn Thiên lạnh vô đối, hơi thở tà khí phát ra khiến Hoàng Trung Kỳ và Vũ Nhân Trác nuốt từng ngụm nước bọt họ không biết đã làm gì chọc giận vương.

“Hoàng Trung Kỳ”

“oanh” tiếng kêu êm tai thế kia lại như tu la đòi mạng, trong đầu Hoàng Trung Kỳ nổ tung, toàn thân vô lực hai chân mềm nhũn cho dù ai rơi vào tình cảnh tình cảm này cũng không đủ sức chống đỡ nha.

“vương ... người kia có hành động!”

Vũ Nhân Trác đỏ mặt hôi từng giọt to như hạt đậu mà nói, Y thật không biết hôm nay sao vương lại, lại trở nên khát máu như vậy?

“Vũ Nhân Trác”

Vẫn ngọt ngào giọng nói vẫn ngọt ngào như kẹo lại lạnh như băng, Vũ Nhân Trác không tự chủ run rẩy.

“Áck Vương ...”

Hai người Hoàng Trung Kỳ và Vũ Nhân Trác cố gắng áp chế nỗi khiếp đảm mà gọi kẻ đang từng chút một hóa ác ma kia.

“Đã vậy ta sẽ cho kẻ đó hối hận”

Đề lại câu nói này Hàn Thiên biến mất vào hư vô.

Sa mạc cát vàng nắng cháy, gió từng đợt thổi ngang kéo đi cát vàng, khung cảnh thật quạnh về cô tịch thê lương.

Hoàng Trung Kỳ, Vũ Nhân Trác cùng nhau thở dài họ chỉ biết lẳng lặng nhìn gió thổi cát bay. Vương tức giận sẽ chẳng ai được yên thân, đã bao năm rồi đây là lần đầu họ thấy vương tức giận. Họ nhìn khoảng trống với cát vàng mênh mông kia mà lòng chột lạnh xuống.

Nhưng thế thì sao? Họ chỉ biết cười cay đắng và cùng nhau đuổi theo vương của họ.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phụ: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Lam Thần trở mình (Phần 2)

Thế lực thần bí ở Thịnh kinh hôm nay mở tiệc chiêu đãi tứ đại thế gia và hoàng thất nhằm thứ nhất ra mắt thứ hai thể hiện địa vị.

Từ đây Thịnh Kinh không còn tứ đại thế gia mà thành ngũ đại thế gia và gia tộc mạnh nhất là Băng gia.

Nghị sự đường Băng gia.

Cái gọi là Ngũ đại gia tộc lãnh đời Phong, Vũ, Lôi, Điện, Âm làm lục quốc chấn động làm người người khiếp sợ oai danh là đây sao?

Bây giờ tất cả họ đều lấy họ Băng làm lượt là:

Băng Phong, Băng Vũ, Băng Lôi, Băng Điện, Băng Âm là đại, nhị, tam, tứ trưởng lão của Băng gia cấp bậc Linh Tôn đỉnh phong không chỉ họ mà các môn hạ của gia tộc lãnh đời do họ kiểm soát cũng quy thuận Băng gia, trong số đó người cấp bậc thấp nhất cũng là Đại Linh Sư Đỉnh Phong.

Thế lực này muốn hủy Lục quốc là chuyện dễ như trở bàn tay.

Bây giờ Lam Thần mới cảm khái Băng Nguyệt công tử này là một nhân vật rất rất không bình thường hiệu triệu đủ thế lực ẩn tộc lãnh đời thử hỏi người như y vì sao lại hạ mình mời ông về Băng gia?

Và rốt cuộc ông về Băng gia làm gì mà phải ở Nghị sự đường nơi quan trọng chỉ khi có lệnh của gia chủ mới có thể đến! Nói ra thật hồ thẹn ông nay đã ngoài tứ tuần nhưng năng lực chỉ mới bước vào Linh Hoàng nhất cấp ông ở chốn này như một con kiến đứng giữa đất trời.

Ngũ đại trưởng lão Băng gia ở nghị sự đường mỗi người mỗi về năm tháng nhằm chán của họ sắp qua đi rồi cho nên họ rất háo hức chờ Gia chủ a.

“Gia chủ”

Ngũ Đại trưởng lão thi lễ làm Lam Thần ngó người Băng Nguyệt công tử thế nhưng là gia chủ Băng gia là người thống lĩnh Ngũ đại thế gia lãnh đời.

Rốt cuộc ông đã tích bao nhiêu công đức mới quen biết được nhân vật như truyền thuyết này? Nếu Lam Thần mà biết ngũ đại trưởng lão không phải chào Băng Nguyệt mà chào ông thì ông sẽ nghĩ sao?

“Gia chủ”

Ngũ Đại trưởng lão khó hiểu a, thật khó hiểu gia chủ sao ngờ ngạc như con nai tơ thế? Họ nhớ họ không phát uy áp nha, còn có cho dù gia chủ không mạnh đi chăng nữa thì họ vẫn trợ ngại vì ngài là phụ thân của chủ nhân.

“Phụ Thân họ đang chào người”

Băng Nguyệt ý nghĩ vừa động Thiên Tàn bảo y thu về hiện ra dung mạo nữ nhân vốn có khiến Lam Thần từ trong kinh ngạc thêm phần vui sướng, con gái ông đưa con bảo bối của ông?

“Nguyệt nhi....Nguyệt nhi của ta, thật là con...”

Lam Thần xúc động quá đỗi, ông không ngờ con gái, thật là nữ nhi của ông.

“Nguyệt nhi chuyện này rốt cuộc là sao?”

Giọng nói Lam Thần mang theo phần rung rẩy do vui mừng quá độ mà thốt không nên lời.

“chuyện là.....”

Băng Nguyệt kể lại đầu đuôi cơ sự chỉ trừ việc nàng không phải Lam Nguyệt gốc kia thôi.

Băng gia thiết yến ai lại không đi, nhộn nhịp không khí náo nức thật khiến người ta liên tưởng một lễ hội mừng năm mới.

Từ cửa lớn đi vào khiến người khác không khỏi hít phải lãnh khí, hoàng cung là chốn sa hoa nhưng Băng gia một chút cũng không thua kém thậm chí

cảnh vật hoa cỏ tại Băng gia đều là trân quý trong trân quý. Rốt cuộc thế lực này là do ai làm chủ lại khiến người ta tâm kinh phách động như vậy?

Băng Hoa Đình nơi tổ chức tiệc hôm nay với hoa thơm cỏ lạ mỹ nữ như nước, sơn trân hỷ vị như niêm toàn là cực phẩm trong cực phẩm nhưng những người tham gia tiệc hôm nay một chút cũng không quan tâm cái họ muốn biết thật ra ai là chủ nhân của Băng gia, hay là Băng Nguyệt công tử?

“Gia chủ và ngũ đại trưởng lão đến.....”

Tiếng nói không biết do ai thốt lên đã thành công kéo tầm nhìn của hết thái quan khách nói thật Băng gia tiếp khách rất tốt chỉ là nhân vật chủ chốt lại không có mặt khiến những thế gia dự tiệc và hoàng thất cảm thấy bức xúc họ thật muốn biết ai lại hồng hách ngang tàn như vậy chỉ là....

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phu: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lam Thần trở mình (Phần 3)

Băng Hoa Đình gió lộng, mọi ánh mắt điều dồn về phía Gia Chủ Băng gia.

Từ y mà Tim tô thêm phần khí khái, cảm bảo uy nghi xúng bực là một gia chủ của một đại thế gia, chỉ là Linh Hoàng bát cấp sao có thể gia chủ của một Đại thế gia cự nhiên lại là một cái Linh Hoàng Bát Cấp thật sự quá si nhục uy nghi của các gia chủ khác hôm nay đến dự yến.

Họ chỉ biết kích động mà quên mất Băng Nguyệt công tử đã từng tạo sóng gió gì, còn có thuộc hạ của Băng gia để đối phó sao thật là vọng tưởng.

Ngũ đại trưởng lão khỏi nói cũng biết thân là một gia chủ thế tộc lãnh đời dĩ nhiên trước mặt người khác khí khái vương giả bệ ngạn, uy uy lẫm lẫm.

Sau lưng là ngũ đại trưởng lão thứ tự lần lượt là Băng Phong, Băng Vũ, Băng Lôi, Băng Điện, Băng Âm.

Lam Thần mà không bây giờ phải gọi Băng Vương, kinh ngạc thứ lỗi ông cũng đã đủ kinh ngạc rồi.

Con gái bảo bối của ông rốt cuộc là nhân vật truyền kì gì, rốt cuộc nó thật là nữ nhi ông chăng? Ông từng hoài nghi nó nhưng vết bớt trên người Lam Nguyệt tuyệt không giả, cho nên bây giờ nói gì đây hay quả thật đây là thiên ý.

Kết thúc dòng hồi tưởng, Băng Vương bước lên ghế chủ tọa dành cho gia chủ Băng gia.

“Tê” Sao có thể, lúc này họ không để ý nhưng bây giờ trực diện nhìn, gia chủ Băng gia mà họ thấy cự nhiên là Lam Thần hầu gia.

“Đa tạ các vị bằng hữu có thân phận tôn quý đã ghé qua Băng Gia, hôm nay chúng ta tổ chức tiệc chỉ nhằm nói Thịnh kinh từ đây sẽ có sự thay đổi lớn Băng gia sẽ là một thế gia mới, từ đại thế gia thành Ngũ Đại Thế gia. Băng gia chúng ta sẽ dẫn đầu các đại thế gia”

Băng Phong đại trưởng lão một chút cũng không kiên dè mà nói thẳng ra.

Sao? Ông nói đó có giới thì chống đối đi, chỉ cần một mình gia tộc của ông muốn diệt cả hoàng triều này dễ như trở bàn tay, nếu không phải chủ nhân không cho phép ông đã hủy diệt cái hoàng triều tép rêu này.

Cuồng vọng, cái này thật sự quá cuồng vọng.

“Àm”

Lời nói thật sự quá cuồng vọng dẫn đến sự kích động không nhỏ. Hôm nay mục đích của họ là lôi kéo thế lực này chứ không phải chịu sự chi phối của thế lực này.

Chiếc bàn đá cứ thế vỡ tung, nhiều người không còn ngồi yên xem kịch Thảm Gia đã lên tiếng thì họ sao có thể ngồi yên.

Lãnh Như Phong nhàn nhã ngồi xem kịch, cơ mà tiểu tử hôm trước chửi hấn đầu rồi từ nãy giờ hấn không thấy y. Tiểu tử đó hấn thấy rất thú vị.

“Thảm gia, bọn ta không thể cúi đầu mà phục Băng Gia”

Thảm Kính Vân trưởng lão của Thảm gia tức giận, trong khi đó Thảm Lăng Phàm một chút cũng chú ý ông ta. Rốt cuộc Thần nhi của y nàng đang ở đâu?

(Sâu: Hắc hắc ta thấy nữ chính chơi trội nha biến nam thành nữ giờ thì hay rồi *cúi mặt 3s mặc niệm cho các mỹ nam của chúng ta bị quay chong chóng*)

“Thú vị”

Đồng loạt hai mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, dung mạo yêu nghiệt trong yêu nghiệt tiên nữ trong tiên nữ ngự không mà đáp xuống.

Chính xác một trong hai người họ là Băng Thần, người kia khỏi nói cũng biết là Tuyết Lang giờ gọi Băng Lan thông cảm y không hề một chút cũng không muốn làm nữ nhân.

Hừ hừ Băng Lan mặc niệm rất rất nhiều lần hình tượng siêu cấp mỹ nam cứ thế mà bay thật là tội nghiệp y.

Thần Long: Sao hả cảm giác làm mỹ nhân thế nào tên kia hắc hắc

Tuyết Lang: Hừ khốn khiếp nguoi ta nhất định không tha cho nguoi

Thần Long: sao? Ta thách đó

Thần Long nháy mắt khiến Tuyết Lang hỏa khí bốc cao, sắc mặt đỏ vì tức giận nhưng trong mắt không ít người là mỹ nhân e thẹn muôn phần hoa lệ xinh đẹp.

Tuyết Lang hậm hực tránh xa Thần Long, Nguyệt Nhi lại trốn đầu rồi bảo họ ra mà bản thân lại trốn là sao. Còn tên Thần Long chết tiệt này cứ thích đối đầu y thật là bức mà.

Thẩm Lăng Phàm nhìn nàng Thần nhi của y, nàng cuối cùng cũng xuất hiện, khi nghe bảy thiếp mời của Băng gia y đã nghĩ ngay đến nàng, người con gái khiến y yêu từ cái nhìn đầu tiên. Vì nàng chỉ vì nàng, vì yêu nàng nên đối với những nữ nhân kia y luôn lạnh nhạt xa cách, giờ nàng đã xuất hiện y sẽ...

Lãnh Như Phong sắc mặt như khi ăn ớt nhăn nhó, không thể nào tưởng từ kia là nữ nhân. "Bang bang bang" Trống tim đập liên hồi, y động tâm, "Chết tiệt" sao y lại động tâm với loại người như thế?

(Sâu: Nếu Tuyết Lang biết y có người hâm mộ không biết sẽ sao đây thật mong chờ hắc hắc)

“Lâu rồi không vận động gân cốt *cười tươi như hoa* các vị muốn đấu sao Băng gia Băng Phượng xin hầu”

Băng Phượng đứng trên đỉnh cây mà nói vọng xuống.

Hồng y phát phó trong gió tô điểm cho nàng, nàng như tinh linh của lửa linh động mà mỹ hoặc xinh đẹp mà không phạm tục, yêu dã nhưng không kém phần khuynh thành.

“Tề” Quan khách không khỏi hít phải một ngụm khí lạnh, cảm giác ớn lạnh chạy dọc người nụ cười này đẹp thì có đẹp nhưng khí lạnh lại không kém, khí thế thật làm người ta choáng ngợp.

Chỉ là đặc ở ngữ cảnh những mỹ nhân thì có phần kì cục.

“Băng gia chẳng lẽ chỉ có nữ nhân ra mặt thật là....” Lam Vân khinh bỉ nói chỉ là....

“RẦm”

“Phốc”

Lam Vân bay xa mười trượng văng vào hòn núi già, cả hòn núi vỡ tan như bột, còn Lam Vân trọng thương không nhẹ...

“Phốc”

“Phốc xuy”

“Phốc”

Hàng loạt quan khách phải học máu khi uy áp pháp ra, cùng một tiếng nói khiến những người không thuộc băng gia phải lạnh mình.

“Vô lễ”

Vân và đây chính là tam trưởng lão của chúng ta Băng Lô, không thể trách y Thiên Phượng là thần hộ Lô gia của y đắc tội chủ nhân phải chịu phạt.

Uy áp khủng bố quá khủng bố khiến người ta phải chúi thẳm trong bụng “Con mẹ nó” Linh Tôn Đình phong. Không đùa chứ chỉ là một trưởng lão đã hơn hẳn lão tổ tông của bọn họ, thế lực này không thể xem thường.

“Tam thúc không vui” Băng Phượng nhảy xuống chạy đến chỗ Băng Lô, y là y chưa chơi mà, chán thật.

“Tiểu thư, xin trách phạt”

Băng Lô quỳ xuống, giọng nói mui phần tôn kính.

“Tê” Đây là tình hình gì? Một ông lão ngoài lục tuần, Linh Tôn Đình phong lại quỳ trước một nha đầu nhiều lắm 17 tuổi.

Băng gia này thật khiến người ta khó mà đoán được... chỉ là phần gây cản còn ở phía sau chờ họ không biết họ có đủ bản lĩnh mà đón tiếp những bất ngờ tiếp không?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phu: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chương 26: Nhất Đại Thế Gia (phần 1)

Băng gia này thật khiến người ta khó mà đoán được... chỉ là phần gây cản còn ở phía sau chờ họ không biết họ có đủ bản lĩnh mà đón tiếp những bất ngờ tiếp không?

Băng Nguyệt chẳng qua chỉ ẩn mình nhìn cục diện trước mặt. Đừng hỏi vì sao nàng không xuất hiện chỉ là chưa đến lúc, cái nàng đang chờ chưa đến. *Mim nhẹ môi* ngày trở mình đã đến nhưng, cứ chờ, chờ xem Thịnh Kinh sẽ có một hồi phong ba không hề nhỏ và người chủ mưu sau lưng chính là nàng.

Băng Nguyệt của hôm nay không còn là Lam Nguyệt của quá khứ, vậy thì những thương tổn mà Lam Nguyệt chịu đựng Băng Nguyệt nàng sẽ lấy lại từng món một.

Hôm nay trời trong quá, ánh nắng lung linh như biết múa, cánh hoa đua đưa theo gió như hát một khúc nhạc nào đó.... Và trong kia những con người đứng đầu một cõi cũng sắp chào đón một vận mạng mới cho họ.

Băng Nguyệt tay nâng một cánh hoa xinh thắm khẽ xoay tròn nó và tung lên, nàng nói.

"Đến nên đến, đi nên đi mọi sự chỉ là mới bắt đầu!"

Và rồi nàng xoay người biến mất, trên nền cỏ đại như chưa từng tồn tại bóng hình của nàng. Tất cả mọi sự như hư như thật mà theo nàng biến mất.

Băng Hoa Đình một mảng yên tĩnh lạ lùng mọi ánh mắt cứ nhìn diễn cảnh ...

Một ông lão ngoài lục tuần, Linh Tôn Đình phong lại quỳ trước một nha đầu nhiều lắm 17 tuổi... Phải nói gì đây, kì hoặc rất kì hoặc...

"Tam thúc, không sao" dịu dàng a rất dịu dàng nâng người quỳ trước mặt. Chẳng qua là không ai biết được Băng Lô run thế nào đâu. Vương của phượng hoàng chỉ tôn Phượng hoàng đang dịu dàng với ông, ôi ông sắp chết vì sợ.

Trở lại, Băng Phượng đối với người nhà thì dịu dàng đến vô hại nhưng kẻ có ý đối chọi thì *Cười như gió xuân* nụ cười mang theo giá rét mùa đông.

"Chẳng hay chứ vị còn ai muốn ứng chiến"

Giọng nói thật ngọt ngào, người nghe lại thấy cay đắng. Đùa a Linh Tôn Đình Phong đang ở đó chỉ cần mình ông ta cũng đủ đánh bại dĩ tất cả, huống chi nhìn xem Băng Gia toàn là nhân trung chi long, có cho họ trăm cái mạng cũng không dám lên.

Nhưng chỉ là phân đông, một số ít vẫn không chịu thua kém.

"Băng gia các người ý mạnh hiếp yếu, bấy thiệp rõ ràng mời mọi người cùng đàm đạo, nay lại công bố một chuyện vô lí thế hỏi sao ai phục...ta nói đúng không?"

Và đây nhân vật nổi trội này không phải ai xa lạ mà chính là Lam Anh

(Sâu: Chúc mừng chị người ta không lên tiếng mà chị lại lên tiếng... *cuối mặt 3s* cầu an a, cầu an..)

Lam Anh còn tự nhiên nhìn Thẩm Lăng Phàm bằng ánh mắt say mê. Phải nàng đây là đứng về phe Thẩm gia, Thẩm gia đứng đầu thiếu chủ phu nhân tương lai như nàng mới có chỗ đứng.

Chỉ là Lam Anh không nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Thẩm Lăng Phàm thoáng qua rất nhanh và biến mất.

Thần Long nhìn về phía kia, nam nữ thật sự là sao ta? Y nhìn chằm chằm vào tên nào thôi lười a lười rồi muốn tìm chỗ ngủ. Ánh mắt lơ đãng như thực như hư dù chỉ lướt qua... Nhưng cũng khiến ai đó nguyền vì nó mà trầm luân...

"Đánh nhau không vui chúng ta luận thôi, chọn người ra tỷ thí Băng gia Băng Lan, Băng Thần, Băng Phượng sẽ hầu chư vị, các vị trưởng lão Băng gia sẽ không can thiệp mọi người thấy sao?"

Băng Lan lời nói như rót mật, lại đưa ra tình huống tỷ thí hấp dẫn... chỉ là ba thiếu nữ liệu thắng nổi thiên tài gia tộc họ. Sẽ không vậy khi thắng họ sẽ...

"Nếu bọn ta thắng...?"

Câu hỏi thật hợp tình hợp lý, khiến lòng người háo hức chờ mong.

"Băng gia sẽ quy thuận gia tộc đó, ngược lại các người phải quy thuận tôn Băng gia làm Nhất đại thế gia *Cười nhạt* "

Cuồng vọng đủ cuồng vọng nữ tử này, thật khiến người ta phải nhìn bằng ánh mắt khác.

"Hào"

"Hào"

"hào"

...

Một loạt từ hào vang dội, phải thế lực này nếu đánh với các trưởng lão của họ thì thua là khỏi bàn nhưng chỉ là ba cái tiểu oa nhi hi mũi còn chưa sạch họ tin tưởng gia tộc sẽ không thua. Cho dù người đời nói sau thì cũng không thể trách họ ý già hiếp nhỏ, ý mạnh hiếp yếu là do ba tiểu oa nhi này tự mình khiêu chiến.

Chẳng qua là họ sẽ không ngờ quyết định này khiến họ hối hận... nhưng đó là chuyện của lúc sau còn bây giờ khí thế hùng hăng sôi trào khiêu khích.. họ muốn tốc chiến tốc thắng...

"Thảm gia do Thảm Lăng Phàm ứng chiến hiệp đâu!"

Gia chủ Thảm gia lời vừa dứt, sắc mặt Thảm Lăng Phàm cực kì khó coi. Kêu y phụ thân kêu y ứng chiến, nếu người kia là nàng y liệu có ra tay được không? Câu trả lời này có phải quá xử ép y.

"Băng gia do Băng Thần ta ứng chiến!"

Băng Thần hồn nhiên vô số tội nảy ra nghiêng đầu nhìn Thảm Lăng Phàm. Tự thế này phải nói là thật xinh đẹp, thật mê người.

(Sâu: Trầm mặt vài giây có ai chảy máu mũi chưa ta???" Câu trả lời là..."

mắt máu cũng may Thảm Lăng Phàm kiên định kiềm được không thôi là nhìn xem nhìn xem một đám mắt máu kia.

Tuyết Lang: ha ha ha sức quyền rũ á sức quyền rũ vô song, ta nói tên vương bát đản nhà ngươi nên là hồ ly tinh thì hơn.

Thiên Phượng: Ôi trời, tên này hôm nay..haha haha cười chết ta!

Thế là hai kẻ không có hình tượng, cười ha ha nhưng tiếng cười thánh thót như chuông bạc vang động lòng người.

Tình của ai do người đó giữ nha họ không chịu trách nhiệm đâu, mắt gáng chịu. VÀ giờ thì hay rồi, ba đại mỹ nhân, một làng sóng ái tình sắp bùng phát chỉ là ai sẽ có chỉ số nam nhân theo đuổi nhiều đây?

Thần Long sắc mặt đen xuống liếc hai kẻ ăn không ngồi rồi lo chuyện thiên hạ kia ý nói: Lát ta cho các ngươi uống thuốc, giờ thì cấm cho ta.

"Ngươi có đánh không?"

Ngây ngô nhìn Thảm Lăng Phàm, Thần Long thấy tên này sao sao ý, nhưng sao là sao a? Đánh hay không đánh đang muốn ngủ mà?

Đôi mắt mỹ nhân mơ màng, mông lung mà thơ mộng quá, tim y, tim y rung động vì nàng.. Y y phải đánh nàng sau, y phải tổn thương nàng, y không làm được.

"Ồ không đánh ta vào nha?"

Tiếp tục giả ngu, nàng biết không nàng như vậy. Y y ra tay không được.

"Phàm nhi" phụ thân Thảm Lăng Phàm nghiêng răng, nhi tử này thật là không biết lấy đại cuộc làm trọng. Ông chỉ tiếc là rèn sắt không thành thép, vì sao vì

chút tư tình nam nữ mà phá đại cuộc.

Thẩm Lăng Phàm chợt tỉnh, phải y có thể từ từ bù đắp cho nàng, còn hiện tại y chỉ đành xin lỗi nàng thôi.

Nhắm mắt mở mắt Thẩm Lăng Phàm tập trung năng lực tấn công.

Trong lúc này Băng NGuyệt dùng tâm âm nói chuyện với Thần Long.

Băng Nguyệt: Hiệp một phải thua

Thần Long: Ô, ờ thua thì thua, chỉ là thua thôi không chết ai.

"Thủy Long Bạo Phá"

"Tê" Vừa xuất chiêu đã là chiêu lợi hại nhất, ánh mắt thương tiếc rơi trên người Thần Long tội nghiệp cho mỹ nhân.

Thần Long ngơ ngơ nhìn, con rồng nước y như con rắn bé xíu này làm gì y a? Nhỏ như vậy làm gì được y?

Rồng nước cao 10 trượng to như cổ thụ chỉ là trong mắt Thần Long nó chỉ như con giun đất. Cái khó của Thần Long là làm sao thua, a ai chỉ y cách thua coi y mù mịt.

Thần Long cắn chặt môi, nghĩ nghĩ a y nghĩ sắp loạn não rồi.

Tuyết Lang nói với Thiên Phượng bằng tâm âm thuật: Nè tên vương bát đoan kia sao vậy?

Thiên Phượng: Ngu lâu dốt bèn khó đào tạo.

Tuyết Lang: Ngươi chửi ta?

Thiên Phượng: Thần Long cuồng Long nghịch mệnh phản thế thổ huyết là thua được.

Thiên Phượng: Ta có nói ngươi sao con sói kia nhìn trận đấu đi.

Tuyết Lang: Ta là Lang không phải sói

Thiên Phượng: Ta thấy lang với sói cũng như nhau.

Thần Long như người chết đuối vớ được cây cứu sinh, y nhanh chóng phản thế khi rồng nước vừa tới thì hộc máu mặt dùng chỉ lui lại nửa bước nhưng y đã thành công.

Thần Long nhìn Thiên Phượng với ánh mắt cảm kích: Ô la cuối cùng ta cũng thua haha không làm Nguyệt Nguyệt thất vọng ta thua rồi vui quá!

Thiên Phượng sắc mặt xệt xuống vài vạch đen. Thua thôi có cần vui ra mặt thế không? Còn quên xiu nữa trời ơi sao tên này ngu thế không biết!!!

Thiên Phượng: Xiu ngay cho ta!

Thần Long: Ách ta quên mà, xiu ngay

Lung lay vài cái, bất tỉnh là nằm sấp hay nằm ngửa thế thôi kệ nằm ngửa đi cho nó đẹp, nằm sấp hư mặt Thần Long nghĩ thế là ngã ra sau.

Cười chết ta, cười chết ta ta chịu không nổi Tuyết Lang bay ra ôm lấy Thần Long giọng nói thật ôn nhu da diết.

"Thần nhi, muội a hảo muội muội ta nói tên đó không thích muội, lần sau đừng đánh cuộc kiểu này, người tổn thương sẽ là muội ô ô ô"

Khó khăn lắm mới nhỏ được nước mắt nhưng là cười ra nước mắt. Tuyết Lang nghĩ thầm quân tử trả thù mười năm chưa muộn Thần Long ta cho người chết haha.

Thần Long trong lòng mù mịt y sao a? Sao a tên chó điên này nói gì thế.

Đau tim đau Thẩm Lăng Phàm nhìn người con gái đó, nàng không ra tay là vì y, Thần nhi nàng vì y. Xin lỗi y ngàn lần xin lỗi nàng, y sẽ bù đắp chờ y nhất định phải chờ y.

Tuyết Lang nhìn không nổi bé Thần Long biến mất nhưng trong lòng rù rẫm "Khốn kiếp ăn chi mà nặng thế bé mời tay gia. Nhưng không sao gia sẽ cho ngươi và tên kia có một hồi phong ba haha"

Tiếp theo là Thiên Phượng lúc nãy y cũng tỉnh bay ra nhưng tên sói kia nhanh tay à nhanh chân hơn y chỉ đành ở lại hầu tiếp trận đấu thật chán nha, Nguyệt nhi khi nào thì xuất hiện a?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Băng Phụ: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Nhất Đại Thế Gia (phần 2)

Chương 27:

Hiệp thứ hai Thiên Phượng buộc lòng phải giao đấu dù muốn hay không cũng phải đấu, y nhất quyết đánh bẹp dí lũ này.

"Thẩm Lăng Phàm, ân ân oán oán đến lúc ngươi trả lại cho bọn..t..ọ..a. tiểu thư"

Thiên Phượng trong lòng đồ mồ hôi lạnh xem một chút y làm hỏng kế hoạch của Nguyệt nhi chủ nhân.

Nhìn xem, cái này không phải lỗi của y.

"Thẩm Lăng Phàm"

"Thẩm Lăng Phàm"

"Thẩm Lăng Phàm"

"Người có đánh không hả tên họ Thẩm kia"

Thiên Phượng khẽ cau mày nhìn Thẩm Lăng Phàm.

"Phàm Nhi"

Tiếng nói không biết của ai đã đánh thức Thẩm Lăng Phàm, y cứ chìm trong suy nghĩ về Băng Thần mà quên mất trận chiến hôm nay.

"Hiệp Hai bắt đầu phía Băng Gia do Băng Phượng ứng chiến, Thẩm gia do Thẩm Lăng Phàm ứng chiến hiệp đấu chính thức bắt đầu"

Tà ngạo lạnh lùng, một hồng y tung bay trong gió, ngự không, kiêu ngạo nhìn thế gian. Y chí cao vô thượng, phượng hoàng tôn quý chỉ một lũ này trong mắt y chỉ như hạt cát...

"Hi" Ngự không chẳng phải cấp bậc này là Linh Hoàng sao? một tiểu oa nhi đã đạt Linh Hoàng liệu Thẩm Lăng Phàm có là đối thủ?

Thẩm Lăng Phong xét thấy tình huống nguy hiểm rơi trên người nhi tử đành mạnh bạo bay ra cười làm hòa.

"Băng Phượng tiểu thư cấp bậc Linh Hoàng chí cao, hà tất so đo cùng nhi tử, tại hạ Thẩm Lăng Phong thay mặt nhi tử trận này y thua, tại hạ ..."

Thẩm Lăng Phong nói lời hay ý đẹp chỉ là.

"Phốc haha"

Thiên Phượng không nhịn nổi cười cái chi là Linh Hoàng bà đây, á nhầm ông đây hình như cũng cao đấy hơn cái Linh Hoàng bé tẹo kia một khúc hơi bị dài.

Sắc mặt Thẩm Lăng Phong đen xuống như đất nồi đây là có ý chế giễu y?

"Thắng hay thua, hà tất tranh cãi"

Giữa trời hoa rơi hữu ý hay vô tình đào hoa tung bay trong gió, như có sức sống uống lượn từng vòng. Cánh hoa nối tiếp cánh hoa như một bước đệm cho tiên nhân.

Huyết y tung bay phát phơ tạo nét yêu dã, nhưng nhan khuynh thành yêu nghiệt mỉ hoặc nhân tâm từ hoa thấp thoáng ẩn hiện.

Hoa Ngừng rồi, người cũng tiếp đất chỉ là dư âm cảnh sắc mỹ lệ còn động lòng người. cũng chính ngày hôm nay hình ảnh Băng Nguyệt công tử trong lòng vô số nữ nhân thăng hóa lên đến hàng lang quân trong mộng...

"Công Tử"

Phủ phục quy thuận, Bể gia trên dưới từ trường lão đến môn đệ điều hành bái hơn cả lễ nghĩa hoàng triều.

"Tê" chúng quan khách không khỏi hít phải lãnh khí lạnh. Họ nghe thấy một hơi thở nguy hiểm, chỉ là chuyện này thật chỉ là dự cảm.

nhếch miệng cười nhạt, ý cười trong mắt nồng đậm Khẽ phát tay ra lệnh cho trên dưới Bể gia về vị trí cũ, miệng ngọc nói ra từng lời nhẹ nhàng.

"Dù muốn hay không Bể gia ta sẽ thống lĩnh Ngũ Đại thế gia."

Giọng nói thánh thót như chuông bạc, sau rơi vào tai họ như tiếng sét đánh, cái này chẳng phải đang ép buộc, cộng uy hiếp?

"Bể gia có phải..."

"Gia chủ"

"Gia chủ"

"Gia Chủ"

"Gia Chủ"

Lời chưa kịp thoát khỏi miệng đã bị đánh gãy chỉ trong thời gian chưa tới một khắc sắc mặt của tứ đại gia chủ của Tứ Đại thế gia chuyển từ đỏ sang xanh rồi lại trắng. Họ cảm thấy chân tay vô lực. Điều này sao có thể? Rốt cuộc Bể Nguyệt công tử đã dùng cách gì chặn đứng tất cả các vụ giao thương của họ. Thậm chí là được liệu, thuận thủ, luyện kim v.v.. họ thua trắng trong tay Bể Nguyệt công tử này. Yến tiệc hôm nay quả là hồng môn yến, cuộc đời họ tính toán người, nào ngờ bị người tính toán ngược lại, đây gọi là gieo nhân nào ác gặp quả đó.

"Chúng ta đồng ý tôn Bể gia đứng đầu Ngũ Đại thế gia"

Giọng nói đồng loạt, sắc mặt kém tự nhiên, kèm theo chút bất lực.

-- Thịnh Kinh ngày nắng, đêm an ---

Thịnh Kinh từ này có Ngũ Đại thế gia đứng đầu là Bể gia. Dù sự thay đổi có lớn mấy thì trong lòng lão bách tính vẫn bình bình yên yên sống qua ngày.

-- 3 ngày sau ---

Hôm nay trời thật đẹp, phải nói là chí khí thật rất thơ mộng vì Bể Nguyệt, Bể Thần, Bể Phụng, Bể Lan cùng tiểu Bạch rất chi là vui vẻ trên đường tìm đến học viện Thiên Kinh nếu như giữa đường không xuất hiện...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Bể Phụ: Nghịch Thiên Sủng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.